

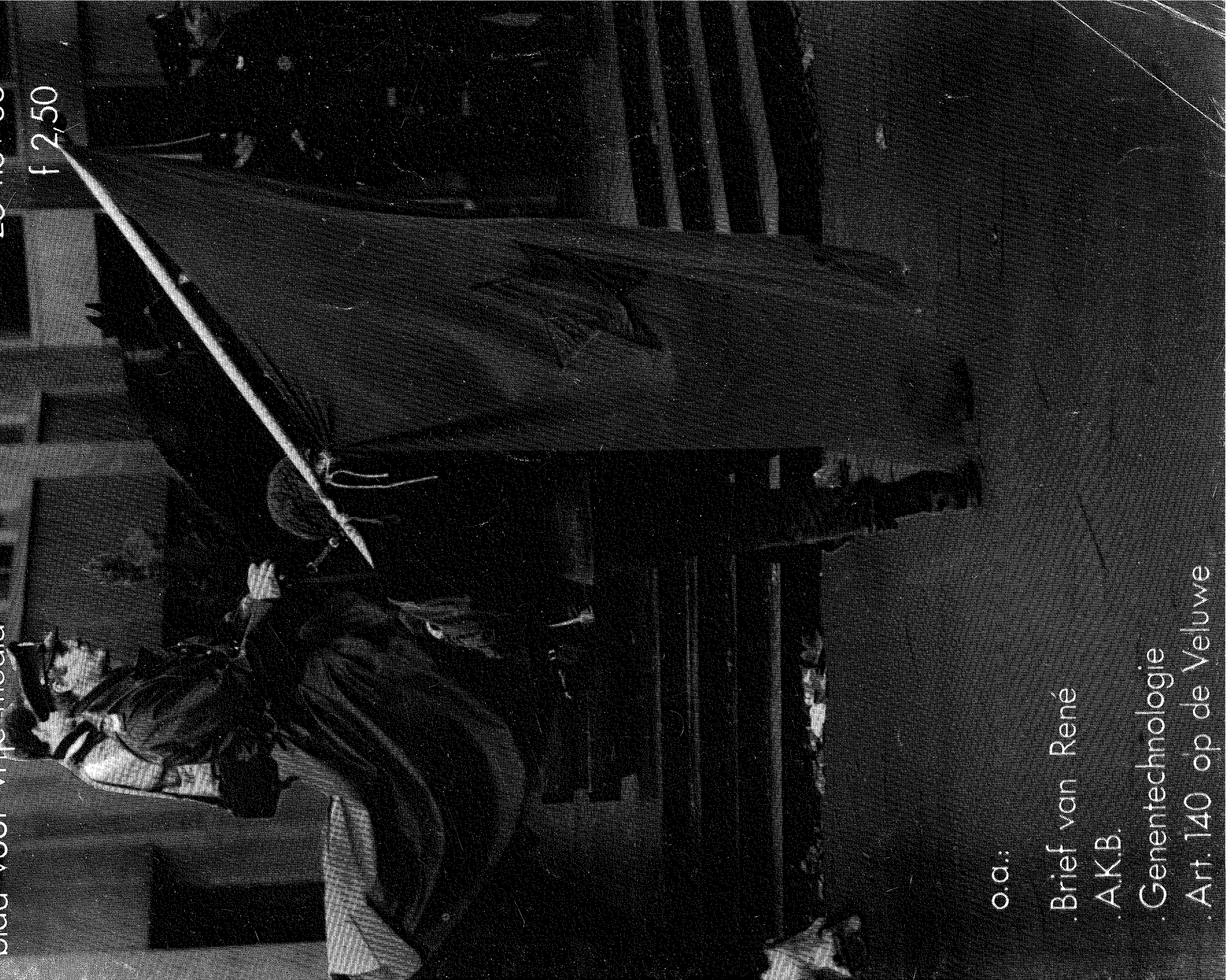
DE ZWARTEIJER

nr.

blad voor vrije media

25 nov 88

f 2,50



o.a.:

.Brief van René

.A.K.B.

.Genentechnologie

.Art. 140 op de Veluwe

MALESTIJS

Koortwou

SYSTEME KENT...

LAFHEIL

ABONNEMENTEN op De Zwarte

Een abonnement op De Zwarte's (400 pagina's) kost Hfl. 25,-

BLI

SNAK

voor een wisselende prijs (afhankelijk van de dikte) is de Zwarte te koop op de Delft: wereldwinkel/kraakgroep, Rotterdam: genep/kraakgroep, te bijl, Nijmegen: Dordrecht: bok- de oude mol, Den Haag: de klinker/hond/ruward/brullend breek- ijzer/koffiehuis blay, Weert: kollektieve boekhandel, Arnhem: winkel, Venlo: infocentrum/ea. Den Bosch: den duvel/ea. de rooie tribune/ea. Wageningen: de rat/aku/daar/ea. Maas- Groningen: de uitbuut/ea. Al'dam: fort van vredeswinkel/ea. zicht/athenaeum/kraakgroep/ea. Leiden: manifest/wereldwinkel/ Alkmaar: portaal, Haarlem: agora/ athenaeum/ea. verder nog op een aantal pun- ten in Duitsland, België en Frankrijk. In Peking wil de verkoop maar niet lukken.

COM

XIE OP REPRESSIE

De Zwarte wordt eens in de twee weken gemaakt op dinsdag en woensdag. Kopy kan je sturen naar postbus 10233 in Den Haag. Als je zelf een stuk typt doe dat dan op een kolombreedte van 7,3 cm. Kopy moet uiterlijk bin- nen zijn op de dinsdagochtend dat de Zwarte gemaakt wordt. De mensen die De Zwarte samen- stellen zijn op betreffende dins- dag en woensdag te bereiken via telefoonnummer 070-892098.

BUITEN GF
BIG SISTE

WANTALERS WORDEN GEROYEERD.

giri 3442401 in Leiden.

MIKEE

REPRESSIE

MIKEE

NEISCISTEN

10 jaar
eks
ID
TURKSE
menten

reaxies

MOU

ORGANISATIE

NACHTMERRIE

RECHTS EN HUN POLITIE-VRIENDJES

FRANKFURTER

MIITEE

KOMITEE

KRAA

FORWOORD

T EEN INTERVIEW ME

DE ZWARTE 2

LANGE

1987 van de vakgroep

- 2. kolofon fusie?
- 3. zwarte fusie?
- 4. art. 140
- 8. shell konferentie
- 13. section 28
- 14. vrouwen tegen genentech.
- 16. revolutionair initiatief am-sterdam:
- 17. brief van Rene
- 18. art. 140 juridies
- 23. art. 140 analyse
- 25. knipselkrant en PVK
- 29. discussie kernenergie
- 32. open deuren (reaktie)
- 34. Dev Sol contra mafia
- 37. korte berichten

ction Directe

VOOR FASCISTIESE DAGVAARDING
VROUWEN IN ZUID-AFRIKA
ANTI-PATRIARCHALE STRIJ

slag

delijk Overleg Kraakgroepen

JWENBAJES BEZET

ANONIEME
KOLLEKTIVITEIT

DAGVAARDING
VROUWEN IN ZUID-AFRIKA

ANTI-PATRIARCHALE STRIJ

WERKING VAN HET PATRIARCHAAT

DISKUSSIESTELLINGEN HERSTRUKTURERING VAN DE AR

ER WORDT MET ONS GESOLD

Binnenschippers, vissers, uitkeringstrekkers, studenten, agenten, journalisten. Vraag: wie horen er in dit rijtje niet thuis?

Het antwoord is natuurlijk de agenten, omdat zij niet gepakt worden, maar altijd óns pakken. Omdat het slechts rechtse huurlingen zijn, die op staatskosten al die anderen in elkaar mogen knuppelen.

Maar horen in dit rijtje dan wel de journalisten thuis?

In principe wel, maar dan zullen ze er toch wel wat voor moeten doen om die plaats te verdienen.

Vorige week werd de fusie aangekondigd van de Penscombinatie en de Nederlandse Dagbladunie, waarmee vijf van de zes landelijke dagbladen in één hand komen, onder één directie.

Vanuit journalistenkringen steeg een woedend gebrul op, met als voorlopige kroon op het gejamk, zaterdag in de NRC een artikel van H.J.A. Hofland: "Er wordt met ons gesold". Inderdaad Henk, maar er wordt al jaren met ons gesold, en dat schijnt aan je voorbij te zijn gegaan.

Om niet al te ver af te dwalen in de tijd, begin jaren '80, eind '70 barstte er een economische "krisis" los volgens de deskundigen. Gevolg: miljoenen werkelozen, en vervolgens een nieuwe economische herstructurering van het kapitaal. West-Europa '92, automatisering, eindeloze rijen fusies en bedrijfsovernames. ook in de wereld. De machtigen worden nog machtiger. Iedereen kent onderhand toch wel de namen van Maxwell en Murdoch. In Engeland werden dankzij Murdoch duizenden in de grafische sektor werkeloos.; de pers zweeg. Als de journalist z'n baantje maar behoudt.

Nu is Nederland aan de beurt. Tenslotte is nieuws gewoon koopwaar. Er is geen landelijke krant die niet van mening is, dat kranten gewoon commerciële projecten zijn.

Trouw eist nu bijv.: "een toezegging voor vrije concurrentie (en redactionele onafhankelijkheid)". De Volkskrant zegt: "dat de noodzaak van een fusie niet is aangetoond" dus sluit het niet uit!

En Henk Hofland zegt: "fusies kunnen hun nut hebben"

Maar daarnaast komt Hofland in z'n artikel met een aandoenlijke

hulp partij. Lach even mee.

"Voor een journalist is de identiteit van zijn krant niet simpel een kwestie van een bepaalde politieke en culturele signatuur die tenwille van de pluriformiteit, de democratie, de vrijheid en nog meer verheven beginselen bewaard moet blijven." Nee Henk dat dachten we altijd al.

"De krant en de redaktie vormen het orgaan van zijn leven. De krant is de vervulling van zijn werkzaam bestaan."

"Stenke kranten zijn de enige onafhankelijke kritische macht in de staat (..). Die macht berust op de bekwaamheid van de redactie en de dagelijkse motie van vertrouwen, die de lezers daaraan geven".

De tranen springen in je ogen.

Waar haalt hij de arrogantie vandaan, de journalist te bestempen tot de enige kritische macht? En hoe onafhankelijk zijn die kranten eigenlijk? Dagbladen die bijv. weigeren SHELL advertenties uit hun kolommen te weren. En waarom? Geld! Apartheid is weliswaar erg, maar hun krantje is nog veel "erger".

De journalistiek heeft al heel lang geleden z'n ziel verkocht aan commerciële directies. En die directies willen winst maken. Daarom kiezen al die "objektieve" journalisten het nieuws selectief, aan de via onderzoeken uitverkozen doelgroep (het mag zelfs wel links zijn). Daarom trekken ze bijvoorbeeld bijna alle nieuws van Amerikaanse persbureaus en niet van Derde Wereld Persbureaus. En waarom bestaan er eigenlijk actiebladen? Omdat de "onafhankelijke" media zo goed en volledig zijn? Omdat die onafhankelijke journalisten zo objectief verslag doen van acties en verzet tegen de gevolgen van de economische herstructurering en de noodzakelijke achtergronden geven? Waar is nou de solidariteit van onze "enige" kritische macht in onze staat, met al die groepen die gepakt worden, **waarmee gesold wordt**. De liberaal-rechtse filosofie van de NRC staat al jaren borg voor de verworvenheden van het vrije kapitalistische westen. Juichend wordt er geschreven over hoe goed het gaat met het bedrijfsleven. Juichend wordt er tegenvoor-

dig geschreven over de perestrojka in Rusland, dat het marktmechanisme nu toch ook daar wordt ingevoerd. Dat we in het westen dus echt wel gelijk hebben. Dat hetzelfde marktmechanisme mede verantwoordelijk is voor de dagbladfusies en voor de sanering van de binnenvaart, of voor de problemen in de visserij, voor de uitbuiting van de Derde Wereld (waar bijv. die andere persbureaus wél participierend over schrijven) en de uitbuiting hier.

Die vraag moet de journalistiek eens beantwoorden en daartegen stelling nemen. En ze moeten niet zeuren over de "vervulling van een werkzaam bestaan".

In het artikel van Hofland, maar ook in andere kranten, wordt nu ineens weer geschermd met de journalistieke onafhankelijkheid. Holle frases. Is er al gedacht aan de ontslagen die gaan vallen in de grafische hoek, de drukkers enzo, als door de fusies ook andere reorganisaties zullen worden doorgevoerd terwille van het geprezen winstprincipe?

"Klassieke vraag: wat te doen" schrijft Hofland (hij kent z'n linkse klassieken zo te hoeren).

"Redakties die hun (...) directies in de steek laten, lopen grote kans een Pynthus-overwinning te behalen".

Ontslag nemen uit protest is dus zinloos voor Henk, want:

"Ja! De journalisten kunnen voor honderd procent gelijk hebben, maar per slot van rekening is hun gelijk ook dat van het schellinkje. Dat is de hiërarchie van het geld"

Dag Henk, dag onafhankelijke journalisten. Tot bij de barrikades, als er weer nieuws is dat te verkopen is.

Is het dan niet erg wat er gebeurd? Ja en nee. Het is een ramp dat het nieuws nu nog meer bepaald zal worden door het geld. Maar anderzijds. Wat wordt er al niet veel geklaagd over de kwaliteit van de Volkskrant (hoe meer bijlages hoe rotter) om maar te zwijgen over het Parijs of het AD. Missen we iets als ze verdwijnen? Nee. Waar blijft ons eigen A (utonoom) D (agblad) De noodzaak wordt steeds groter.

J.F.Steen

ART. 140

VERSLAG PROCES & DEMO 21-11

Afgelopen vrijdag 21-11 vond in Zwolle het proces plaats tegen 8 mensen van het VAK-mobiel. Deze mensen waren 1½ week daarvoor, samen met 32 anderen, gearresteerd in Vierhouten.

Er werd geprobeerd deze 8 overgebleven arrestanten te veroordelen op grond van art. 140. Zij zouden de anti-militaristische acties van de week daarvoor georganiseerd hebben. Dit art. 140-proces vond plaats in combinatie met een snelrechtprocedure; zowel aanklacht als uitspraak op 1 dag, nog geen 2 weken na de arrestatie.

Gedurende die 2 weken van voorarrest waren een aantal arrestanten afhankelijk van piketadvokaten en een aantal had wel een advocaat van een kollektief, maar ook die waren niet voorbereid op een art. 140-proces. Met name de piketadvokaten namen de zaak amper serieus, bemoeilijkten het contact met buiten en eentje ging zelfs tussendoor op vakantie zoder de zaak goed over te dragen.

De procesvoorbereiding werd hierdoor een heel erg individuele zaak, waarbij weinig aandacht werd besteed aan de politieke strekking van art. 140, zeker in combinatie met de toepassing van het snelrecht.

Zo kon het ook gebeuren dat op het proces zelf één van de advokaten als verdediging aanvoerde dat de vredesaktivisten 'spontaan' georganiseerd waren i.t.t. de krakers van de Marienburcht, waardoor art. 140 op deze groep niet van toepassing kan zijn. Alsof dat in Nijmegen wel het geval zou zijn geweest, waarbij volledig voorbij werd gegaan aan de achterliggende bedoeling van het OM om art. 140 te gebruiken als repressiemiddel tegen politiek aktivisme.

Verder ontbrak het aan samenhang tussen de verschillende verklaringen: één persoon verklaarde dermate geschrokken te zijn waardoor hij nooit meer aan dergelijke acties zou meedoen; een ander verklaarde gehandeld te hebben vanuit religieuze overwegingen.

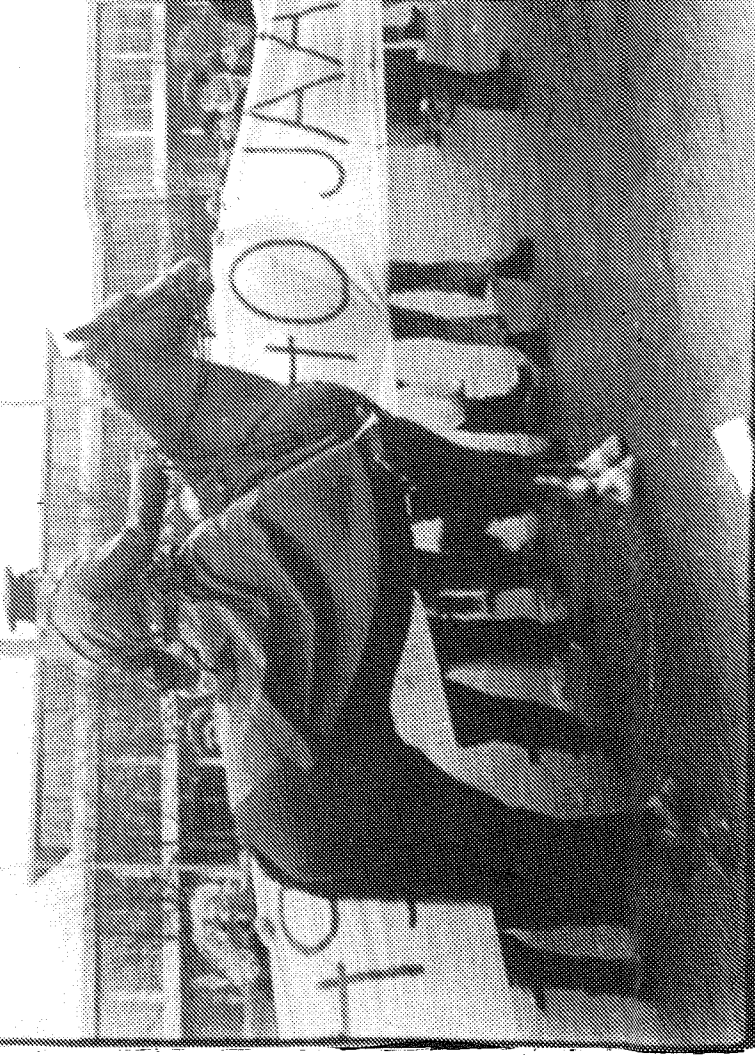
Uiteindelijk werden er straffen geëist die varieerden tussen 1 maand met aftrek van voorarrest en 4 maanden. De uitspraak volgde dezelfde middag nog: 7 mensen werden veroordeeld tot geldboetes van rond de 500 gulden, terwijl één zaak aangehouden werd omdat hij, na steeds gezwogen te hebben, tijdens het proces wel een verklaring wilde afleggen. Deze persoon bleek bovendien tijdens het voorarrest flinke psychiese klappen te hebben opgelopen en was tijdens het proces behoorlijk in de war.

Tot ieders verbazing vond de uiteindelijke veroordeling niet plaats op grond van art. 140, maar op grond van ieders persoonlijke aandeel in de vernielingen.

Ter ondersteuning van de arrestanten was er nog een demonstratie georganiseerd, van het station naar het gerechtshuisgebouw. Ondanks het belang van het proces waren er slechts 150 mensen. Onder begeleiding van zeer veel smeris liep de demo via het centrum naar het gerechtshuisgebouw. Eenmaal daar aangekomen ontstond er gelijk een vechtpartij, met

zeer opgefokte kit en honden. Het werd ook bijna onmogelijk gemaakt het proces binnen te volgen. Er mochten steeds maar een beperkt aantal mensen naar binnen, waardoor een groot deel van de zaal leeg bleef. Later in de middag werden er wel meer mensen binnen gelaten - terwijl het buiten langzaam leegstroomde en er uiteindelijk bij de uitspraak bijna niemand meer was.

Demo in Zwolle 21.11



OVERDENKING

Zo zit je op een avond in Utrecht te praten over de mogelijke gevolgen van de juridische erkenning van artikel 140, en zo wordt VAK-mobiel van de kamping gehaald op beschuldiging van openlijke geweldpleging én art. 140. Het mag, het werkt en wordt dus gebruikt. Het is in mijn ogen tot nu toe zo geweest dat er dingen georganiseerd werden en dat individuele mensen voor individuele daden konden worden gearresteerd en veroordeeld. Nooit was het zo dat mensen die iets organiseerden dat tot het (juridisch gezien) plegen van misdrijven leidde voor dat organiseren veroordeeld konden worden.

Nooit was het zo dat mensen die opgepakt werden bij een landelijke (in meer plaatselijke gevoerde) actie veroordeeld konden worden voor alle in het kader van die actie gepleegde strafbare feiten. Dat kan wel met een begrip als 'kriminele vereniging' en met een wetsartikel als artikel 140. Het feit dat een artikel zulke konsekwenties heeft betekent dat daar in het vervolg terdege rekening mee moet worden gehouden, en dat bepaalde acties misschien helemaal niet meer kunnen.

Toen het nieuws bekend werd pakte ik er onmiddellijk de oproep voor de actieperiode van het VAK bij (NN 13). Die oproep begint als volgt: "Op donderdag 3 november gaat de vijfde actieperiode voor dit jaar van start, die duurt tot en met maandag 7 november en wordt afgesloten met de maandelijkse blokkade of actie. Als vanouds betekent dit knippen in hekken, bekladden van objecten, bezetten van banden, bezetten en blokkeren." Ondertekent is met VAK-mobiel. Als ze met deze oproep in de hand het VAK tot kri-

dit de vijfde actieperiode in dit jaar was en het militairisme nog steeds bestaat. Als artikel 140 in deze zaak wordt erkend zullen daar lessen uit getrokken moeten worden, m.b.t. de openheid van radikale acties en de manier waarop je er publicitair mee om gaat.

Reaktie

De gebeurtenissen rond het VAK laten zien dat er dingen anders gemoeten hadden in de voorbereiding van de actie. Bijvoorbeeld de oproep had anders gemoeten. Zowel organiserende groepen als de blaadjes die de oproepen afdrukken zullen de konsekwenties van artikel 140 zorgvuldig moeten bekijken. Het VAK heeft evengoed gewoon pech gehad omdat de uitspraak in het artikel 140 hoger beroep in de Mariënburch-zaak kwam op een moment dat het VAK (neem ik aan) al aan het voorbereiden waren. Waarschijnlijk moet er in de toekomst toch vager gedaan worden over de precieze middelen en als die al in de oproep vermeld staan moet zeker de opsteller(ster) van de oproep onbekend blijven. Immers, het verband tussen de te plegen strafbare feiten, de organiserende groep en de uiteindelijke gebeurtenissen moet zodanig vaag zijn dat uit de combinatie van deze dingen geen kriminele vereniging te konstrueren valt. Hoe opener de initiatiefnemers over zichzelf en hun actie, hoe meer mogelijkheden voor artikel 140 er liggen. Iedereen die betrokken is bij dit soort dingen zal moeten bedenken waar daarin de grens ligt. Een grens die moeilijk te trekken is met artikel 140.

Ideeën rond artikel 140

Toen ik over de konsekwenties van het artikel zoals die nu duidelijk worden zat na te denken kwamen al snel voorbeelden van groepen die, als artikel 140 eerder was doorgevoerd, daar best mee gepakt hadden kunnen worden.

De 4 van muiden hebben mazzel gehad. Zij werden begin dit jaar opgepakt in de buurt van een Shell-station waar (lichte) vernielingen waren aangericht. Nog zo'n 35 Shell-pompen werden aangepakt in die nacht. De sabotage werd met één persverklaring geëist. Als artikel 140 eerder uit de la was gekomen hadden de 4, als hun betrokkenheid bij het aanrichten van de schade 'bewezen' was, gehangen voor al de aangerichte schade. Ook de mensen van Baga Moyo, een pand in Amsterdam dat eerder dit jaar werd ontruimd en waar veel solidari-teits-akties voor werden gevoerd had als 'kriminele vereniging' kunnen worden aangemerkt. Het zijn twee voorbeelden, duidelijk moge zijn dat in ieder geval over organisatie, naam van de actiegroep (steeds wisselen of steeds dezelfde) en andere dingen goed nagedacht moet worden.

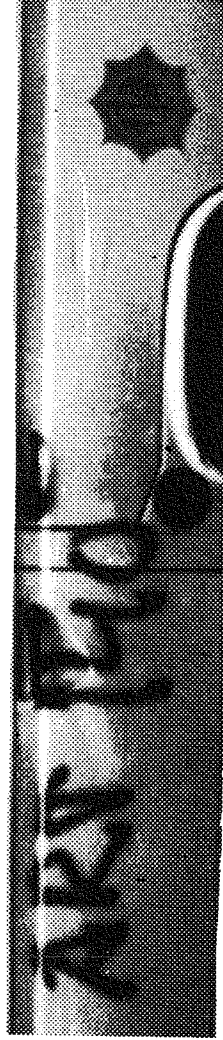
Net als over het laatste waar ik het over wil hebben: het afleggen van verklaringen. Het is natuurlijk al lang bekend dat je beter je mond kan houden als je na een actie vast komt te zitten. Met art. 140 echter wordt dat nog meer van belang omdat: -het niet meer gaat om individueel gepleegde strafbare feiten maar om een door de smeris te konstrueren kriminele vereniging. -"deelname" aan de kriminele vereniging een vaag begrip is waardoor je niet kan inschatten wat voor je ondervragers van belang is.

-verklaren (over algemeenheden rond de actie) niet alleen je zelf treft maar ook alle anderen. Dit was al zo maar wordt met art. 140 nog sterker. Enfin, ook hier moet maar eens goed over gepraat worden.

Dit is een onvolledige en persoonlijke visie op de mogelijkheden voor justitie van artikel 140. Het lijkt mij duidelijk dat de konsekwenties groot zijn en dat tot nu toe gebruikte acties en organisatievormen kritisch moeten worden bekeken om te voorkomen dat mensen onbedoeld het slachtoffer worden van dit wetsartikel. Ik hoop dat dit stuk een aanzet is voor het verder voeren van die discussie. De strijd gaat door (maar de vraag is hoe?).



minele vereniging bombarderen zijn de VAK-ersters zuur. Er wordt openlijk opgeroepen tot het plegen van strafbare feiten onder de naam VAK-mobiel, waarna deze feiten ook inderdaad begaan worden. Er is continuïteit doordat



PERSVERKLARING

Vanaf heden is een ieder die meewerkt, vergaderingen bezoekt, verslag legt, uitnodigingen verzorgt, koffie zet of d.m.v. donaties een en ander ondersteund, strafbaar en kan op grond daarvan in verzekering gesteld worden. Ook kamperen met andere individuele anti-militaristen lijkt van af 6-11 strafbaar te zijn en kan tot in verzekeringstelling leiden.

Op 6-11 om 7.00 uur werden individuele anti-militaristen die lagen te slapen in hun tenten gewekt door tussen de 80 à 100 ME-ers en arrestatieteams in burger op verdenking van gepleegde en mogelijk te plegen misdrijven volgens art. 140 en 141 van het wetboek van strafrecht.

Wat art. 141 betreft wil ik kort zijn daar het hier gaat om mensen tussen de 16 en 80 jaar die vanuit hun geweldloze individuele anti-militaristische overtuiging daadwerkelijk de toenemende militarisering een halt willen toeroepen. Die vanuit die overtuiging zelfs bereid zijn de konsekwenties voortvloeiend uit hun handelen zijnde het plegen van een overtreding en/of misdrijf bewust te ondergaan. Teneinde voor de rechter zich te verantwoorden waarom zij vanuit geweten en bewustzijn niet anders konden, nu niet maar ook in de toekomst niet.

Wat art. 140 betreft wil en moet ik als rechtgeaard individuele anti-militarist uitvoeriger zijn, daar hier naar mijn mening de vrijheid van meningsuiting als het bezoeken van openbare anti-militaristische vergaderingen verboden ofwel als illegaal aangemerkt dreigt te worden. Het gaat hier dus om rechten vastgelegd in de grondwet van onze democratie.

Wat was art. 140 en wat is het nu? Art. 140 "oude stijl" luidt: Deelneming aan een rechtspersoon die tot oogmerk heeft het plegen van misdrijven is strafbaar. Het begrip "rechtspersoon" was in het verleden een probleem voor het OM. Het betrof hier officiële verenigingen, BV's en stichtingen, m.a.w. een min of meer gestructureerd samenwerkingsverband was toch vereist, met een aantal kenmerken van een vereniging. D.m.v. een wetswijziging heeft justitie hier inmiddels een oplossing op gevonden. In art. 140 "nieuwe stijl" is er geen sprake meer van rechtspersoon, maar simpelweg van organisatie (zonder rechtspersoonlijkheid). Zodoende kan het OM op grond van deze verandering vaststellen dat je deelneemt aan 'de organisatie'. Dat deelnemen doe je al als je geld geeft aan de organisatie, pamfletten verspreid voor

de organisatie, een auto huurt voor de organisatie, koffie zet enz.

Je hoeft zelf geen strafbare feiten te begaan om strafbaar te zijn. Onder "oogmerk" wordt niet alleen verstaan het einddoel maar ook nevensdoelen om het einddoel te bereiken.

Er zijn dus op 6-11 mensen in verzekering gesteld door dat ze enkel en alleen maar aanwezig waren. Sommigen hebben eten gekookt, koffie gezet, zelfs mensen die onderweg waren naar de Paasheuvel zijn aangehouden en in verzekering gesteld terwijl ze er nog niet eens waren!

Het gevaarlijke van art. 140 is dat:

1. het voorartikel 140 slechts nodig is dat de vereniging misdrijven beoogt. De misdrijven hoeven niet gepleegd te zijn.
2. Jezelf de misdrijven niet beoogd hoeft te hebben, noch voorbereid, noch gepleegd hoeft te hebben. Zuiver ondersteuning van de 'vereniging' maakt je tot lid en daardoor strafbaar.

Uit het voorgaande kan zonder

meer bewezen worden dat organi-

Thijs



aties als het IKV, Pax Christie, Kerk en Vrede, ja zelfs politieke partijen tot in de 2e kamer toe op grond van donaties strafbaar zijn.

Als één van de opgepakte anti-militaristen wil ik mijn deelneming betuigen met de mensen die nu nog vastzitten. Tevens wil ik genoemde organisaties oproepen van IKV tot vertegenwoordigers in de 2e kamer te protesteren tegen deze gang van zaken

SOLIDARITEITSVERKLARING

Van 3 t/m 7 november wilde een groep vredesactivisten op de camping "De Paasheuvel" in Vierhouten kamperen. Vanuit dit kampje werden diverse akties tegen militaire objecten gevoerd.

Op 6-11 om 7 uur 's ochtends overviel de politie het kampje. Daar arresteerden ze alle 41 mensen die daar op dat moment lagen te slapen. De mensen werden opgepakt op grond van art. 140 en 141 van het wetboek van strafrecht. Art. 141 houdt in: openlijke geweldpleging in vereniging. Later werd dit artikel bij sommige mensen die in bewaring waren gesteld ingetrokken en werden ze alleen beschuldigd van overtreding van art. 140. Na enkele dagen werden 33 mensen vrijgelaten en werden 8 mensen in bewaring gesteld.

Het hiervoor genoemde art. 140 heeft de laatste tijd al de nodige opschudding veroorzaakt. Dit artikel houdt in: Deelneming aan een organisatie die tot oogmerk heeft het plegen van misdrijven.

Het gebruik van art. 140 om politieke tegenstanders van de overheid aan te kunnen pakken maakt een eind aan de individuele rechtspraak. Iedereen die samen met anderen op welke manier dan ook betrokken is bij politiek verzet (affiches plakken, persberichten maken etc.) is volgens dit artikel strafbaar. Je kunt niet alleen voor daden maar zelfs voor bepaalde ideeën en uitspraken gestraft worden.

ART. 140

Om politiek verzet aan te pakken werd art. 140 vorig jaar voor het eerst sinds tijden weer uit de kast gehaald. Het ging daarbij om mensen die op één of andere manier betrokken waren geweest bij de ontruiming van het kraakpand "De Marienburcht" in Nijmegen.

Enkele weken geleden is er in het hoger beroep van deze zaak door de rechter erkend dat art. 140 te gebrûiken is om oppositionele groepen te kunnen vervolgen.

Het geeft te denken dat justitie twee weken na deze uitspraak weer gretig gebruik maakt van art. 140 om een aantal individueel opererende vredesactivisten tot een organisatie te bombarderen die een misdadig oogmerk heeft.

In het geval van deze activisten/s maakt justitie ook nog gebruik van een ander juridies randverschijnsel, nl. het "lijk op stuk"-beleid d.m.v. snelrecht. Dit betekent dat mensen slechts 14 dagen de tijd hebben om vanuit een politiecel hun verdediging voor te bereiden.

De repressieve ontwikkelingen van de laatste tijd tegen o.a. politieke activisten/s zijn een direkt gevolg van de herstrukturering van de politieke en economiese belangen in Europa. Een direkt uitvloeisel hiervan is art. 140. Het strafbaar stellen van de voorbereiding van een wetsovertreding, identificatieplicht, centrale persoonsregistratie, aantasting van grondwettelijke burgerrechten enz. laat een ontwikkeling zien die in meer West-europese staten lijkt te hebben postgevat.

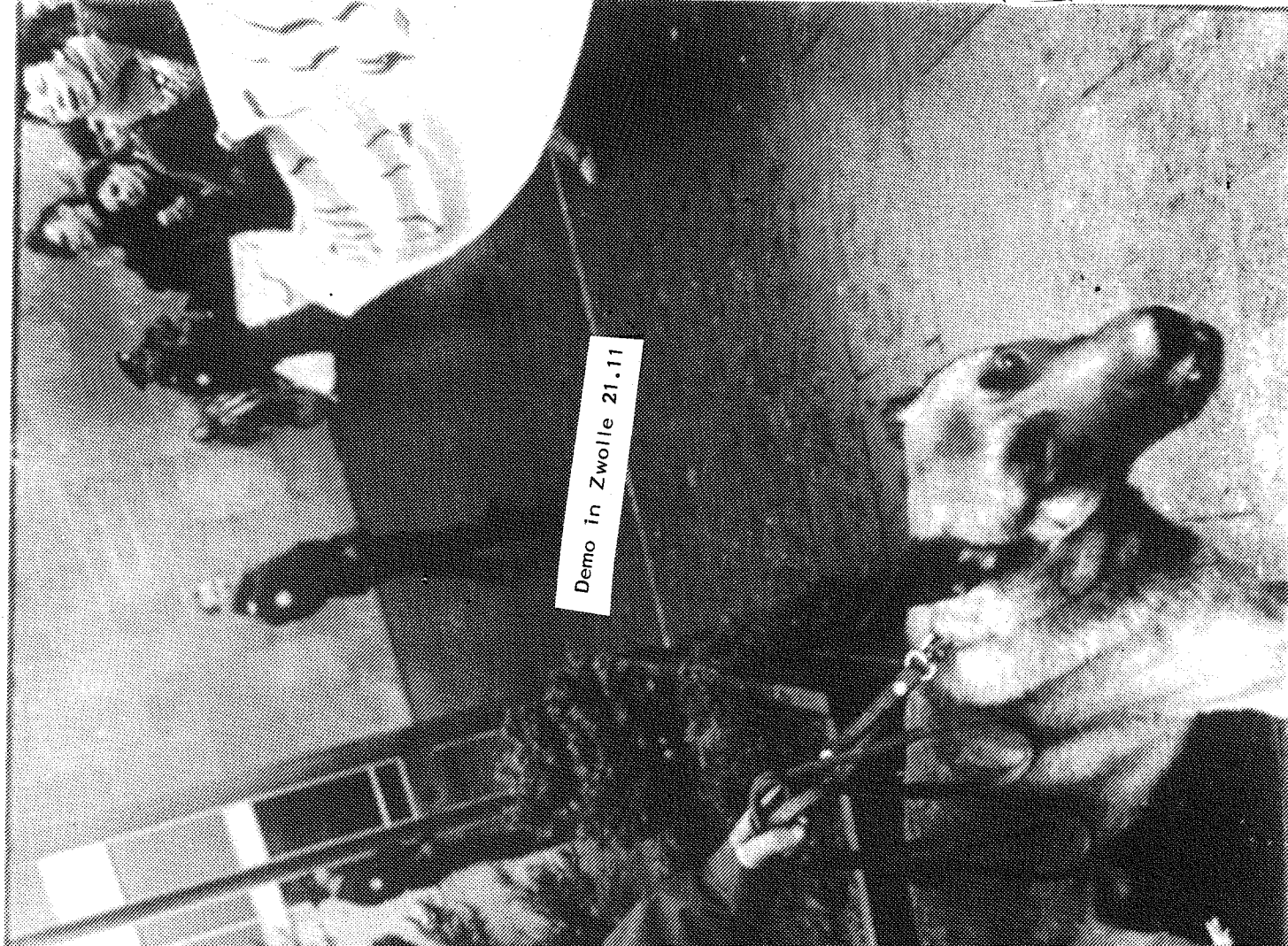
Om in 1992 de Europese binnen-grenzen te kunnen opheffen zonder de greep op de macht te verliezen maakt het namelijk voor de verschillende Westeuropese staten belangrijk om een uniform systeem van regel- en wetgeving te ontwikkelen en de bevoegdheden van de verschillende controle-mechanismen uit te breiden.

=====

Bovenstaande solidariteitsverklaring kan je ondertekenen en sturen naar:

Steungroep art. 140 arrestanten
Postbus 2304 Haarlem.

Er zijn nogal wat kosten gemaakt i.v.m. het art. 140-gebeuren (telefonkosten, porto, publicaties en pakjes voor de gevangenen enz.) Geld is hard nodig en kan overgemaakt worden op giro 212806 t.n.v. WAK Haarlem o.v.v. Art. 140.



VERDER LEZEN OVER ART. 140 OP
BLZ. 20 T/M 24

DE ZWARTJE 7

Radikale campagne tegen Shell
Een jaar geleden is er een radikale campagne tegen Shell gestart. Er is toen gekozen voor Shell, omdat Shell één van de grootste multinationals ter wereld is en omdat Shell's positie in Zuid-Afrika voor veel mensen op dit moment het duidelijkste en tastbaarste voorbeeld is van haar rol als onderdrukker en wereldwijde uitbuiters.

Met de campagne werd beoogd een sneeuwbal-effekt te bereiken, dat veel mensen en groepen zich zouden aansluiten, ieder met eigen mogelijkheden en middelen.
De akties hebben zich afgelopen jaar vooral gericht tegen benzinestations en grootverbruikers van Shell-benzine.
Deze akties hebben veel navolging gehad. Veel mensen voelen zich aangetrokken tot deze aktievorm omdat duidelijk is dat de pompen van Shell dezelfde zijn als die in Zuid-Afrika waar het leger en politie bij tanken. Bovendien zijn de pompen overal aanwezig en relatief makkelijk te saboteren. De vele pompen-akties, de akties van rara, en de akties van de meer gevestigde anti-apartheidsbeweging hebben er toe geleid dat mensen in Nederland Shell niet meer los kunnen zien van apartheid. De verscheidenheid aan akties (affiches, kalken, branden, manifestaties, stickers, slangen snijden etc.) heeft hier zeker aan bijgedragen.

Maakt Shell een foutje of is Shell de fout?

De aandacht is tot nu toe vooral gericht op de rol van Shell in Zuid-Afrika. Je zou haast gaan denken dat we ons doel hebben bereikt als Shell zich terugtrekt uit Zuid-Afrika. Dit zou natuurlijk een mooie overwinning zijn. Naar andere multinationals hoef je dan nog maar te wijzen.....
Hiermee lijkt de strijd tegen Shell alleen maar anti-apartheidsstrijd. Maar dat is zeker niet het enige. We moeten Shell niet alleen pakken omdat ze in Zuid-Afrika zitten maar omdat Shell een multinational is.

Shell de multinational
De manier waarop Shell winst haalt uit het apartheidsregiem verschilt niet wezenlijk van de manier waarop Shell winst haalt uit onderdrukking en uitbuiting in de rest van de wereld. Shell is er altijd op uit de voorwaarden om winst te maken te vergroten. Hierbij zijn uitbuiting, onderdrukking en vergiftiging en vernietiging van het milieu de middelen die Shell gebruikt. Een goed voorbeeld hiervan is het volgende: Shell dreigt met terugtrekking uit Brazilië als

SHELL DE WERELD AF !!!!!

de overheid hun distributienet wil nationaliseren. Op dat moment zijn al hun mooie praatjes, dat ze juist met hun aanwezigheid in een land een belangrijke functie vervullen voor armere bevolkingsgroepen, de werkgelegenheid, en het democratiseringsproces, als sneeuw voor de zon verdwenen. Shell is over de hele wereld en als multinational op veel gebieden actief. Shell probeert in de wereld voedselvoorziening een monopoliepositie te verkrijgen. Op het gebied van zaaizaadverdeling is Shell het grootste bedrijf ter wereld, en op gebied van pesticiden het 4de. Op het gebied van metalen is Shell via haar 100% dochter Billiton actief. Behalve in aardolie is Shell ook in andere delen van de energie-sektor actief: bij de winning en distributie van aardgas, steenkool en biomassa (energie uit hout) is Shell een grote naam. Shell's positie op deze op wereldniveau gezien strategies belangrijke gebieden (voedsel en energie) is heel sterk. Deze macht wil Shell behouden en vergroten in de toekomst. Daarom loopt Shell voorop in de ontwikkeling van nieuwe technologieën (b.v. biotechnologie) en steenkoolvergassing. De multinational wordt zo steeds onafhankelijker en de wereldbevolking steeds afhankelijker.
De strijd tegen Shell moeten we tegen deze achtergrond zien. Er moet meer informatie komen over Shell wereldwijd en daar moeten onze akties ook op gericht worden. Als we namelijk de strijd tegen wereldwijde onderdrukking en uitbuiting inhoud willen geven mogen we ons niet beperken tot de leus: "Shell uit Zuid-Afrika".

De blokkade

De blokkade van Shell-Research in het voorjaar zien we als een goede manier om openlijk, massaal en krachtig aktie te voeren tegen Shell. In de oproep voor deze konferentie lezen we weliswaar dat er aandacht is voor meer terreinen waarop Shell actief is, maar wij missen de analyse dat dit juist essentieel is voor het functioneren van een multinational. Dit terwyl het te blokkeren objekt daartoe alle aanleiding geeft. Wij willen de strijd tegen Shell niet beperken tot één aspect van de multinational, omdat we besef-

fen dat je daarmee nooit de wereldwijde onderdrukking en uitbuiting, waarin Shell een grote verantwoordelijkheid heeft, kan stoppen. Dit heeft konsekwenties voor zowel de inhoudelijke als de praktische invulling van die strijd. Wij vinden dat het functioneren van Shell als multinational in de diskussies over de blokkade moet worden benadrukt en dat er veel energie in gestoken moet worden om dat tijdens de blokkade vorm te geven. Wij denken hierbij b.v. aan een diepere uitwerking van bovenstaande d.m.v. stukken in het maandelijks te verschijnen blokkadekrantje. Bij de verbreding die met deze blokkade beoogt wordt hoort volgens ons zeker ook inhoudelijke verdieping; een Ruud Gullitpoort kan volgens ons daarom nooit zonder b.v. een 'biotechnologie-poort'!

RADIKALE ANTI-SHELL GROEPEN

Het Koninklijke/Shell Laboratorium Amsterdam (KSLA) is het grootste en oudste Shell-laboratorium. Volgend jaar bestaat het 75 jaar, en om dat te vieren werd dit jaar alvast f125.000 geschonken aan het Aquarium van Artis. Het KSLA doet echter meer dan alleen liefdadigheid. Over wat er daar in Amsterdam-Noord gebeurt, en welke functie dat heeft voor de Koninklijke/Shell-groep, gaat dit pamflet.

Multinationale Research

De Koninklijke/Shell-groep is één van de allergrootste bedrijven ter wereld. Vorig jaar haalde de groep een netto-omzet van f158 miljard, waarover maar liefst f9,5 miljard netto winst gemaakt werd. Al jaren is Shell met Exxon in een nek-aan-nek race gewikkeld om het predikaat 'grootste oliemaatschappij ter wereld'. Maar daarnaast is Shell ook één van de grootste chemiese bedrijven ter wereld, is het de grootste kolenhandelaar, en een niet onaanzienlijke producent van non-ferrometalen. Bovendien wordt Shell steeds belangrijker op het gebied van zaaizaad veredeling, biotechnologie en bosbouw. Een bedrijf van die omvang geeft ook enorme bedragen aan research uit. Vorig jaar besteedde Shell ongeveer f1,45 miljard aan research, toch slechts 1% van de totale bedrijfslasten. Bovendien werd er voor f270 miljoen aan nieuwe investeringen in research gedaan, 2% van alle Shell-investeringen in '87. Wereldwijd heeft Shell nu 15 grote laboratoria, waar bij elkaar 7000 mensen werken.

Shell's onderzoeksinspanningen zijn gericht op drie hoofd-doelen:

1. het ontwikkelen van methodes en technieken om nieuwe voorraden olie en gas (maar ook steenkool en metalen) te vinden en beter te exploiteren. Voor het voortbestaan van de onderneming op langere termijn is dat van vitaal belang.

2. het verbeteren van productieprocessen om de bruto-marges op peil te houden. Alle konkurrenten streven ernaar om tegen steeds lagere kosten een steeds hogere productie-opbrengst te krijgen, om een voorsprong op de concurrentie te kunnen nemen. Shell doet dat dus ook, anders worden haar produkten te duur en onverkooptbaar.

WAT DOET DAT SHELLLAB ?

3. het ontwikkelen en vernieuwen van produkten, om nieuwe marktaandelen te verwerven en oude te beschermen.

De uitwerking van deze doelen bepaalt waar Shell haar onderzoeksgeld in steekt. Keuzes voor of tegen de ontwikkeling van een bepaald produkt, een bepaalde technologie, voor toegepaste of fundamentele research. Keuzes zijn het al-tijd, en wij zijn het niet die kiezen. Zo kan het gebeuren dat er produkten ontwikkeld worden waarvan het maatschappelijk nut op z'n minst omstre-den is, puur omdat er een markt voor is. Maar ook dat vindingen waar veel mensen om zittten te springen niet verder ontwikkeld worden, omdat Shell er geen winstgevend perspectief in ziet. Voor moderne research geldt dat, als je genoeg geld hebt, je tot op zekere hoogte altijd kunt vinden wat je zoekt. Shell heeft dat geld, en Shell bepaalt waar-naar gezocht wordt.

Nederlandse laboratoria

Niet voor niets staan Shell's 15 grote laboratoria allemaal in de rijke industrielanden: 10 in West-Europa, 4 in Noord-Amerika en 1 in Japan. Dat heeft te maken met de kruisbestuiving die Shell nastreeft tussen haar wetenschappers en die van westerse universiteiten, en met de kwetsbaarheid van haar laboratoria. In zekere zin vormen die het hart van iedere multinational: de kennis die er geproduceerd wordt, behoort tot Shell's waardevolste eigendommen. Shell riskeert het dus niet om ze in onrustige of linkse landen te situeren. In Nederland staan drie grote Shell-laboratoria:

-Billiton-research in Arnhem: onderzoek naar metalen; 200 werknemers.

-KSEPL in Rijswijk: onderzoek naar opsporing en winning van olie en gas; 500 werknemers. KSLA in Amsterdam: 1600 werknemers in 70 verschillende gebouwen.

Deze drie laboratoria slokten vorig jaar f457 miljoen op, ongeveer 1/3 van Shell's totale onderzoeksbudget. Niet alleen van deze drie, maar van alle Shell-laboratoria in de wereld, is het KSLA duidelijk het grootste.

Herstructurering van het KSLA

Het KSLA doet vooral onderzoek op het gebied van olie-produkten en -processen, en op dat van chemische produkten en -processen. Daarnaast wordt er onderzoek gedaan op het gebied van aardgas, oliewinning en metalen, en vindt er algemene research plaats. Dat is al jaren zo, maar de laatste jaren is er wel veel veranderd. Terwijl het KSLA in het verleden veel werkte aan problemen uit de dagelijkse praktijk van Shell-werkmaatschappijen, is nu de aandacht weer voor een groter deel gericht op fundamentele en exploratieve research, het lange termijn speurwerk naar nieuwe vindingen. Nu is daar 35% van de research-inspanning op gericht, en 55% op toegepaste research, en nog maar 5-10% op ondersteuning van in praktijk ontwikkelde vindingen. Deze reorganisatie ging gepaard met met een sterke vermindering van het aantal arbeidsplaatsen, die slechts gedeeltelijk werd gecompenseerd door het in dienst nemen van 'jong bloed'.

In '76 werkten er nog 2250 mensen in het KSLA, vorig jaar nog maar 1600.

Daarnaast werd de organisatie gestructureerd door elkaar geschud, zodat onderzoekers nu vaker 'interdisciplinair in projectgroepen' werken. Er werden veel grote, dure en arbeidsintensieve proefinstallaties vervangen door kleinere proefmodellen en door computer-simulatieprogramma's. Tenslotte werd een deel van het product-gerichte werk afgesplitst naar een nieuw laboratorium in Leuven, België. Hieronder zullen we enkele onderzoeksterreinen van het KSLA noemen.

Chemie

Een belangrijk deel van het werk binnen het KSLA is gericht op uitbreiding en verbetering van Shell's chemische produktenpakket, en op verbetering van de produktietechnologie. Hoewel de chemische sector slechts 13% van Shell's omzet uitmaakt, wordt er 35 à 40% van het research-budget aan besteed. Op basis van de bij olieraffinage vrijkomende grondstoffen, maakt Shell (o.a. in Pernis en Moerdijk) een

enorme reeks chemische producten, met welluidende namen als

olefinen, aromaten en polymeren. In meer gangbaar Nederlands gaat het dan om allerlei soorten plastics, folies, kunststoffen, oplosmiddelen, kunstharsen en-rubbers, e.d. Shell produceert vooral half-fabrikaten, die door chemische of andere industrieën verder worden verwerkt. Shell heeft zelf maar een paar van die werkende industrieën, zoals Wavin, die o.a. huisvuilzakken, rioolpijpen en buiskratten maakt. Maar er zijn veel en veel meer toepassingen van chemische Shell-producten. Je kunt het bijna zo gek niet verzinnen: in de bouw (isolatiematerialen, dakbedekking), autoindustrie (interieurs, stoelen, remvloeistof, banden), de landbouw (bestrijdingsmiddelen), de elektronika (kunst-harsen voor geïntegreerde schakelingen), maar ook bij de produktie van verf, boten, lijm cosmetica, asfalt, speelgoed, tennisrackets, meubels, zeep, schoenen, geneesmiddelen, en natuurlijk bij alle denkbare verpakkingsmaterialen. Het is ons nog niet geheel duidelijk aan welke chemische producten in het Ksla gewerkt wordt. In het algemeen wordt er veel onderzoek gedaan naar verschillende katalysatoren. (Veel kunststoffen ontstaan 'door het'aan elkaar rijden' van een hele reeks identieke, kleine molekulen tot één groot molekuul. Katalysatoren zijn in dit geval stoffen die dat proces bevorderen).

Olieproducten en -processen

Een tweede belangrijk onderzoeksterrein is dat van het olieraffinageproces zelf, en van het verbeteren van olie-

producten. Duidelijke voorbeelden hiervan zijn Hycon en Formula-Shell.

Hycon is een van Shell's radepaardjes. Er is jarenlang in het KSLA aan gewerkt, en Shell presenteert het vooral als een milieu-investering. Bij nadere bestudering blijkt dat echter een bijkomstigheid. Hycon is vooral een antwoord op de dalende winstgevendheid van raffinaderijen door de veranderingen op de wereldmarkt. De laatste jaren groeit nl. de vraag naar lichtere olieproducten als LPG, nafta, benzine en diesel, terwijl de vraag naar zware olieproducten als stook en bunkerolie juist afnam. Alle oliemaatschappijen proberen daarom hun raffinaderijen zó om te bouwen dat er relatief meer lichte olieproducten geproduceerd kunnen worden. De Hycon-

installatie, die volgend voorjaar in Pernis in gebruik wordt genomen, vergde een investering van f1,2 miljard. De Hycon-technologie zorgt ervoor dat de zwaardere oliefrakties verwerkt worden tot lichtere olieproducten, en heeft als bijkomend voordeel dat zwaveldioxiden en -in mindere mate-stikstofdioxiden uit de afvalgassen worden verwijderd. Milieutechnies is de Hycon van Shell echter minder goed dan b.v. de Flexicoker-technologie van Exxon, omdat bij het ontwerp van de Hycon de vraag naar lichtere olieproducten een overheersende rol speelde. Over de vraag of bij een succesvolle inwerkstelling van Hycon die technologie ook geëxporteerd zal worden naar b.v. Zuid-Afrika, valt nog niet veel te zeggen.

De geschiedenis van Formula-Shell is vrij lang, en ook nauw verbonden met het KSLA. Al in '68 werd Additive Super Detergent ontwikkeld, een toevoeging aan motorbrandstoffen die zorgt voor schonere en zuinigere rijden. Later werd dat verbeterd tot een produkt wat in '86 onder de naam Formula-Shell werd gelanceerd.

Zulke produkten -alle olie-maatschappijen voegen vergelijkbare dingen toe aan hun benzine- bevatten o.a. katalysatoren (zeolieten) die zorgen voor een zo volledig en gelijkmatige verbranding van het benzinemengsel. Daar-door worden er minder schade-lijke uitlaatgassen geproduceerd, kun je verder rijden met een liter benzine, en wordt het zogenaamde pingelen (verbranding op het verkeerde moment) tegengegaan. Pingelen beschadigt nl. de motor. Traditioneel wordt aan benzines lood toegevoegd om dat pingelen tegen te gaan, maar de laatste jaren wordt dat door milieuwetten geleidelijk verboden. Enerzijds omdat lood giftig is, maar vooral omdat het funest is voor de werking van uitlaatkatalysatoren. Die apparaatjes will'nijpels binnenkort verplicht

stellen, omdat ze de schadelijke gassen CO, NOx en koolwaterstoffen omzetten in het minder schadelijke CO2, en N2 en waterdamp.

Formula-Shell werd geïntroduceerd in gelode en ongelode vorm. Maar veel auto's bleken binnen de kortste keren grote motorproblemen te krijgen met de gelode vorm, zodat Shell gedwongen was in januari '88 om het additief daaruit te halen. Inmiddels had de merknaam Formula-Shell echter al zoveel schade opgelopen dat hij in twee landen geheel uit

de markt werd genomen. Optimisties zegt echter het laatste jaarverslag van Shell: "Deze voorzorgsmaatregelen zullen naar verwachting geen aanmerkelijke invloed hebben op de Groepsresultaten."

Aardgas

In augustus jl. maakte KSLA-onderzoeker Ian Maxwell bekend dat Shell een proces heeft ontwikkeld waarmee op een vrij eenvoudige, schone en veilige manier aardgas omgezet kan worden in diesel, kerosine en gasolie. Maxwell: "Dit SMDS-proces (Shell Medium Distillate Synthesis) levert bovendien schone brandstoffen die geen zwavel, stikstof of metalen bevatten". Shell noemt het proces economies veel belovend omdat "er binnen afzienbare tijd een moment komt dat er relatief meer aardgas dan ruwe olie beschikbaar zal zijn"

Bovendien is het een oplossing voor het aardgastransportprobleem. Transport via pijpleidingen is duur; het vloeibaar maken van gas om het met tankwagens en schepen te kunnen vervoeren is duur en onveilig. Goed nieuws dus, maar oud nieuws. Al begin '86 meldde

Shell dat het SMDS-proces binnenkort commercieel toepasbaar zou zijn. En in Zuid-Afrika wist men dat ook allang. Shell was althans een belangrijke kandidaat om de technologie te leveren voor het enorme Mosselbaaiproject. Daar, in de Mosselbaai in de buurt van Kaapstad, is een groot gasveld gevonden. De bedoeling is dat het gas naar de kust wordt gepompt, en daar in een fabriek wordt omgezet in motorbrandstoffen. Benodigde investering f5,5 miljard. Vorig jaar werd niet voor Shell maar voor Sasol als leverancier voor de benodigde technologie gekozen, maar er kan nog van alles veranderen. Het project is nl.

nog steeds niet begonnen omdat de partikuliere sektor huiverig is om in zo'n enorm project te investeren wat alleen winstgevend kan zijn zolang er een olieembargo geldt (dus: zolang als het huidige regiem in het zadel zit). Sasol is trouwens de peperdure fabriek die kolen in olie omzet (wat overigens weer wat anders is dan kolenvergassing). Ondanks de aanhoudende geruchten is er geen bewijs dat Shell ooit technologie aan Sasol geleverd heeft.

Kolenvergassing

Vanaf 1970 tot begin jaren '80 was kolenvergassing het grootste individuele onderzoeksproject binnen het KSLA. In '72 werd op het terrein van het KSLA een kleine proeffabriek gebouwd waar 6 ton kolen per dag doorgezet werd. Later werd een grotere proeffabriek gebouwd in Hamburg, maar enkele jaren geleden werd gekonstateerd dat Europa er nog niet rijp voor is. Een grote proeffabriek, voor verwerking van 250 tot 440 ton kolen per dag, werd daarom in Houston (Texas, VS) gebouwd. Deze fabriek draait uitstekend, en de basis voor dit succes is op het KSLA gelegd. Waar nu overigens nog maar in geringe mate kolenvergassingsonderzoek wordt gedaan.

Kolenvergassing lijkt de toekomst te hebben. De wereldvoorraden zijn namelijk giganties, en kolenvergassing is milieuvriendelijker dan een konventionele poederkoolcentrale. Bij kolenvergassing kan

zwaveldioxide, een belangrijke bron van zure regen, voor 99% uit de schoorsteen gehaald worden. Het wordt omgezet in zuivere -en dus verkoopbare-zwavel. Ook de andere grote zure regen veroorzakers, de stikstofdioxiden, kunnen grotendeels verwijderd worden. Door de hoge druk en temperatuur in de kolenvergasser, ontstaan bovendien geen milieu-gevaarlijke stoffen als polycyclische aromaten en fenolen.

Maar ook economische redenen maken kolenvergassing tot grote kanshebber voor energie- en elektriciteitsproductie in de jaren '90-2000. Het is een uitermate flexibele technologie die die overal toegepast kan worden: in kleine ketels in de fabriek, en zeer groot schaalig voor elektriciteitsproductie. Elke kolensoort is geschikt voor kolenvergassing, en het energierendement is vrij hoog (42-44%, volgens Shell in de toekomst stijgend tot 50%, tegen 30% voor een konventionele poederkoolcentrale).

Ondanks Shell's sombere toekomstvisie van een paar jaar geleden, gaan de Samenwerkende Elektriciteits Producenten (SEP) nu toch binnenkort een demonstratiefabriek van 250 MW bouwen in Buggenum (Limburg). Er zijn een aantal kandidaten in de race, maar het is nu al duidelijk dat tussen de kolenvergassingstechnologie van Shell en die van Texaco een keuze gemaakt zal worden.

Arbeidsomstandigheden op het

KSLA

Zoaks gezegd werken er 1600 mensen op het KSLA. Een klein deel daarvan (onderhoudspersoneel van continu draaiende installaties, bewakers) in een drieploegendienst. Een groot deel van het personeel heeft een academische of HBO-opleiding. De lonen liggen vrij hoog, de organisatiegraad is (daarom?) vrij laag: ongeveer 7% is lid van de industriebond FNW. Er is geen CAO, en de laatste jaren experimenteert Shell met de invoering van een systeem van prestatiebeloning.

KSLA en Zuid-Afrika

In '86 onthulde de bedrijfsledengroep FNV dat op een groot deel van de bij het KSLA ontwikkelde vindingen ook patent wordt aangevraagd in Zuid-Afrika. Wat betekent dat? Niet zoveel. Elk bedrijf zal, om concurrentie-overwegingen, proberen zijn vindingen af te schermen dmv patenten. Maar omdat patenten duur zijn, zal het dat alleen doen in die landen waar zich industrieën bevinden die in staat zouden kunnen zijn (kwa technologiese ontwikkeling) om de vindingen omgevraagd toe te passen. Daarom worden veel patenten wel in Zuid-Afrika en niet in veel andere Afrikaanse landen aangevraagd. Dat Shell in Zuid-Afrika veel patenten aanvraagt, wil dus alleen maar zeggen dat het niet wil dat andere (Zuid-Afrikaanse) bedrijven omgevraagd haar vindingen gaan toepassen. Het zegt niets over de vraag of Shell die vindingen zelf in Zuid-Afrika wil toepassen, noch over de vraag of Shell ze daar wil verkopen aan andere bedrijven. Om die vragen te kunnen beantwoorden is meer onderzoek nodig. In de nabije toekomst zullen we ons bezig houden met de vraag welke in het KSLA ontwikkelde vindingen in Zuid-Afrika toegepast worden, en met de vraag

of in het KSLA ontwikkelde technologieën kunnen leiden tot sterkere economiese relaties met Zuid-Afrika (b.v. meer kolenimport)!

KOMMITEE SHELL UIT ZUID-AFRIKA

AKTIEKONFERENTIE 20 NOVEMBER

Konferentie Shell uit Zuid-Afrika van 20 november jl. in Paradiso Amsterdam. In ieder geval een spektakulaire opening. Twee tarzans die slingerend door Paradiso een spandoek aan gruzels slingeren waarmee Shell symboliek valt en de konferentie geopend is. De opkomst was zo'n 5 a 600 mensen. Na opening van een shell uit zuid-afrika (KSZA, tijdens de konferentie konsekwent aangeduid met "het Kommittee") en lyriese inleiding over het hoe en waarom van de konferentie cq. blokkade (zie voor dit verhaal in minder lyriese bewoordingen ook het op-roep pamflet bv. in Zwarte 113) trok een breed skala aan mensen voorbij die allemaal

in het kort namens de verschillende groeperingen vertelden wat ze van de blokkade vonden en welke rol ze erin zouden kunnen spelen. Dit voltrok zich in een zodanig hoog tempo dat me eerlijk gezegd de details enigszins ontscoten zijn. Wat me nog wel bijstaat is dat

de Cape Action League vertegenwoordigster haar solidariteit met de RARA en René benadrukte, de KZA of was het misschien de AABN de voorwaarde van 'vreedzaam' aan de blokkade verbond, de PPR geld als vertegenwoordiging zond en vele andere klubs vertelden wat ze doen en hoe ze naar de blokkade toe willen werken, bv. de reclamspotjes tegen Shell op radio Rataplan of de in oprichting zijnde plaatselijke kommittee's shell uit zuid-afrika. Algemeen gold eigenlijk dat iedereen het

initiatief prima vond en dat er vele klubs toegezegd hebben er op een of andere wijze hun bijdrage aan te leveren. Wat ik miste bij de verhalen en ook in de uitgave's van het 'het kommittee is de wereld die Shell elders in de wereld speelt. Ze vinden wel dat behalve Shell in Z-Afrika ook Shell elders aan de orde moet komen, maar dan slechts op diskussie en informatie nivo. Hoe zit het dan met onze eigen afhankelijkheid van Shell (bv. Shell en aardgas of Shell als grootste leverancier van zaaizaad, om maar wat te noemen) als multinational. Bepalve dat Zuid-Afrika "in" is lijkt me dat net zo'n gemeenschappelijke noemer als Shell uit Zuid-Afrika. Vraag rijst hoe je de noodzaak van een verdergaande aktie tegen apartheid tot een persoonlijk

probleem maakt als je niet duidelijk kunt of wil makendat het systeem hier niet wezen-

lijk verschilt van het systeem apartheid, of beter gezegd, dat het systeem apartheid het monsterlijke gezicht is van het systeem hier. Zolang mensen dat niet inzien zullen ze hier niet zo snel aktie's voeren die het systeem werkelijk trachten aan te tasten. Zo kunnen aktie's verworden

tot symboliese aktie's die kunnen leiden tot een vorm van schijnsolidariteit. Zo'n voorbeeld hiervan vond ik de anti-apartheidsdemonstratie van juni jl., dat heeft niets met strijd te maken, maar leek meer op een kermis dan op een "bewuste" anti-apartheidsbeweging.

Dit gevaar wordt des te groter op het moment dat je kiest voor samenwerking met allerlei parlementaristische klubs. Genoeg hierover voorlopieg, waar was ik. Verschillende groepen hadden zich uitgesproken over de blokkade inclusief Radikale Anti-Shell Groepen die zich middels een pamflet onder de kop "Shell de wereld af" uitspraken.

Deze groepen wilden benadrukken dat Shell niet slechts in Zuid-Afrika aktief is, maar ook elders en dat de strijd tegen Shell niet slechts een strijd tegen apartheid is en dat ze dat graag terug willen zien in de diskussies over de blokkade. Na de pauze werd er gekonferentieerd naar aanleiding van de volgende thema's, althans dat was de bedoeling.

1. Het idee achter de aktie "We denken dat het van belang is een aktieproces in gang te zetten wat zowel openbaar, als strijdbaar, als massaal is en waarvan onrust en politieke druk uitgaat. Een aktie die voortborduurdt op de dingen die al gebeurd zijn tegen Shell. Effektiviteit is voor ons de schade die Shell oploopt aan haar imago. Effektiviteit draait voor ons om de vraag: voor hoeveel mensen weten we de noodzaak van verdergaande en veelvormige aktie tegen apartheid tot een persoonlijk vraagstuk te maken".

2. Konkrete plannen en vragen "We kiezen voor een duidelijke blokkade waarbij de poorten potdicht gaan, maar een dergelijke situatie moet in onze ogen bijna per ongeluk ontstaan. De kansen liggen in de massaliteit en het spektakel. Het bedenken en uitwerken van dit spektakel zal in onze ogen vanaf nu centraal moeten staan.

We dagen iedereen uit met ideeën en voorstellen te komen" Over de stellingen als zodanig werd eigenlijk niet of nauwelijks gepraat, de diskussie volgde een eigen weg. Geweld,

de rol van de media, effectiviteit en de rol van de RARA en Rene zijn belangrijke items. Iedereen neemt zijn of haar eigen stelling in en geeft daar niet aan toe. Sommigen, of misschien wel velen vinden dat de eis Rene moet vrij en een solidariteitsverklaring voor de RARA konstant in de voorbereidingen van de blokkade meegenomen moeten worden, anderen vinden dat de burgerlijke media geweerd moet worden, terwijl weer anderen vinden dat die het belangrijkste zijn en dat de rest toch maar prediken voor eigen parochie is, het KZA wordt weer eens gevraagd op te houden met die ewige distansieringen, mensen die variërend tussen de 3 en 24 uur willen blokkeren etc. De diskussie springt van de hak op de tak en wordt ergens middenin afgebroken omdat er nog een band moet spelen. Konkreet zijn er vanuit de konferentie solidariteitsverklaringen gestuurd naar verschillende anti-apartheids gevangenen, of althans daar werden voorstellen voor gedaan. Verder zijn er allerlei werkgroepen ontstaan, zoals waterspektakel, theater op straat, censuur in Zuid-Afrika, Studenten, Vrouwen, Etniese groepen etc etc. Wil je hierover meer weten of je opgeven, dan kun je terecht bij het kommittee Postbus: 6452 1005 EL Amsterdam. Giro: 5914299. Telefoon: 020-849115 Voorlopieg alleen van 2-5.

Al met al denk ik toch wel een goed begin met de wetenschap dat er nog veel gepraat moet worden en dat er ondertussen veel mensen enthousiast mee bezig zijn.

Een bezoeker van de aktiekonferentie.

PERSVERKLARING

3 Britse lesbiennes van de Stop Section 28 Euro Tour zijn op dit moment in Stockholm opvangend gezet en tijdens hun arrestatie door de politie in elkaar geslagen. Dit alles gebeurde na een klein incidentje op het benedictiefeest in het homo-centrum in Stockholm op 16-11 jl.

Een vrouw had een lege fles whisky van de bar van het centrum weggenomen. Ze werd door de barman tot in het toilet achtervolgd en daar lichamelijk letsel aangedaan. Het incident werd door de tourleden en de organisatie van het centrum geregeld door voor de whisky f260,- aan te bieden. Hoewel dit was overeengekomen kwamen de veiligheidsmensen een uur later, nadat de Zweedse organisatie weg was gegaan, naar de vrouw en gebruikte dit incident als een exkuus om haar en haar vrienden te sommeren het pand onmiddellijk te verlaten. De vrouw protesteerde maar was bereid te gaan nadat ze met de manager had gesproken. Als antwoord hierop werd de politie gebeld.

Toen de politie arriveerde namen ze de desbetreffende vrouw mee naar een verduisterde kamer waar nog 4 andere politieagenten waren om haar te ondervragen. Van de 2 vrouwen die haar begeleidde werd 1 de kamer uitgesmeten en de ander de kamer ingesleurd. Beide vrouwen in de kamer werden vervolgens door de politie in elkaar geslagen, een derde vrouw die dit probeerde te verhinderen werd gearresteerd.

De 2 in elkaar geslagen vrouwen werden in een wachtende politieauto afgevoerd, waarbij het gezicht van één van de vrouwen verborgen gehouden werd. Ondertussen gooiden de veiligheidsmensen een nederlandse vrouw door de etalageruit van een tegenoverliggende boekhandel. Een andere vrouw die buiten stond werd ook gearresteerd terwijl geen van de aanwezige mannen werd lastig gevallen of gearresteerd.

De 2 in elkaar geslagen vrouwen zijn beschuldigd van belediging van agenten in functie en verzet bij arrestatie. Tijdens de le hoorzitting werd verklaard, dat 1 van de vrouwen ook tijdens de verhoor in elkaar geslagen en mishandeld is. Er werd een zak over haar hoofd getrokken, waarna zij op de grond werd

geduwd en een politiemans voet op haar nek zette. De 3e vrouw die getuige is geweest van de gebeurtenissen in het homo-centrum, is ook aangeklaagd voor belediging van de politie. Een andere vrouw is latief zonder aanklacht vrijgelaten. Alle gearresteerde vrouwen zijn afzonderlijk ingesloten en mogen geen bezoek ontvangen.

De vrouwen hebben inmiddels advocaten, maar de politie is niet geïnteresseerd in enige getuigeverklaringen over het politiegeweld. Er wordt door de politie geen actie ondernomen tegen de veiligheidsman, die de nederlandse vrouw door de ruit duwde, maar de vrouw zal waarschijnlijk een persoonlijke aanklacht tegen hem indienen. Op 25-11 zal de zaak voor de rechter komen. Veel vrouwen van de tour zijn nog in Stockholm om de vrouwen in de gevangenis te ondersteunen.

Wat begon als een klein incident is door de veiligheidsdienst en de politie geëskaleerd tot een geweldadige aanval op lesbische vrouwen. De Euro-tour is door gegaan en wij roepen in alle steden die we bezoeken op om de gearresteerde vrouwen financieel en moreel te ondersteunen.

Solidariteitsbetuigingen en financiële steun sturen naar: LABDA, Le Con. Huygensstr. 120c, 1054 BZ, A'dam, giro 2905580.

Wij sturen alles door!



VROUWEN TEGEN GENEN- EN

Het volgende stuk is geschreven door de Antigena-vrouwengroep in Zürich. Zij gaan in op de geschiedenis van het (vrouwen-) verzet tegen genen- en voortplantingstechnologieën. Hoewel het stuk m.n. over de situatie in Zwitserland gaat, zijn hun opmerkingen over verschillende vormen en inhouden van protest/verzet ook voor Nederland wel van belang.

In 1984 werd FINRRAGE (feminist international network of resistance to reproductive and genetic engineering) opgericht, dat elk jaar internationale kongressen organiseert. In april 1985 vond in Bonn de eerste internationale aktiekonferentie van vrouwen tegen genen- en voortplantingstechnologieën (afgekort GT/VT) plaats. Ongeveer 2000 vrouwen uit verschillende landen (vooral Europa) kwamen bij elkaar, om over vrouwvijandige en de natuur vernietigende ontwikkelingen op het gebied van deze technologieën te bediscussieren. In de slotresolutie werden GT/VT duidelijk afgewezen. Ze werden beschreven als een poging van het kapitalistische patriarchaat, om niet alleen dieren en planten, maar ook het vrouwelijk lichaam als grondstof voor de industrie te gebruiken, om zo een nieuwe winstgevende groeisektor op te zetten: de voortplantings- en bio-industrie.

Ook in Zwitserland laten - met de gebruikelijke vertraging - autonome vrouwen, OFRA (georganiseerde vrouwenbeweging), vrouwen uit de POCH (Progressieve Organisaties Zwitserland), SAP (klein links) en afzonderlijke SP-vrouwen (soc.demokraten), zich kritisch uit over GT/VT. Op informatieavonden, in discussies en brochures neemt men aanvankelijk nog alle aspecten van GT/VT onder de loep. De kritici hebben hun ogen open en laten zien, welke omwentelingen op sociaal, economisch en ideologisch nivo ons bedreigen, en eisen een definitieve of tenminste een tijdelijke stop van deze technologieën.

...maar moeder blijft de allerbeste...

Gevangen in de van te voren al bepaalde discussie van hun reactionaire mannelijke partijgenoten, zetten de burgerlijke vrouwen zich al gauw alleen nog maar af tegen de nieuwe voortplantingstechnologieën. Aanvankelijk waren de beschermers van het gezin bang voor een destabiliserende invloed van de VT op de hoeksteen van de samenleving, omdat er geen juridisch verantwoordelijk ouderpaar vast te stellen zou zijn. De patriarchen ontdekten echter snel, dat door de juridische truuk de foetus een rechtsstatus te verschaffen, er een afweging van de juri-

dische belangen van de foetus en die van de vrouw mogelijk wordt. De traditionele gezinspolitiek kan dus nog efficiënter geregeld worden, omdat zo alle toekomstige moeders tot volledige verantwoordelijkheid voor het groeiende kind verplicht kunnen worden, en in dit verband ook vervolgd kunnen worden.

In deze situatie komen de burgerlijke vrouwen er helemaal niet eens aan toe, om eigen strategieën uit te denken. Hun oppositie vindt - voorzover ze nog geen toontje lager zijn gaan zingen - alleen nog uitdrukking in het touwtrekken met hun eigen partijgenoten om een niet al te vrouwvijandige wettelijke regeling van de VT. Wat de weerspannige dochters denken en doen

Hoe ziet het er nu bij de linkse en autonome vrouwen uit als het gaat om de omzetting van de kennis over GT/VT in een politieke strategie? Het is de godin geklaagd, maar ook de linkse en autonome vrouwen hielden geen stand tegenover de toenemende druk van de razendsnelle ontwikkeling van GT/VT, de druk die door de kennis over de inbreuk van de technologieën op het dagelijks leven - vooral van zwangere vrouwen - werd veroorzaakt, en de druk van de steeds meer aandringende pleidooien van de juridische wegbereiders "om eindelijk een wettelijke regeling te treffen".

De verlamde feeks

Veel vrouwen zien zich nu zogenaamd gedwongen om zo snel mogelijk te handelen, om het ergste te voorkomen. Vrouwen die in gemengde partijen en andere parlementaire structuren tot nu toe weinig succesvol vrouwenbeleid hebben gemaakt, grijpen ook nu - ondanks het feit dat de tijd blijkbaar dringt - op de bekende, trage manier van politiek bedrijven terug.

Hoewel zij zich bij de kritische discussie over GT/VT gerealiseerd hebben, dat het er niet om moet gaan, deze technologieën m.b.v. wetten in aanvaardbare banen te leiden, sluiten zij zich bij het lopende zwitserse debat - waarin het alleen nog gaat om de wettelijke regeling van een paar uitwassen van de VT - aan. Veel vrouwen weten, dat ze hun energie voor een debat gebruiken, waarin geprobeerd wordt aan het verzet tegen GT/VT de scherpte te ontnemen, door de indruk te wekken, dat de gevaren met wetten bedwongen kunnen worden. De hieraan meewerkende vrouwen worden meestal als alibi-vrouwen misbruikt, om de schijn van een democratische discussie overeind te kunnen houden. Desondanks beropen ze zich op de eventuele moge-

lijkheid om zo het ergste te voorkomen en als dat niet mocht lukken, toch tenminste een op vrouwen georiënteerde discussie op gang gebracht te hebben.

Het aansluiten bij een debat over wetten en verboden is des te verbazingwekkender, omdat de Beobachter-Initiative (BI; 'waanmeers-initiatief') bij zijn lancering in de herfst van '85 door de meeste vrouwen als deel van een desinformatiekampagne werd afgewezen. De vrouwen lieten zien, dat de akseptatie van de technologieën in hun geheel bevorderd wordt als het er alleen om gaat, afzonderlijke uitwassen van de VT in te dammen, om de mensen hier voor het ergste te behoeden. Bovendien werd de BI herkend als een initiatief, dat bestemd was om de regering tot wetgeving te inspireren. De BI luidde dan ook - met de uitnodiging aan alle operationele krachten, om aan een juridische regeling van de GT/VT mee te werken en zich bij de wetgevingsdiscussie aan te sluiten - daadwerkelijk het zwitserse debat in en slaagde erin van de meer ingrijpende dimensies van de nieuwe technologieën af te leiden.

Hoezo zijn de kritische vrouwen al weer in deze vuile traukjes van de politiek getuind? Om de toedracht hiervan te kunnen begrijpen, is het belangrijk om de vraag naar de identiteit van de vrouwelijke politici in partijen, parlement en aanverwante organen te stellen. Je moet in het oog houden, dat het hier meestal om gevestigde politicae gaat, vaak met academische opleiding en beroep. Zij hebben dus veel energie geïnvesteerd (gezin, beroep en politiek), om erkenning gestreden tot ze daar zijn aangekomen waar ze nu zijn. Omdat hun zelfvertrouwen hoogstwaarschijnlijk door de per-



manente strijd gegroeid is, zullen ze deze niet zo snel opgeven. Ik denk, dat deze vrouwen niet zo snel bereid zijn, om met de structuren te breken, die haar de identiteit van zelfbewuste vrouw mogelijk gemaakt hebben.

De feeks wordt wakker

Maar nu naar de autonome vrouwen, hun ideeën en inzichten, discussies en strategieën: ook bij ons in Antigena kwam na de fase van het inwerken en stukken schrijven de hamvraag naar de strategie, het omzetten van onze kennis over GT/VT in een actieve politiek en een verbreding van het verzet van vrouwen.

Omdat we alle veertien uit de autonome vrouweninstellingen in Zürich komen, dus op bepaalde gebieden met de in Zwitserland gebruikelijke manier van leven en politiek bedrijven hadden gebroken, waren we tenminste tegen de inkapselingspogingen van de politiek immuun. Maar tegen het zich als vrouwen tot de VT beperken waren ook wij niet immuun, al gauw bezwoeren we in onze stencils en discussiebijdragen het gehele gebied van de GT/VT alleen nog m.b.v. voorbeelden op het vlak van VT.

Na het bezoek aan het kongres in Bonn in 1985, en bij de daaropvolgende, meer toegespitste discussies over GT/VT, gingen we deze begrijpen als de nieuwe en efficiëntere instrumenten om macht en winst zeker te stellen, naar de oeroude regels van sexismen, racisme en klassenuitbuiting.

Toen we nader ingingen op de we-

tenschappen die deze technieken hebben voortgebracht, ontdekten we dat DE MAN zich, met de natuurwetenschappen, die alleen maar (h)erkennen wat ze ontleden, al eeuwen geleden de fundamenteën voor de huidige mogelijkheden van de winstgevende rekombinatie van de kleinste bouwstenen van het leven, geschapen had.

Het is dus zaak, om de grondvesten van het tijdperk van de superlatieven [voortgang, onbeperkte groei] en het te gelede maken van alles en iedereen, vanuit een feministisch perspectief te doen trillen. Het is noodzakelijk, feministische aanknopingspunten van verzet te ontwikkelen, die zich niet beperken tot vrouwenproblemen, maar die een verbinding van de verschillende bereiken van GT/VT tot doel hebben. Tot zover onze ideeën, inzichten en doelstellingen. Maar hoe zag ons politieke leven er van dag tot dag uit? Na onze manifestatie-tournee bevonden we ons ineens in de rol van specialistes. Er volgden ontelbare bezoeken bij vrouwengroepen, die voor het thema warmgelopen waren. Aanvankelijk zochten we onze discussiepartner*s nog niet uit. Maar met de zich opsta-pelende uitnodigingen en het ver-velende gevoel onzerzijds dat we bij de informele bijeenkomsten óf gekonsumeerd werden óf in een proces van meningsvorming ver-wikkeld raakten, waarvan het resultaat dan meestal de kleinste ge-meenschappelijke noemer met een snuifje feminisme was, zagen we ons gedwongen, zelf te bepalen wie en hoe we wilden informeren.

Een goede, zij het korte, ervaring waren de landelijke bijeenkomsten met autonome vrouwen-groepen uit andere steden, die zich ook met GT/VT bezighouden. Na aanvankelijk vlotte discussies raakte de vaart eruit als gevolg van de papierstapels van verschi-lende statements en meningsver-schillen.

In deze tijd vol conflicten en meningsverschillen stelden we vast, dat er voor ons twee principieel verschillende wegen zijn, om een praktisch van verzet te ontwikkel-en: de ene is de samenwerking met vrouwen, die zich - zij het met tegenspraken - richten op de democratische meningsvorming, en die op het 'bestuursnivo' van de sociale problemen in partijen en parlementaire structuren politiek bedrijven. De andere weg - voor ons de meest werkzame en interes-sante - richt zich direct op de potentieel betrokkenen, informeert daar in bestaande structuren of probeert deze op te zetten en te ondersteunen, kortom: richt zich op een basisbeweging en haar te-genstructuren in vele vormen.

Het besluit tot een politiek van onderaf zag er als volgt uit: we trokken ons uit de instanties, de vrouwengroepen voor de democrati-

sche meningsvorming (die meestal na haar vorming de mening als aanbeveling aan de staat delegeren) terug, en gingen op zoek naar vrouwen die al min of meer georganiseerd waren: moeders, zwangeren, gehandicapten, buitenlandse vrouwen en mensen met erfelijke ziektes. Wij hoopten van hen te horen, wat deze vrouwen van de nieuwste ontwikkelingen vinden en hoe ze er mee omgaan. Wij van onze kant gaven hun informatie en stelden onze ideeën en inzichten ter discussie. Een uitwisseling van ervaringen die hen ons moet helpen om nieuwe aanknopingspunten oor het verzet tegen de VT te ontwikkelen.

Maar waarom de beperking tot de nieuwe VT? De negatieve ervaringen met gemengde groepen spe-len zeker een rol; als we ons ook met GT (bv. de agro-business) hadden willen bezighouden, zouden we ook met hen hebben moeten samenwerken, omdat er tot nu toe geen grotere vrouwengroepen zijn, die daaraan werken.

De volgende redenen zijn echter doorslaggevend: al sinds mensengeugenis heeft DE MAN het voor-zien op de beheersing en uitbui-ting van onze vruchtbaarheid (heksevenvolgving, bevolkingspo-litiek, heterodwang, enz.), en het is daarom logisch, dat feministen zich tegen de door de VT nage-streefde totale onteigening en be-heersing verzetten. Vrouwen voe-len zich in de eerste plaats bij vrouwen betrokken. De meesten van de op dit moment feministisch actieve vrouwen zijn op de leef-tijd, waarop de vraag 'wel of geen kinderen?' concreet gesteld wordt. Daarbij komt, dat de strijd voor onze bevrijding ook bestaat uit het zoeken naar nieu-we leefbare identiteiten, die de ons toebedeelde rollen moeten doorbreken. Dit leidt ertoe, dat ook de moederrol kritisch ter dis-kussie wordt gesteld, waarmee we midden in de discussie over de VT terecht komen.

We geloven, dat de GT/VT in afzienbare tijd niet te stoppen zijn - daarmee zijn we wel veel realistischer dan de vrouwen in de politieke partijen. We leggen ons er daarom op toe, samen met andere vrouwen weigerings- en overlevingsstrategieën te ontwik-kelen, die, dat hopen we, de ex-positieve kracht zullen hebben, om de nagestreefde totale rationali-sering van al het leven te sabo-teren.

Omdat we vinden, dat de vrouw de maat van alle dingen is, ver-trouwen we op haar competentie en vaardigheid, om feministische visies en activiteiten te ontwik-kelen, die verder gaan dan haar eigen buik.

ANTIGENA-vrouwengroep, Zürich



REVOLUTIONAIRE INI-

INLEIDING

Alweer drie maanden a 24.08.88, de dag dat René 5 jaar tegen zich hoorde uitspreken. Inmiddels is al enige tijd de schriftelijke motivatie van het vonnis bekend. Hierin wordt o.a. de hoogte va de strafmaat gemotiveerd. Dit hoeft niet gespecificeerd te worden naar afzonderlijke, bewezen geachte, "strafbare feiten".

De rechter Michels heeft in het bijzonder laten meewegen dat een schade van vele tientallen miljoenen is veroorzaakt, dat er zich gemakkelijk persoonlijke ongevalen hadden kunnen voordoen en dat door de onderhavige feiten een grote maatschappelijke beroering is ontstaan.

Het venijn van het vonnis zit vooral in de manier waarop de rechtbank de strafbare feiten be- wezen acht.

Na opsomming van de volgens hen identieke verfspinters, tantaalel-co's (elektronica), tandybonnen e.d., komt de rechtbank tenslotte tot de overweging:
-"dat uit de overeenkomsten in techniek en de wijze van handelen van de ouders in al deze zaken (de mislukte aanslag bij de paspoortenfabriek KEP, de tweede aanslag op de MAKRO in Duiven-drecht, de aanslag op de MAKRO in Duiven en de aanslag op een Shell-station in Nieuwegein) kon worden gekonkludeerd, dat de fel- ten gepleegd werden door één en dezelfde groep personen, met een gezamenlijke opzet.

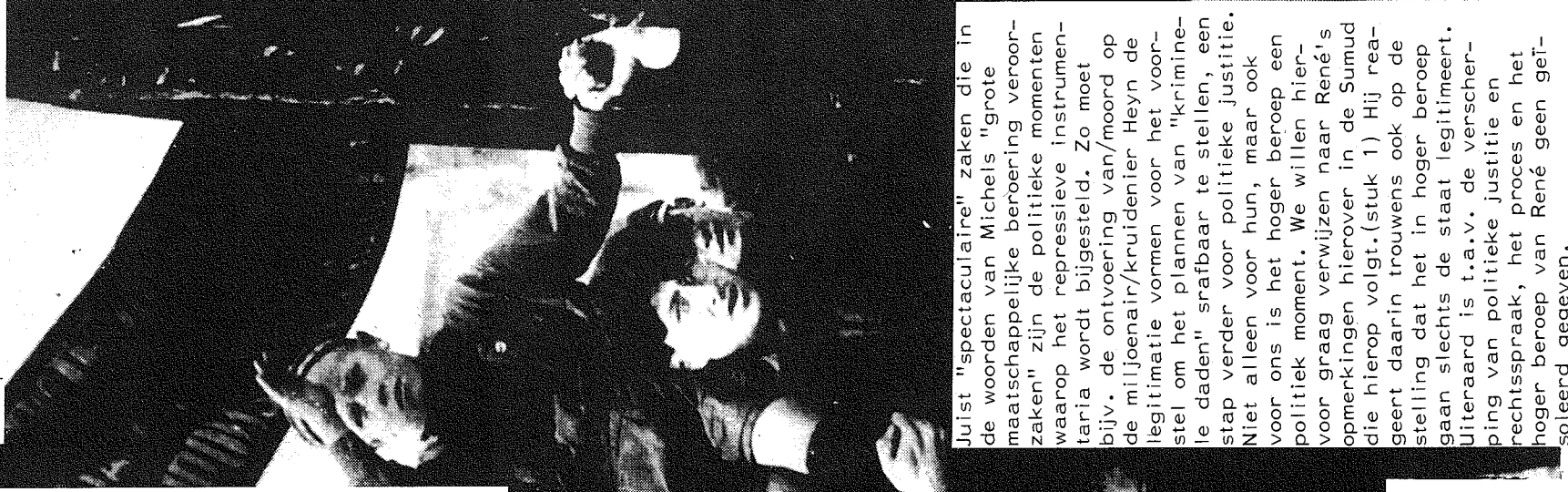
- dat uit de hiervoor genoemde bewijsmiddelen blijkt dat de verdachte zodanig nauw betrokken is geweest bij de voorbereiding en de uitvoering van de feiten dat hij als medepleger van die feiten dient te worden aangemerkt. Ook al zou hij niet in alle gevallen lijfelijk bij alle uitvoeringshandelingen aanwezig zijn geweest." (einde citaat)

Er wordt met geen woord over ge- rept maar een zodanige konstruk- tie van mededaderschap biedt hun minstens evenveel mogelijkheden tot politieke vervolging, als arti- kel 140. Er wordt eerst een da- dersgroep gekreëerd (één en de- zelfde groep personen met een ge- zamenlijke opzet); de kriminele or- ganisatie die artikel 140 noemt. Bij artikel 140 is een "aktieve bijdrage aan het instandhouden van de organisatie" voldoende voor strafbaarheid. In dit vonnis wordt de -bewezen- "nauwe betrok- kenheid bij voorbereiding als uit- voering van de feiten" voldoende bewijs geacht tot een veroordeling als medepleger van alle aan de dadersgroep toegeschreven "uitvoe- ringshandelingen".

Het hoger beroep tegen dit vonnis dient 3 januari in Amsterdam. Nadere informatie zal zeker nog volgen.

Meerdere mensen stelden zich de afgelopen periode de vraag, wat je nog moet, mag, kan verwachten van een hoger beroep na een der- gelijk politiek, repressief vonnis. "Het haalt niets uit, het helpt slechts de justitiële schijn hoog te houden." De kans dat René in ho- ger beroep vrij komt is inderdaad zeer gering. De snelheid waarmee de politieke justitie zich ver- scherpt, wordt op de voet gevolgd door de politieke rechtsspraak. De manier waarop het bewijsmate- riaal tegen René is verkregen, was in juridiese termen, ten tijde van het proces nog ongeldig. Inmiddels heeft de Hoge Raad be- sloten, dat de "kontrollerende" aanwezigheid van de rechter-kom- misaris bij huiszoeking niet meer nodig is. Voorstellen liggen er ook op tafel, om de onrechtmatig-

Een blik op de ontwikkelingen rechtvaardigt o.i. de konklusie dat o.a. het proces tegen René juist "trend-settend" is, zal zijn, in de verscherping van de justitiële repressie.



Juist "spectaculaire" zaken die in de woorden van Michels "grote maatschappelijke beroeving veroor- zaken" zijn de politieke momenten- waarop het repressieve instrumen- taria wordt bijgesteld. Zo moet bijv. de ontvoering van/moord op de miljoenair/kruidentier Heyn de legitimatie vormen voor het voor- stel om het plannen van "krimine- le daden" strafbaar te stellen, een stap verder voor politieke justitie. Niet alleen voor hun, maar ook voor ons is het hoger beroep een politiek moment. We willen hier- voor graag verwijzen naar René's opmerkingen hierover in de Sumud die hierop volgt.(stuk 1) Hij rea- geert daarin trouwens ook op de stelling dat het in hoger beroep gaan slechts de staat legitimeert. Uiteraard is t.a.v. de verscher- ping van politieke justitie en rechtsspraak, het proces en het hoger beroep van René geen geï- soleerd gegeven. De commissies studeren zich dol op de harmonisatie naar het model Europa '92. Meer bajessen, hogere straffen, legitimatieplicht, verrui- ming van de mogelijkheden tot huiszoeking, inbeslagname etc.

heid van verkregen bewijs, ter rechtzitting maar helemaal buiten beschouwing te laten. Toch blijft de mogelijkheid bestaan, hoe ge- ring ook, dat het Hof een stap achter ligt bij de race van het openbaar ministerie naar 1990 (Schengen) en 1992 (het Verenigd Europa).

Hier spreekt echter meer het hart, de hoop dat één van ons niet 5 jaar in de bajes zal rotten, tegen beter weten in, zich niet storend aan wat het hoofd zegt.

Inmiddels is er de uitspraak in hoger beroep op grond van artikel 140 tegen de 8 uit Nijmegen en is artikel 140 ingezet tegen het vredesaktiekamp op de "paasheuvel".

Op weg naar hoger beroep leek ons goed de stortvloed aan ontwikkelingen, voorstellen en voor-nemens eens op een rijtje te zetten en daarna een poging te doen tot politieke duiding, analyse. (stukken 2 en 3) De stukken zijn een neerslag van discussies tussen René en een groep mensen die elkaar kennen van het kongres "solidariteit en verzet", mensen uit de voorbereidingsgroep van het proces van René, en anderen. Aanleiding om de hoofden bij elkaar te steken waren o.a. de gebeurtenissen van 11 april en het vervolg daarop. We wilden ook gezamenlijk na het kongres en de manifestatie de discussie over een gezamenlijk revolutionair perspectief verder voeren. Om verder te komen, was meer continuïteit nodig, was het nodig om de hoofden bij elkaar te houden. Intern, naar René toe, maar uiteindelijk ook naar 'buiten'.

In de hoop de discussie over het incident heen te kunnen tillen, voorbij het gat dat dan valt. Het proces van René is meer dan de 5 jaar voor hem persoonlijk. Een reactie op het monsterverbond PVK/Knipseikrant is meer dan te rugmeppen als zij aan het slopen gaan. (stuk 4)

Veel aandacht voor de intifada ten tijde van de schokkende t.v.-beelden dit zou niet moeten ver-zanden in een grote stilte. Wij willen verder gaan dan keer op keer blijven zeggen dat we woedend zijn. We hebben een woede nodig die lang duurt. Wij willen de hoofden bij elkaar blijven houden om aanspreekbaar te zijn voor René, voor anderen, om anderen aan te kunnen spreken, te overleggen en discussies te voeren. Om zo inhoudelijk gezamenlijkheid te ontwikkelen, die bestand is tegen de versplintering en de vervreemding.

Voor internationale solidariteit en revolutionair verzet.

Revolutionair Initiatief Amsterdam

OVER ONZE NAAM

In het verlengde van onze inzet om via discussies, stukken in bladen, manifestaties en aanwezigheid op demonstraties een revolutionaire politiek vorm te geven, vonden we het noodzakelijk de samenhang van die verschillende initiatieven aan te duiden middels een naam.

De leus 'Voor internationale solidariteit en revolutionair verzet', die sinds het kongres in Arnhem door ons en anderen regelmatig gebruikt is, heeft in feite ook al de functie gehad een politieke plaatsbepaling te geven. Het viel niet mee een naam te bedenken, die precies weergeeft wie wij zijn en wat wij willen. 'Revolutionair Initiatief Amsterdam' duidt dat uiteindelijk toch redelijk aan, hoewel we er niet onverdeeld tevreden over waren. Revolutionair: omdat we revolutionaire strijd willen voeren, op vele manieren. Omdat ons doel een fundamentele omwenteling van de heersende verhoudingen is.

Initiatief: omdat we pas aan het begin staan van de weg daar naar toe, hoewel er al wel de nodige stappen gezet zijn. Het drukt beweging uit, aktiviteit. Het revolutionaire proces (de weg naar het doel) krijgt immers alleen in concrete aktiviteiten vorm en richting.

Amsterdam: omdat wij daar georganiseerd zijn. En om aan te geven dat wij hopen dat ook in andere steden 'Revolutionaire Initiatieven' van de grond komen.

Overigens betekent het natuurlijk geenszins dat alleen wij vanuit Amsterdam aktiviteit ten ondernemen, die het predikaat 'revolutionair' verdienen ofzoets. Wij willen discussie en waar mogelijk samenwerking met iedereen met wie dat enigzins mogelijk én zinvol is. Beterkent ook dat er, in de toekomst in steden meerdere groepen ('initiatieven') gevormd kunnen worden.

Twijfels over deze naam waren er zeker ook. Is 'revolutionair' niet te pretentiefus? Wat zegt nou eigenlijk initiatief? Er was het voorstel om onszelf als 'kollektief' aan te duiden, ipv 'initiatief'. Dat geeft aan welke structuur we willen, hoe we ons willen organiseren. Over de inhoud van dat begrip en of het van toepassing is op onze situatie nu bleken de meningen echter te verschillen. Desondanks blijft kollektiviteit voor ons, ook zonder het in de naam te benoemen, een wezenlijk onderdeel van de strijd: niet-vrijblijvend, zorgvuldigheid naar elkaar toe en initiatief van iedereen.

Het is in 'de beweging' niet erg gebruikelijk om verschillende aktiviteiten over langere tijd onder dezelfde naam te organiseren. Meestal wordt er gebruik gemaakt van wisselende fantasienamen, die vaak wel grappig zijn, maar verder weinig zeggen, zeker naar mensen buiten de beweging' toe. De herkenbaarheid van radikale of revolutionaire politiek moet volgens ons niet zozeer in de vorm van de aktiviteiten zelf liggen, maar veel meer in de inhoud ervan, die verschillende aktiviteiten met elkaar verbindt en ze versterkt. Een naam kan daarin een belangrijke rol spelen.



Weer een bericht uit de bijlmerbajes. De herfst is ook hier aangebroken en nu schijnt de zon bij mij alleen nog om de hoek. Tijd voor overdenkingen en melancholie. Die stilte tussen zomer en winter. 'Binnen' zitten krijgt nu ook een iets andere betekenis als in de zomer. Iedereen die voorbijkomt is dik gekleed en meestal gehaast op weg naar huis. Het maakt het direkte verlangen naar 'buiten' iets minder, dat wil zeggen om buiten te zijn in de kou, het gemis van de (relatieve) vrijheid wordt er niet minder om, eerder meer. Het heeft ook gevolgen voor de organisatie van de bajes en het bajes-leven. In lente en zomer ben je meer buiten met allerlei activiteiten dan in de herfst, het leven konsentreert zich meer op het paviljoen en dat is de afgeloopen tijd ook wel te merken geweest. Ondanks het feit dat het verloop hier -mensen die naar huis gaan, dat is een minderheid, en mensen die overgeplaatst worden, de meerderheid- vrij groot is, ontwikkelt zich toch een bepaald ritme. Iedereen heeft zo z'n eigenaardigheden, mensen die net binnenkomen gaan hun eerste (onzekere) kontakten aan, oudgedienden maken ze wegwijz. Er zijn hier meer vaste groepjes en kernen en die laten nieuwe mensen toe of juist niet. Er zijn een hoop sfeerverzikers en maar weinig makers, hetgeen betekent dat je voortdurend bezig bent met grenzen trekken, opmerkingen over je rug af te laten glijden en als 'ze' te dichtbij komen even grommen. Teritorium-leer: iedereen heeft een imaginaire ruimte waarin niemand mag komen. Voor sommigen is dat de cel, voor anderen hun persoon, een spel voor jonge honden wat om de zoveel tijd opnieuw gespeeld moet worden.

Lotta C. (iemand met wie René schrijft) vroeg me hoe ik omging met racisme en seksisme. Moeilijke vraag omdat ik er niet één antwoord op heb maar meerdere. Racisme en seksisme onder de bajesklanten: allereerst het racisme. Tachtig procent van de bajesbevolking hier is buitenlander. Dat weerhoudt iedere hollandse bajesboef van een al te eksplisiet standpunt in deze. Het is onder de boeven meestal het soort racisme dat zich het best laat omschrijven als: 'jij bent wel o.k. maar...!' en dan volgt er weer één of andere opmerking die zich het beste laat omschrijven als een goedkope mening. De bajes is een multi-raciaal repressie instituut en de verschillende groepen trekken voornameijk met zichzelf op. Ik heb nog geen echte racistiese vechtpartij meegemaakt en m'n discussie hierover gaan meestal over stelling van sommige blanken boeven dat ze hier zelf een minderheid zijn (en eigenlijk om die reden positief gediskrimineerd willen worden). Hoe die multi-raciale repressief georganiseerde mini-samenleving als de bajesfunctioneer,

zie je nog het beste tijdens het luchten. De hollanders lopen dood gewoon linksom hun rondjes. De turkse jongens lopen de lucht-plaats recht op en neer, de chineze jongens lopen rechtsom, en de surinaamse jongens zitten bij elkaar, zo gaat het op het paviljoen ook, minding your own business.

Bij de bewakers heb je twee kategorieën: de getapte jongens, die kwastie-grappig hun uitschieters maken en de agogiese knakkers, die hebben inrichtingswerk gedaan of zijn er mee bezig en hebben geleerd dat wat ze wel denken zo voorzichtig en neutraal mogelijk te vertalen. Maar ook voor hun geldt dat ze voorzichtig zijn omdat het zowel een politieke gevoelig item is, als de angst voor eskelatie, want al die jongens hebben hun ervaringen met het racisme en in die zin is het altijd broerierig hier. Wat hier in het schouw wel een specifieke tegenstelling is, is die tussen 'blue-collar-quards' en de 'white-collar-quards'. Tussen bewakers en direktie en staf. De laatsten voeren hier, wat je noemt een 'verlicht' beleid, een soort integratie-beleid wat tot uitdrukking komt in allerlei kussussen voor buitenlandse jongens. De eersten moeten daarvoor het personeel leveren en die activiteiten begeleiden hetgeen de doden druk verhoogt wat weer tot onvrede leidt. In die zin is het schouw één van de laatste bastions waar sociaal-demokraten aan de top zit ten, een situatie die in demersluis en de havenstraat niet bestaat. Daar zijn direktie en personeel gestroomlijnd en is het gehele beleid racisties, niet alleen institutioneel en structureel maar tot en met het de deur dicht doen. Wat dat betreft spreken de doden van de havenstraat voor zichzelf. Het racisme zit hier veel meer in het feit dat de meerderheid van de bajesbevolking buitenlands is; dat de meeste buitenlandse jongens geen goede advocaat hebben; dat ze na hun straf vaak de cel van de vreemdelingenpolitie in verdwijnen om daarna over de grens te worden gezet en dat ze niet weten hoe je dat kunt voorkomen; dat ze zwaarder gestraft worden als een blanke voor een gelijkwaardig strafbaar feit; dat ze gedwongen worden zich te assimileren omdat er nauwelijks mogelijkheden zijn om hun eigen cultuur te beleven en dat is eigenlijk waar het om gaat: het institutionele en structurele racisme van de staat, die het voorwerk en nawerk voor het c.p. denken doet.

Wat betreft het seksisme in de bajes. Dat is inherent aan het systeem en eigenlijk is het geen term die het geheel kan omvatten. Allereerst gaat het erom hoe je hier in de bajes geacht wordt je seksualiteit te beleven: via boekjes en porno-video's. Het is disciplineren en vervreemding van verlangens. Menselijke behoeftes aan warmte en tederheid worden gemanipuleerd en met een bajes volkerels is dat ook niet moeilijk, de mannelijke seks-beleving is sowie-

brief v

so vervreemd, maar in de bajes-kultuur krijgt het die dimensie van beheersing erbij. En zo ga ik het ook zoveel mogelijk aan, maar dat is moeilijk. De sfeer er omheen is erger dan die in het leger waar de vervreemde(nde) seksualiteit dezelfde functie heeft. Meestal doe ik er een woordeloos zwijgen toe, of begin te schelden, maar het is altijd frusterend omdat het is alsof ik aangeraakt word en dat niet wil, het dringt zich aan je op en de hele sfeer eromheen besmet m'n eigen herinneringen en verlangens op zo'n manier dat de enige manier die ik weet om ermee om te gaan is een asceties leven te leiden. Ik word smalend puritein en de

n Rene

monnik genoemd, maar dat is me wel best. De enige discussie die ik nog wel aan ga over seksualiteit, intimitéit, eenzaamheid zijn bij de redaktie van de Bajeskrant en dat heeft wel zin omdat dat één van de weinige plekken is waar je toch een andere taal kan geven naar die zo vreemd verstaalde honger naar intimitéit. Maar ja echt over houden doet het niet. En er heerst ook een dubbele moraal m.b.t. seksualiteit: ver-

krachters en plegers van incest staan onder aan de ladder van de hiërarchie. Vaak moeten ze in bescherming genomen worden tegen het krijgen van 'ongelukjes' en naast de vluchtgevaarlijken zijn zij de meesten die overgeplaatst worden. Terwijl de intimitéit hier voortdurend verkracht wordt, zijn diegenen die van de theorie de praktijk maken het vullis van de bajes omdat de rest zich altijd voorsteld dat het zijn vrouw, vriendin, zus of moeder zou kunnen zijn geweest. Zodra het object subjeekt wordt veranderd alles.

Het zijn bovengenoemde zaken van het leven van alledag die het vaak moeilijk maken. Moelijk om te ontspannen, echte gesprekken te hebben die ergens over gaan. Ik leid wat dat betreft aan een chronies gebrek ervan, soms één in de week van een half uur. Dat legt een grote druk op mijn kontakten met 'buiten', naast of bovenop het probleem van hoe je vanuit een bajessituatie onderdeel blijft van het kollektieve proces. Omdat de aanval op je wezen - totaal is in de bajes is de oriëntatie op buiten, daar onderdeel van zijn, een overlevingsnoodzaak en heeft de betekenis van de zin: onze identiteit als mens herwinnen en kollektiviteit alsdoel en middel in de strijd, zich voor mij verdiept. De bajes blijft een brandpunt van sociale verrotting waar een enkele bloem bloeit, maar de stank overheerst. Ik schreef het al eerder, maar het heeft nog niets aan waarde ingeboet, integendeel: voor mij is het belangrijkste me te blijven verzetten tegen die rol van sociale gevangene. Niet omdat m'n mede boeven me te min zijn, maar omdat het een onderdeel is van de afbraak van en de aanval op m'n politieke identiteit. En dat is geen identiteit die alleen het heldere weten, of allerlei analyses omvat, maar juist ook het vechten voor m'n eigen subjektiviteit en dat is wezenlijk dezelfde knokpartij die een ieder van jullie daarbuiten moet voeren, zij het ietwat onder andere omstandigheden. Uiteindelijk zijn we allemaal -in min of mindere mate- produkten van een maatschappij waarin de vervreemding totaal georganiseerd is, en voor wie dit tot in de vezels ervaart blijft er geen andere weg open dan het pad van de dialektiek der bevrijding: de maatschappij is autoritair en totaal repressief en oppressief ingericht. Die iedere enkeling, ieder individu en daarover heen alle sociale groepen beïnvloed in hun kulturele, sociale, economiese en politieke structuren en die konditioneert. Hieruit volgt een dialektiek van zoeken en verovering, een theoretiese en praktische strijd. "Te strijden is de ultieme ratio van vrije mensen" (F. Von Schiller). Lotta C. vroeg ook nog naar het hoger beroep. Over het waarom ervan en of het niet de legitimatie van hun burgerlijke rechtsstaat is.

Lotta was niet de enige die er naar vroeg, en ik heb me een beetje op zitten winden om de vooronderstelling die aan die vragen ten grondslag liggen. Die vat ik voor het gemak samen met:

"ware revolutionairen verdedigen zich niet voor de burgerlijke rechter". Dat klopt als je de analyses over de staat en de staatsorganen van decennia terug, een eeuwigheidswaarde toekent, maat te onderzoeken of die theoriën vandaag de dag ook gelden en in welke mate, is de enige manier te onderzoeken en te toetsen aan de huidig praktijk van de zgn. rechtsstaat. Dat heeft niets te maken met een legitimatie van het systeem. Zowel bij het eerste proces van 10/8 als ook nu, is de verdediging gebaseerd op het aanvechten van de praktijk van de staat om in tijden van crisis politieke opposanten de bak in te laten draaien op basis van juridische konstrukties en ontkent de verdediging het 'recht' van vervolging van deze staat vanwege de betrokkenheid bij passteve en aktieve volkenmoord zoals dat tot uitdrukking komt in het beleid t.a.v. zuid-afrika en de nederlandse rol bij het i.m.f. en wereldbank waarbij de europese eenwording een stap is die gezet wordt om de belangen van de staten in blokverband, ekonomies, politiek en militair te verdedigen. Dat is in een notedop waar het eerste proces om ging. De uitspraak van michels was een pure politiek-juridische konstruktie. En bij het hoger beroep gaat het erom te kijken of deze uitspraak geaccepteerd wordt. Volgens hun eigen regels van die zgn. rechtsstaat, had ik al vrij moeten zijn. Als het hof de uitspraak van michels overneemt, dan betekent het dat de ontwikkeling van politieke justitie en politieke rechtspraak in nederland zich op een bepaalde manier ontwikkelt en het niet alleen van de reactionaire persoonlijke mening van michels heeft afgehangen. Het hoger beroep zal minder gaan over zuid-afrika en de noord-zuid tegenstelling in het algemeen, maar meer over wat er hier op dit moment aan de hand is. De uitspraak van 24/8 is niet anders dan in verband te zien met de ontwikkelingen m.b.t. art. 140 Juridies gezien maakt de uitspraak van 24/8 het gebruik van art. 140 overbodig.

Aan mijn geliefde lezeressen ik laat het hier maar even bij, de rest komt in de andere stukken. Ik heb er effe geen puf meer voor. Nu ga ik schaken, kreeg vanochtend op mijn lazer dat ik niet serieus genoeg ermee omging. Dag poepies tot bels, schrijfs en live ennuh... SUMUD!!!!

p.s. schaaakpartij gewonnen! ook de prijs: head en shoulders, nou de roos nog.

Nog een p.s. Alle inhoudelijke opmerkingen en ander schrijfsels zijn zoals altijd van harte welkom!

ARTIKEL 140 ALS ONDERDEEL VAN WETGEVING; POLITIE; VERENIGING

Onlangs werden de mensen van de Mariënburcht veroordeeld in hoger beroep op basis van art. 140. Tesaan met de uitspraak van 24 augustus zijn het twee voorbeelden van een verscherping in het aanvallen door de staat van de politieke oppositie. De konstrukties die in beide zaken zijn gehanteerd zijn een belangrijke stap in de ontwikkeling van politieke justitie en politieke rechtspraak.

DE ALGEMENE ONTWIKKELING

"De politie houdt zich steeds minder bezig met het opsporen van reeds gepleegde strafbare feiten, en brengt steeds meer, in samenwerking met de inlichtingendiensten, grote groepen van de bevolking in kaart en houdt die in de gaten teneinde toekomstige politieke en kriminele ontwikkelingen onder controle te houden. Vroeger stonden de strafbare feiten opgesomd in het wetboek van strafrecht en de politie had tot de taak, en vatte ze ook zo op, overtredingen van die normen op te sporen, en de daders erbij te zoeken. Steeds meer is het zo dat de politie zich 'pro-aktief' bezighoudt met het in kaart brengen van maatschappelijke ontwikkelingen". Aldus Ties Prakken, advocaat bij het Mariënburcht-proces.

De staat voert de repressie op Korthals-altes noemt het bovenstaande de ontwikkeling van het proces van 'crime-control' en geeft deze ontwikkeling voorrang boven de positie van verdachten: "Ontwikkelingen zoals zoals de professionalisering en internationalisering van de georganiseerde misdaad enerzijds en de versterking van de rechtspositie van een verdachte op grond van internationale verdragen anderzijds hebben ertoe geleid dat het strafprocesrecht als instrument voor de kriminaliteitsbestrijding tekort schiet".- Korthals altes zei dit bij de installatie van de kommissie Moons, 'de kommissie herijking Wetboek van strafvordering'. Dit is een andere benaming voor een grondige herstrukturering van de mogelijkheden tot makkelijker en meer vervolgen met vooral meer mogelijkheden voor de staat en veel minder rechten voor een

verdachte. De kommissie is geïnstaleerd op basis van een advies van de procureur-generaals van het Openbaar Ministerie, met het verzoek de door hun aangegeven 'knelpunten' op te lossen. Zo zijn er de knelpunten:

- van de voorlopige hechtenis. Tot nu toe was het zo dat bij een fout in de dagvaarding iemand kon gaan lopen. Nu moet dat aangepast worden, door de rechter de mogelijkheid te geven in gevallen van 'een ernstig geschokte rechtsorde', een nieuwe voorlopige hechtenis op te leggen zodat de officier van justitie z'n huiswerk over kan doen.
- De voorlopige hechtenis moet sneller opgelegd worden in geval van een 'ernstig geschokte rechtsorde'. Justitie moet onmiddellijk kunnen ingrijpen, zonder dat ze aan allerlei regels moet voldoen als een redelijk vermoeden van schuld, etc. Hier hoort een uitbreiding voor de gronden, op basis waarvan een voorlopige hechtenis wordt opgelegd, bij.
- De aanwezigheid van een rechter-kommissaris bij een huiszoeking en de huiszoeking in het algemeen moeten aan minder regels verbonden zijn. De huiszoeking moet on-

der verantwoordelijkheid van de officier van justitie gebeuren.

- Anonieme getuigen moeten worden toegelaten tijdens de rechtszaak.

Een ontwikkeling die parallel loopt aan de justitiële repressie is het gedeelte van het rapport 'project-groep kwantificatie politiestenkte' (P.K.P), onder voorzitterschap van het aanstaande hoofd van de BVD, doctors van leeuwen. Het belangrijkste inhoudelijke criterium om tot een concentratie van smeris te komen op bepaalde plaatsen, was de vooruitziende blik van de 'crime-controller': meer inzet op die plaatsen waar veel buitenlanders en werklozen. De platte pet moet door zijn aanwezigheid preventief/repressief werken op deze groepen. Het echte werk wordt gedaan door de regionale en bovenregionale recherche-teams. De platte pet moet wijken voor de geautomatiseerde trench-coat/body-warmer.

De bovengeschetste ontwikkeling van verscherpte algemene repressie is niet een trend die alleen door justitie zelfstandig ingezet is.

HEEL VAN HARMONISATIE E JUSTITIE IN 'T EUROPA

De vaart waarmee justitie, wat het algemene beleid betreft de laatste tijd, de ontwikkelingen opjaagt heeft te maken met het feit dat het nog maar één begrotingsjaar vóór 1990 is, het jaar van Schengen. Op zich zijn de rechters al veel langer bezig de roep om wraak te belonen. Alleen al het jaar '86 laat een stijging van 21 % zien in de gemiddelde hoogte van gevangenisstraffen, dit gesteld tegenover het werkelijke percentage van de stijging van de criminaliteit: 1 %, laat zien dat de geest van de reaktie al lang in de rechtszalen waait. Ook de roep om meer cellen moet zo verstaan worden. Niet de zogenaamde explosieve groei van de misdaad maakt dit noodzakelijk, maar de mat name op het terrein van de dope steeds zwaarder uitvallende straffen. Over het geheel genomen komen deze ontwikkelingen dus niet tot stand omdat de rechters te liberaal o.i.d. zouden zijn, maar omdat de juridische basis gelegd moet worden voor wat er in de praktijk al gedeeltelijk gebeurd, met als belangrijkste reden:

Shengen 1990 en Europa 1992

Het akkoord van Schengen is de voorloper van een verenigd Europa. Doel is te komen tot realisering van een interne markt. Het openleggen van de binnengrenzen dient het economies belang; vrij verkeer van goederen, diensten en kapitaal. Het wegvallen van de binnengrenzen levert tegelijkertijd problemen op t.a.v. de handhaving van openbare orde en het vreemdelingenbeleid.

"Voor de bestrijding van grensoverschrijdende criminaliteit kan harmonisatie van wetgeving en regelgeving een belangrijk middel zijn. (...) Openstelling van de grenzen zal verder moeten leiden tot intensivering van de samenwerking tussen de respectievelijke en justitiële instanties. Uitgaande van de nationale soevereiniteit zullen mogelijkheden moeten worden gekreëerd ter verbetering van het internationaal strafrechtelijk instrumentarium en de feitelijke samenwerking". Jaarverslag Openbaar Ministerie '87.

In alle beleidsnota' die iets te maken hebben met kriminaliteit, vreemdelingenwetgeving, komt het toverwoord harmonisatie terug.

Sinds de ondertekening van het Schengen-akkoord in '85 zijn er zo'n 10 ambtenaren met niets anders bezig dan het bovenstaande beleid: politie en justitie willen uitgebreide maatregelen treffen (en de juridiese basis daarvoor hebben om 't vrije verkeer van personen' te controleren.

Die juridiese basis daarvoor is gelegd in de reeds bestaande Europese verdragen (zoals b.v. het Europese verdrag ter bestrijding van terrorisme) en dit is één van de redenen voor het opvoeren van de algemene binnenlandse repressie, de harmonisatie van de strafmaat.

Voor 1990 moet er een netwerk van repressie en controle funktioneren tussen de BRD, de Benelux en Frankrijk, en het belangrijkste speerpunt in het doorzetten van die harmonisatie is de controle op de migranten en het opvoeren van de binnenlandse repressie en controle op die groep.

"Door de open binnengrenzen zal het voor de illegale vreemdeling gemakkelijker zijn zich over het grondgebied van de Schengen-partners te bewegen. Het ligt voor de hand, dat zij zich juist naar die plaatsen zullen bewegen waar het vreemdelingenbeleid het meest ruimhartig is en waar de kollektieve voorzieningen het makkelijkst benaderbaar zijn. Ten einde te voorkomen dat er tussen de Schengen-partners een wedren ontstaat in restriktiviteit van het vreemdelingenbeleid alsmede in terughoudendheid en controle bij het verstreken van de kollektieve voorzieningen zal ook op deze terreinen samenwerking moeten groeien". (citaat Korthals altes)

Konkreet betekent de harmonisatie van de vreemdelingen wetgeving:

- De buitengrens controle.

Het inwerking stellen van het Schengen Informatie Systeem.(SIS) Een informatie systeem wat voor de controle van migranten aan de buitengrenzen van de Schengen-landen dient én voor wie daar

doorheen glipt ook voor de binnenlandse controle gaat zorgen.

Officieel niet in dit rijtje opgenomen, maar er wel mee verband houdende is het in gebruik nemen op korte termijn van het politiedatacommunicatie systeem (PODACS) en een nieuw herkenningssysteem (HKS), die daar op den duur via terminals in de patrouille auto's voor het soepeltjes verlopen van de controle dienen. De voor de controle aan de grenzen, overbodig geworden marechaussee's zijn met hun 'specialistische' kennis inzetbaar bij de binnenlandse controle die in de toekomst moeten gaan plaatsvinden bij grote verzamelingen van mensen, zoals grote evenementen, maar ook file's voor Zandvoort enz. Daarnaast worden vliegmaatschappijen als privé-detectives ingezet: zij moeten een boete én het enkelte terug betalen voor die vluchteling die toch nog door de mazen van de Europese grenzen glipt, die getrokken zijn op de drie continenten en waarvan de slagbomen niet langer bij Arnhem-autoweg zijn, maar in Colombo, Ankara of Rabat.

- Harmonisatie van het visumbeleid van de afzonderlijke Schengen landen.
De interne migrantenstroom moet onder controle gebracht worden d.m.v. deze harmonisatie. Migranten die de officiële weg bewandelen, en een visum aanvragen voor één van deze landen, hoeven het na afwijzing ook niet in één van de andere landen te proberen: die afwijzing staat in het SIS. Naast de reeds bestaande ontwikkeling van illegalisering van alle bestaansmogelijkheden van migranten, zoals de koppeling verblijfsvergunning en het recht op een uitkering; op onderwijs; op gezondheidszorg; sluit de sanitaire gordel zich nu alvast om de Schengen-landen als proefopstelling voor Europa 1992.

De informatie over migranten en de basis voor afwijzing van b.v. politieke vluchtelingen, moet via de Schengen ambassades ingevoerd worden in het SIS. De bepalingen voor de harmonisatie van het visumbeleid zijn streng geheim. En niet zonder reden, bij het openbaar worden van deze bepalingen, zouden de criteria van toelating en afwijzing bekend worden en daarmee de omvang van de politieke inmenging van Europa/Schengen in de drie continenten. Tijdens van deze sluier zijn wel op te lichten: ten eerste is de B-status van vluchtelingen afgeschaft. Dan blijft de A-status over. De toewijzing van een A-status aan vluchtelingen is de afgelopen jaren minimaal geworden, en aan strenge bepalingen onderhevig: er moet sprake zijn van een individueel te toetsen situatie en er mag geen binnenlands vluchtalternatief zijn. Als vluchteling moet je dus bewijzen dat de heersende repressie jouw persoonlijk getroffen heeft of speciaal kan

treffen. Politiek verzet tegen een heersend regiem wordt door de nederlandse staat niet als zodanig aangemerkt. Dit blijkt ook uit een uitspraak van de Raad van State in '78, waarbij de turkse staat het recht werd gegund de koerden uit te roeien, " omdat de staatsmacht legitiem is".

Een ander speerpunt is de reeds aangehaalde 'Harmonisatie van het opsporings- en vervolgingsbeleid'. In praktijk betekent dit dat er een overeenstemming moet zijn over de definitie van 'kriminaliteit' en zie je die harmonisatie in mekaar schuiven bij b.v. het vervolgingsbeleid van de soft-drugs. Officieel heeft nederland een gedoogbeleid, de BRD daarentegen niet, nederland werkt internationaal samen met Engeland en andere staten om zoveel mogelijk de invoer ervan te beperken. Ondertussen is de strafmaat voor soft-drugs handel omhoog gegaan, als concrete tegemoetkoming voor de BRD.

- De harmonisatie maakt een uitgebreider en intensere internationale samenwerking tussen politie en justitie noodzakelijk. De nadruk ligt in deze fase op de vervolging en ten uitvoerlegging van vonnissen; het op elkaar afstemmen van uitleveringsverdragen en de overdracht van strafvervolging.
- Konkrete maatregelen waaraan nu gewerkt wordt zijn de versoepeling van de procedures, met name rechtstreekse contacten tussen de politie in de opsporingsfase, het opvragen van processen-verbaal (zoals de dossiers die door geleverd werden aan de duitse justitie in de zaak Harm Dost) en de mogelijkheden van grensoverschrijdende observatie en opsporing. Belangrijk voor een sluitend opsporings- en vervolgingsbeleid is te komen tot een identifikatieplicht. Stappen die in die richting gezet worden: de verplichting van legitimering als het vermoeden bestaat dat iemand vreemdeling is; langer vasthouden van 'verdachten' die weigeren hun naam te zeggen.

- De opsporing van 'verdachten' gaat centraal geregeld worden. PODACS en HKS worden in Schengen verband toegepast in de vorm van het Schengen-opsporingsregister, waarin dus iedereen terecht komt die aangehouden, of geregistreerd moet worden op basis van de geharmoniseerde politieke en justitiële samenwerking. Een theoretische, maar waarschijnlijk mogelijkheid is dan als je in nederland 'zusammenlegung für den politischen gefangenen' eist, je maar beter niet te dicht in de buurt van de grens moet komen, gezien de mogelijkheid van grensoverschrijdende observaties en achtervolgingen, naast het uitgebreide uitleverings verdrag.

De toewijzing van een A-status aan vluchtelingen is de afgelopen jaren minimaal geworden, en aan strenge bepalingen onderhevig: er moet sprake zijn van een individueel te toetsen situatie en er mag geen binnenlands vluchtalternatief zijn. Als vluchteling moet je dus bewijzen dat de heersende repressie jouw persoonlijk getroffen heeft of speciaal kan

Harmonisatie van wet- en regelgeving

Onlangs bracht de zgn. 'kommissie van Veen' (bestaande uit openbaar ministerie, de politie en het reactionaire oud-Hoge Raad lid van Veen) een advies uit: het plannen van zware misdrijven moet strafbaar worden gesteld met een straf die tweederde is van de straf die iemand gekregen zou hebben als de daad ook volbracht zou zijn. Evenals bij art. 140 worden nu op zich zelfgenomen 'onschuldige' handelingen strafbaar gesteld. Dit keer is het niet de BRD die als lichtend voorbeeld voor van Veen en konsorten heeft gediend, maar Groot Brittanië: daar zijn onlangs drie mensen veroordeeld tot 25 jaar op grond van een verdenking van het willen plegen van een aanslag op Tom King, de staatssecretaris van noord-Ierse zaken. Zo is in engeland nu ook het zwijgrecht afgeschaft. Iemand die er gebruik van maakt wordt gekonfronteerd met een rechter die de jury mag adviseren het zwijgen op te vatten als een verlastende omstandigheid, een verkapte schuldigverklaring dus. Hier in nederland gaat het iets langzamer, mag justitie een zwijgame verdachte langer vast gaan houden dan een praatgrage. Ook de bezigheden van de kommissie Moons vallen onder de 'harmonisatie van wet- en regelgeving' (zie ook onder "de staat voert de repressie op").

Tot nu toe lijkt het slechts een losse opsomming van allerlei maatregelen die het algemene nivo van repressie opschroeven.

Een aantal maatregelen op een rijtje gezet, leveren het beeld op van een invoering van de structuren van anti-terrorisme wetgeving zoals die door landen als Italië, de BRD, Groot Brittanië en Spanje gehanteerd worden. Het kollektieve daderschap, het intellectuele daderschap, het strafbaar stellen van intenties, het konsekwent ondermijnen van de positie van een verdachte door het strafbaar stellen van het recht op zwijgen.

Thatcher's verbod om de politieke oppositie (Sinn Fein) te interviewen door haar benoemd als 'het weg-nemen van de zuurstof van het verzet'.

De toepassing van art. 140, de uitspraak van 24/8, de kommissie van Veen en de konsekwenties van de invoering van de adviezen van de Kommissie-Moons, betekenen de uitzonderstoestand van 'modell-Deutschland' zoals die in West-Europa vorm heeft gekregen in de diverse nationale anti-terrorisme wetgeving die tevens de basis wordt voor de samenwerking tussen de Schengen-landen en later voor de politieke eenheid van Europa.

EEN POLITIEKE ANALYSE

De konsekwenties van de invoering van art. 140 is voor ons de komende jaren van groot belang.

De werking die dit artikel moet hebben, is die van angst en afschrikking voor velen en de daarop volgende -harde- afstraffing van enkelen. Artikel 140 is in Nijmegen gebruikt als een politiek-juridies breekijzer bij het gerechtelijk vooronderzoek.

De uitspraak van het hof in Arnhem geeft aan dat men in die kringen overtuigd is van de noodzaak het juridiese repressie apparaat verder uit te werken.

Het is een vorm van het duitse 'intellektuele dadersschap' en is als zodanig een onderdeel van de reeks aanpassende maatregelen, die in het kader van het Schengen-akkoord in Nederland doorgevoerd moeten worden. Duidelijk is dat artikel 140 voor justitie een variant moet worden van het duitse 129a.

De ontwikkeling in de BRD met betrekking tot 129a laat zien dat ze de inhoud van het artikel opzettelijk vaag houden.

Zo is 129a aanvankelijk ingezet tegen de guerilla, RAF. Om vervolgens, naar mate het verzet zich uitbreidde, zo opgerecht en aangepast te worden, dat ook alle andere zich organiserende groepen en delen van de beweging op grond van dit artikel konden worden aangepakt.

De toepassing van artikel 140 in Nijmegen leek in eerste instantie bedoeld om een uitgebreid gerechtelijk vooronderzoek te kunnen uitvoeren. Met als belangrijkste doel de structuren, contacten e.d., van -in dit geval de nijmeegse kraakbeweging- in kaart te brengen.

In tweede instantie is de functie ervan mensen te bestraffen voor politieke, gedaan voor de media of opvergaderingen en dus de invoering van het kollektieve-intellektuele- daderschap.

Dit laatste lijkt al razendsnel een vervolg te krijgen door de overval op de Paasheuvel, waar 40 mensen gearresteerd werden op grond van artikel 140 en uiteindelijk 6 mensen in staat van be-

schuldiging werden gesteld. Openlijke voorbereidingen voor verzet en demonstraties kunnen nu op deze manier aangepakt worden. De dreiging van kollektieve medeplichtigheid/mededaderschap moet de eigen kollektieve ontwikkeling blokkeren. Er moet een preventieve angst van uitgaan. Zoals die in Nijmegen na de arrestaties ook toesloeg: wel of niet naar vergaderingen gaan, wie durft er nog het woord te voeren?!

De uitspraak van Michels (het vonnis van 24/8) en die van het hof in Arnhem (7/10) markeren een overgang van politieke justitie naar politieke rechtspraak. Dit onderscheid is belangrijk, daar waar het gaat om een analyse van de onderliggende krachtsverhoudingen. Om een inschatting te kunnen maken van de ontwikkelingen binnen justitie en de rechtelijke macht o.i.v. de economiese herstructurering en de politieke veranderingen die dat tot gevolg heeft.

Politieke justitie is de ontwikkeling van dat geheel aan



wetten, die de bestaande politieke orde beschermen moet. Dit hoeft niet te betekenen dat die wetten ook steeds ingezet worden. Men ontwikkelt een konstruktieschema en het specifieke gebruik vult men later naar behoefte in. Die invulling hangt af van het politieke moment; de gebeurtenissen, de opvattingen binnen de burokratie, een kosten-batenanalyse van het effect op de gevoelige publieke opinie en van de reactie van de met sankties bedreigde groepen. Zo benoemd is artikel 140 een uitdrukking van politieke justitie en zijn de vonnissen in de 'rara'- en 'mariën-burchtzaak' uitdrukkingen van politieke rechtspraak.

Dit betekent een verscherping van het klimaat ten aanzien van de politieke oppositie. De oorzaak van deze verscherping is niet het feit dat de binnenlandse oppositie zo sterk zou zijn, dat de staat gedwongen is te reageren. Maar heeft te maken met de legitimiteitskrisis van de westerse democratiën. De naoorlogse verzorgingsstaat was gebaseerd op de consensus tussen kapitaal en arbeid en betekende -hier- relatieve welvaart voor velen. Uitgaande van de zgn. solidariteitsgedachte: 'de één wat meer dan de andere maar samen wordt iedereen er beter van'. De afbraak hiervan is een konsekwentie van de internationalisering van de economie. Het roer wordt omgegooid naar een -op devrije marktprincipes berustende- 'zorgzame samenleving'. 'Ieder voor zich, God voor ons allen'.

Deze ontwikkeling leidde tot grote tegenspraken tussen de beloftes van politici en de zichtbare gevolgen van het gevoerde beleid bv. op het terrein van de werkgelegenheid. Op het moment dat die tegen-spraken te groot worden, wordt de structurele werkloosheid van honderdduizenden mensen geaccepteerd als vaststaand gegeven en worden die mensen vervolgens tot 'probleem-kategorie' gebombardeerd. Uitkeringsgerechtigden worden massaal fraudeurs en de sociale recherche gaat tandenbors-tels tellen.

Zo wordt er, koste wat kost, een wig gedreven tussen de groepen uit 'het brede maatschappelijke midden' en de 'onderklasse'. Deze laatste groep gaat er steeds meer op achteruit, materieel maar ook sociaal afgeknepen, zonder enig perspectief op ontplooiing.

Terwijl de rest erop vooruit gaat. De kloof met één keer modaal en meer wordt steeds groter, de definitieve splitting van de maatschappij is een feit. De loyaliteit van de middengroepen wordt gekocht met economische voordelen, bijvoorbeeld het eigen huis wat Thatcher haar trouwe achterban belooft.

Of hier in Nederland middels het plan 'van Oort'; een voorstel tot belastinghervorming, dat v.n. ten goede komt aan boven-modaal. Het zijn deze midden-groepen die de politieke basis vormen van de Europese neo-kon-servatieven en het referentiekader zijn van Lubbers&co. Economies aan dit beleid gebonden; er valt wat te verdienen. En ideologies door het beroep op nationalistiese, religieuze sentimenten, op behoudzucht. Behoudzucht die gevoelig is voor de roep om orde en veiligheid, gericht tegen iedereen die 'anders' is. Met als gevolg een enorme groei van racisme, sexismen en homohaat.

De crisis van de legitimiteit zit in de spanning tussen de noodzaak van internationale herstrukturering (en de sociale-politieke konsekwenties daarvan) en wat de westerse democratiën pretenderen te zijn. Zo zouden mensenrechten de basis vormen van de parlementaire democratie; heeft een ieder recht op werk; bestaat armoede niet omdat de welvaart redelijk verdeeld zou zijn; zijn de westerse landen geen geïntegreerd onderdeel van het imperialistische systeem; is het de bakermat van cultuur en verlichting en kent het theoreties geen rassenhaat. De realiteit ziet er echter voor veel mensen steeds duiderlijker anders uit. De spanning tussen die factoren is een bedreiging voor de 'subjektieve veiligheid' van de staat. Niet reeël qua krachtsverhoudingen maar een bedreiging van de geloofwaardigheid. Om dit te onder-vangen, scheidt men het beeld van de 'binnenlandse vijand'; buitenlanders, junks, radikalen en revolutionairen. De strijd tegen deze 'interne vijand' wordt gebruikt om de maatschappij om te vormen en in te richten naar de behoefte van dat moment. De bestrijding van de 'kleine kriminaliteit' doet als dagelijkse slogan zijn intrede; het ethies reveil van de kon-servatieven gedragen door steeds meer mensen.

Dat is het ene doel; het verwerven van de loyaliteit van de burger. Daarnaast zijn deze groepen ook, louter en alleen door hun bestaan een aantasting van de subjectieve veiligheid van de staat. Ze passen niet in het door te zetten project, zijn overbodig en lastig. Dat is de essentie van de steeds verdergaande marginalisering en kriminalisering van deze groepen.

Artikel 140 wordt al veel langer toegepast bij drugs- en vermogensdelikten. In die zin is het niet nieuw. Nieuw is de toepassing ervan op politieke zaken, als onderdeel van het streven naar harmonisatie van de repressie die de gezamenlijke staten in staat moet stellen de interne vijand gemeenschappelijk en op dezelfde wijze te bestrijden.

Dit alles is slechts de helft van het verhaal. Analyse kan een vorm van radikale kritiek zijn maar bied als zodanig -op zichzelf staand- geen perspectief op handelen. Ons enige antwoord op deze ontwikkelingen is het op een offensieve manier aan te gaan. Wel voorzichtiger worden met voorbereidingen maar niet onze durf verliezen. Mensen kunnen ze tijdelijk uit de roulatie nemen, de ideeën en discussies gaan door.



STELLINGNAME T.O.V. DE KNIPSELKRANT

In dit stuk willen we onze politieke stellingname duidelijk maken t.o.v. de Knipselkrant en diens 'hoofdredakteur' Paul Moussaault.

Dit is de Nederlandse versie van een stuk, dat oorspronkelijk vooral bedoeld was voor het buitenland. De Knipselkrant wordt immers vnl. in het buitenland gelezen, (m.n. in de BRD), en hier nauwelijks. In het internationale stuk wordt ook uitgebreid ingegaan op de gebeurtenissen rond de 'onderzoeksgroep' en de geschiedenis daarvan, naast een stuk over de ontwikkeling van revolutionair verzet hier in Nederland de laatste jaren. Dat mag allemaal als bekend verondersteld worden, dus dat hebben we eruit gelaten. Schrijven over De Knipselkrant en diens 'hoofdredakteur' was naar twee kanten toe niet eenvoudig. Naar het buitenland toe, vanwege de verwevenheid met de 'onderzoeksgroep', en omdat we de positie van de Knipselkrant t.o.v. verzet in Nederland moesten duidelijk maken. En wat Nederland betreft juist weer omdat hier weinig bekend is (was) over de inhoud van De Knipselkrant en de positie ervan op internationaal niveau. Voor beiden gold dat we ook het waarom van de verbinding van De Knipselkrant met de 'onderzoeksgroep' moesten uitdiepen en proberen te verklaren. Het geheel af te doen als 'stalinistisch' is immers veel te simpel en bovendien te veel eer voor dat zootje politiek irrelevantie idioten bij elkaar.

ONZE VERHOUDING T.O.V. DE KNIPSELKRANT

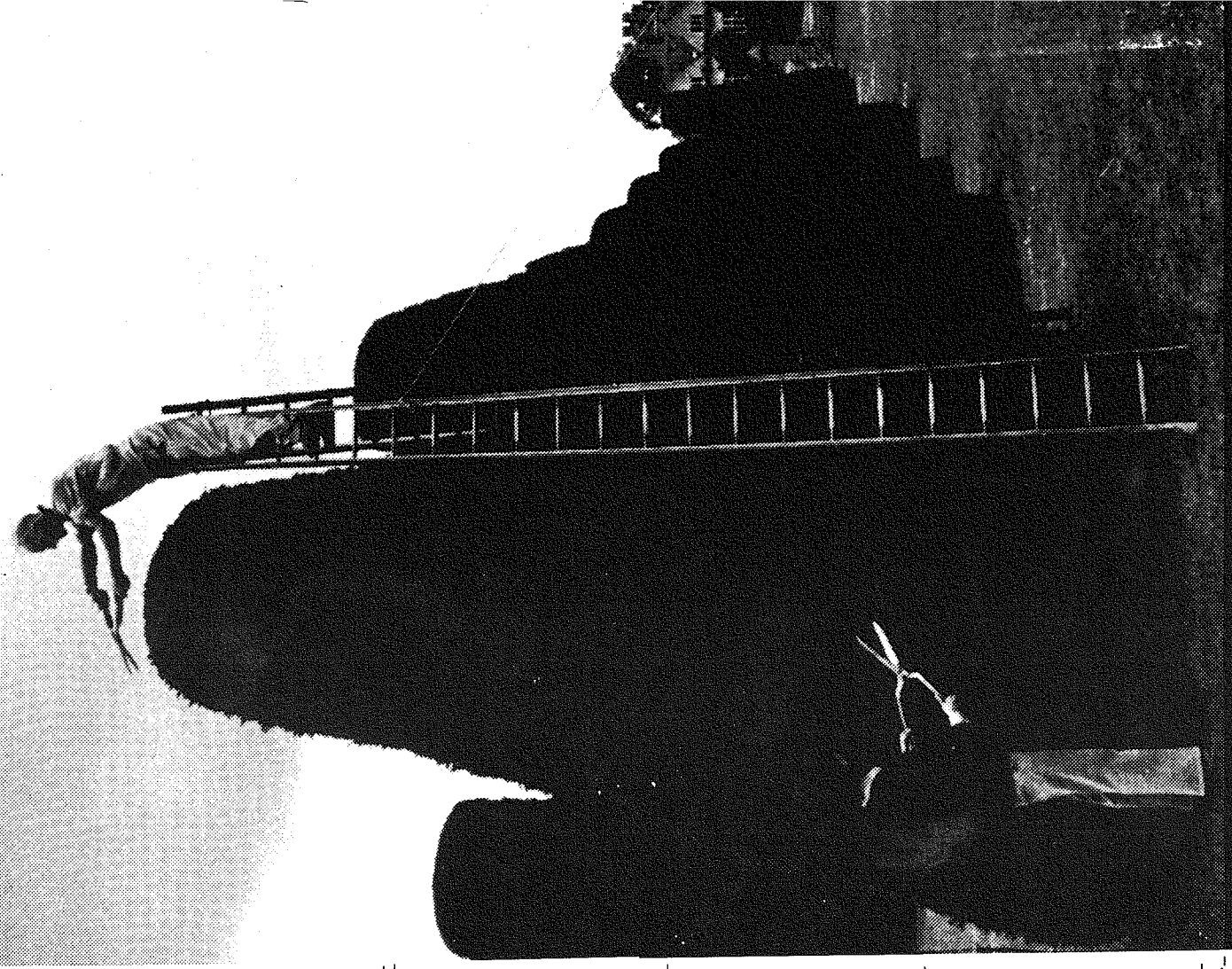
Het afgelopen anderhalf jaar zijn de al langer bestaande verschillen met De Knipselkrant en P.M. langzaam maar zeker omgestlagen in tegenover elkaar staande posities. Enkele maanden geleden was de opeenhoping van shit-ervaringen op een punt aangekomen, waar het ons definitief duidelijk geworden is dat er met hem geen zinnige politieke discussie en samenwerking mogelijk is. We wilden en willen een politieke breuk, om m.n. internationaal duidelijkheid te verschaffen over de werkelijke verhouding van De Knipselkrant t.o.v. revolutionaire strijd in Nederland. Oorspronkelijk waren we niet van plan deze discussie openlijk te gaan voeren via bladen e.d. De aanval op Frontline/Slagerzicht en de terreur-kampagne waar P.M. bij betrokken was hebben dit nu echter onvermijdelijk gemaakt.

Voor ons is het organiseren van de internationale discussie over revolutionaire strijd, over praktijk en theorie, van zeer groot belang. Juist dit heeft ons lange tijd belemmerd om duidelijk stelling te nemen t.o.v. De Knipselkrant. Enerzijds wilden we de smeris niet in de kaart spelen. Ander-

zijds was er ons eigen opportunisme we vonden het lange tijd wel makkelijk zo, om maandelijks een veelheid aan informatie, verklaringen en discussiestukken uit verschillende landen gebundeld te hebben. We hadden ook geen zin om onze tijd en energie in zo'n konfrontatiete steken, waar wij de konkwenties ook moeilijk van konden overzien. Wij hebben daarom tot voor kort alleen afstand genomen van de krant en zijn samensteller. Los van De Knipselkrant hebben we eigen kontakten gelegd en ontwikkeld met kameraden in andere landen.

Frontline en Slagerzicht zijn konkrete uitdrukkingen van die ontwikkeling. Ze hebben een steeds belangrijker functie gekregen in het uitwisselen en verspreiden van informatie over revolutionaire strijd in Nederland en andere landen. En zij dienen voor diverse groepen uit verschillende landen als aanlooppunt.

In februari '88 is Slagerzicht van Groningen naar A'dam verhuisd, en is samen met Frontline in één pand gaan zitten. Ondanks dat er politieke verschillen waren (auto-noom--anti-imperialistisch), heeft de samenwerking zich ontwikkeld tot een levendig onderdeel van de politieke strijd hier. Van daaruit zijn diverse praktische initiatieven genomen. Een voorbeeld daarvan is het aanschaffen van een kopieermachine voor het verspreiden van info's e.d. die zeer intensief gebruikt werd. Deze is nu dus onherstelbaar beschadigd. Of bv. het opzetten van een steunfonds voor politieke gevangenen. Verder hebben zij een belangrijke functie gehad na de invallen en arrestaties van 11-4 (de zg. Rara-zaak), en de activiteiten rond het proces tegen René. Een aanval op Slagerzicht/Frontline is dan ook een aanval op een politieke ontwikkeling.



STELLINGNAME T.O.V. DE KNIPSELKRANT

DE POSITIE VAN DE KNIPSELKRANT T.O.V. HET VERZET IN NEDERLAND

Om de positie van De Knipselkrant duidelijk te maken moeten we even in de geschiedenis terug kijken. De Knipselkrant verschijnt al sinds aug. '78. Het was een initiatief van het Rood Verzet Front. Dat was een anti-imperialistische groep die van '77 tot '80 actief is geweest. Hun voornaamste doel en aktiviteit was propaganda te maken voor de gewapende anti-imperialistische strijd elders: m.n. in de BRD, Italië, Palestina. Van hieruit werden diverse ondersteunende aktiviteiten georganiseerd. Serieuze pogingen om vanuit de verhoudingen hier een strijden- de revolutionaire beweging op te bouwen werden niet of nauwelijks ondernomen. Paul M. is feitelijk de enige overgebleven aktieve persoon uit deze groep. De naam Rood Verzet Front dekt dan ook al jarenlang niet meer de lading. P.M. is vanaf het begin bij de Knipselkrant betrokken geweest. Bovendien is hij binnen de Knipselkrant de afgelopen jaren de centrale figuur geweest. Hij beheert de de postbus, het archief, de 'kontakten', etc. Hoewel er ook diverse andere mensen hebben 'mee'gewerkt, is de Knipselkrant nooit een produkt geweest van een werkelijk kollektieve structuur. Mensen werden ingezet, gebruikt en er heerste een sfeer van konkurrentie, prestatie en vrouwenvernedering. De informatie die binnenkwam in de postbus werd als persoonlijk bezit beschouwd en soms zelfs als ruilmiddel ingezet om bepaalde tegenprestaties gedaan te krijgen. Informatie over revolutionaire strijd als handel dus, als waar.

Eén van de terugkerende problemen was bv. het achterhouden van verklaringen. Er moest soms dagen of wekenlang 'gebedeld' worden om belangrijke aktuele teksten en verklaringen, die de Knipselkrant in haar bezit had. Hierdoor werden soms konkrete initiatieven bemoeilijkt. Zo kon het gebeuren dat bv. een hogerstaakingsverklaring tijdens achtergehouden werd, terwijl bekend was dat mensen deze wilden vertalen en andere aktiviteiten ondernemen.

Een ander voorbeeld. In '87 bracht het RVF een brosjure uit over ASALA. De kamerad(inn)en van boekhandel Slagerzicht kregen een stapel geleverd met de voorwaarde "alles of niets", onder toevoeging van het absurde dreigement dat anders alle andere RVF-brosjures uit de winkel zouden worden teruggetrokken. DE brosjure kwam op een politiek zeer gevoelig moment. Enkele maanden eerder was immers in Parijs de CSPA-terreur-kampagne geweest (aanslagen op willekeurige mensen in warenhuizen en op straat ed.). Daarbij was o.a. de

vrijlating van een lid van ASALA geëist. Door op dat moment op een dergelijke manier te handelen was het meer een politieke provokatie dan een bijdrage aan de discussies en de pogingen eigen politieke kriteria t.a.v. de gebeurtenissen in Parijs te ontwikkelen.

Door de repressie tegen bladen in andere West-Europese landen, zoals l'Internationale, Ligne Rouge, Radikal en andere, heeft De Knipselkrant in de loop der jaren een steeds belangrijker internationale funktie gekregen. Het feit dat de nederlandse wetgeving nog niet aan het europese nivo was aangepast op dat punt, maakte het voorsnog mogelijk om een dergelijk blad hier wel uit te geven. In Nederland zelf had het blad echter nog maar weinig basis. Vanuit de Knipselkrant werd hier ook weinig moeite voor gedaan. De arrogantie en cyniese houding van de 'hoofdredakteur' dat "het hier toch nooit wat zal worden" heeft o.a. gemaakt dat de Knipselkrant op geen enkele manier onderdeel geweest is van de ontwikkeling van de revolutionair verzet in Nederland de afgelopen jaren.

Enkele voorbeelden die dit (volgende) duidelijk maken: door de Knipselkrant is, behalve een summier stukje uit nota bene Duitse kranten absoluut niets opgenomen aangaande de gebeurtenissen rond de arrestaties van 11-4-'88 en het proces tegen René op 10 aug. Geen procesverklaring of brieven van René. Géén discussiestukken of inschattingen van onze kant, die toch in overvloed voor handen waren. Daarentegen werden er bv. wel vele pagina's gewijd aan het 'Schmucker-proces' ('t sinds 1971 slepend proces i.v.m. de moord op 'n verrader in West-Berlijn).

Wij kunnen dit niet anders begrijpen dan het moedwillig ontkennen en verzwijgen van een belangrijk deel van revolutionaire strijd hier in Nederland.

Begin augustus, in de week voor de manifestatie in Paradiso en het proces tegen René, zijn er in diverse steden info-avonden gehouden, waar mensen van ons gesproken hebben. Eén daarvan was in Groningen. Daar waren ook twee mensen van de Knipselkrant en één van de 'onderzoeksgroep' aanwezig. Naast het geven van informatie was het de bedoeling te discussiëren over het thema van de manifestatie.

Die drie mensen hebben echter elke politieke discussie weten te voorkomen, gefrustreerd, door het gesprek volledig te koncentreren op een ondergeschikt punt, nl. het omgaan met de smeris op de dag van het proces. De manier waarop zij elke inhoudelijke discussie omzeild hebben, sterker nog, onmogelijk gemaakt hebben, heeft voor ons toen definitief duidelijk gemaakt dat zij die ook helemaal niet willen. Op dat moment hebben we

STELLINGNAME T.O.V. DE KNIPSELKRANT

besloten de streep tussen hen en ons definitief te trekken.

Voor de manifestatie zelf is besloten hen (d.w.z. de Knipselkrant en onderzoeksgroep) niet toe te laten hetgeen ook gebeurd is. Dat ontlokte P.M. tot drie maal toe de uitspraak: "nu is het oorlog...loop-gravenoorlog".

DE KNIPSELKRANT EN DE ONDERZOEKSGROEP

De verbinding van de Knipselkrant met de onderzoeksgroep dateert van begin '87 en kwam tot stand rond het thema 'verraad'. Konkreet werd die samenwerking tot voor kort alleen in een bijdrage van de Knipselkrant aan de brosjure van de 'onderzoeksgroep'.

Doordat de Knipselkrant altijd voor 99% bestaan heeft uit teksten, verklaringen van anderen, plus kranteknipsels, was het voor de maker(s) ervan gemakkelijk om zich hierachter te verschuilen. Zelden of nooit is er door de Knipselkrant zelf deelgenomen aan discussies. Vrijwel de enige momenten waarop er een 'eigen' stuk van de krant verscheen (meestal een samenraapsel van allerlei citaten) waren de momenten waarop er van de kant van de smeris een aanval op de krant gelanceerd was.

Verder zijn er nog een paar gelegenheden geweest waarbij de Knipselkrant gedwongen werd een standpunt te bepalen. We willen daar een voorbeeld van geven dat iets duidelijk maakt van de achterliggende ideeën van de Knipselkrant m.b.t. verraad en dat ook de verbinding met de 'onderzoeksgroep' enigszins verklaart.

Eind '86 barstte er een golf van kritiek los op de Knipselkrant n.a.v. enkele misplaatste bijdragen van de redactie.

Zo werd in nr. 23 een soort opsporingsbiljet afgedrukt, waarin Peter Bormans (ex-medewerker van het blad Ligne Rouge) ervan werd beschuldigd een smeris te zijn en er werd opgeroepen hem te executeren of zijn knieën te verbrijzelen. De beloning daarvoor zou een "levenslang gratis abonnement op de Knipselkrant" zijn(!).

Over zijn foto was een schietschijf getekend. Verder werd in nr. 27 een foto afgedrukt van Renault-chef Besse, die door een kommando van Action Directe was gedood. Over een hele pagina was hij, liggend met zijn hoofd in een plas bloed, te zien. Uitgevoerd in rode druk.....

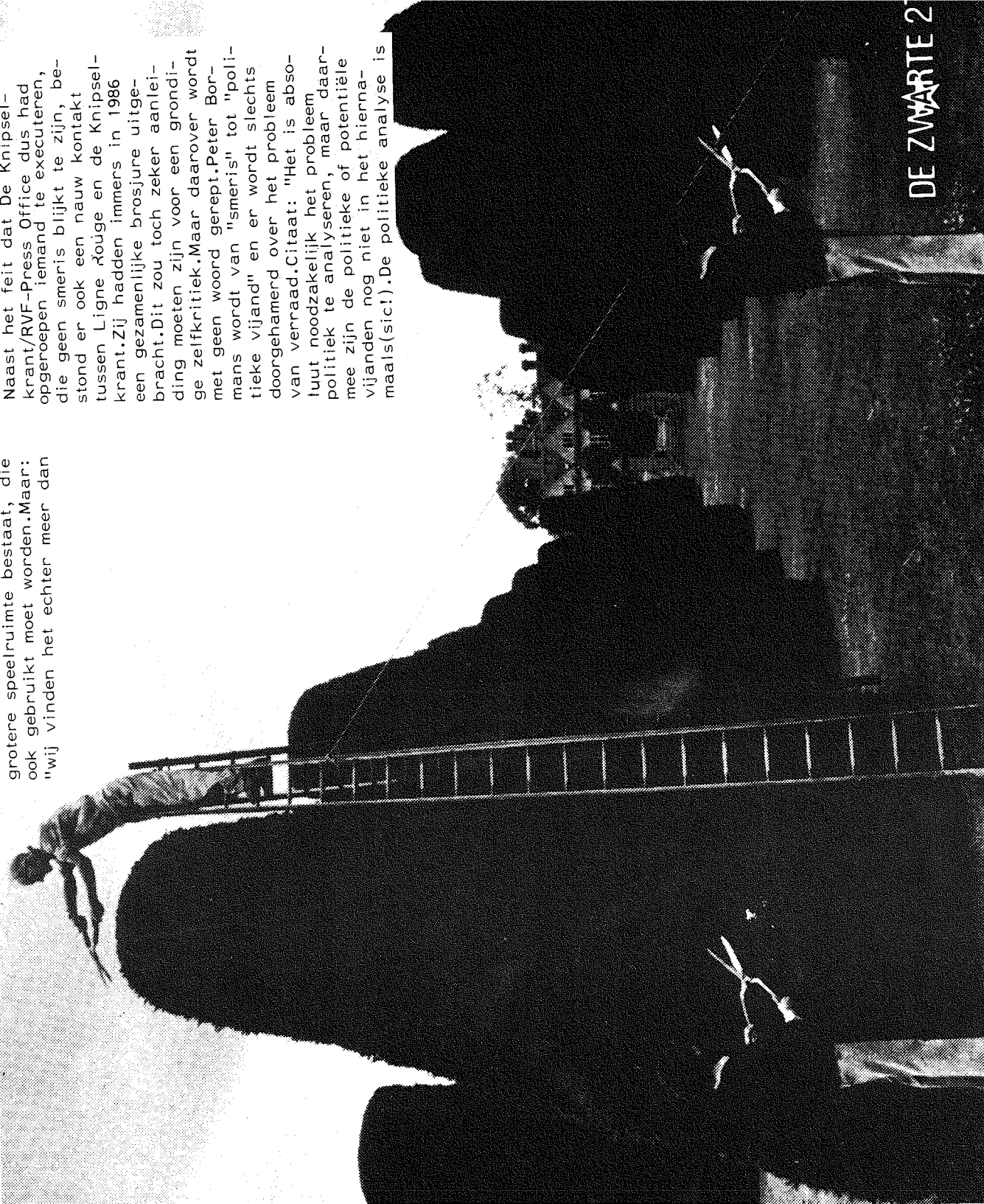
In een open brief aan de Knipselkrant schrijven mensen uit de BRD dat er hier blijkbaar nog een grotere speelruimte bestaat, die ook gebruikt moet worden. Maar: "wij vinden het echter meer dan

lichtzinnig, als jullie die speelruimte verspelen door goedkope verbale radikaliteit. Verbale radikaliteit neemt zichzelf niet serieus en doet eerder schade aan degenen die ermee werken, omdat het een kracht suggereert die men niet heeft". In een andere brief wordt zelfs gesproken over "het overnemen van smerismethoden". Gedwongen tot reageren komt het RVF-Press Office begin '87 met een reactie. De kritiek op de foto van Besse wordt eenvoudig van tafel geveegd en belachelijk gemaakt.

"Op deze Freudiaanse projectie-onzin gaan we niet in". Wat de affaire Peter Bormans betreft wordt iets uitgebreider gereageerd. Dit moest ook wel, want inmiddels was in deze affaire inmiddels het een en ander duidelijk geworden:

1. Peter Bormans blijkt geen smeris te zijn. Hij heeft weliswaar openlijk in een interview beweerd dat de CCC gemanipuleerd zou worden door de smeris, wat natuurlijk lasterpraat is, maar er bestaat geen enkele aanwijzing dat hij zelf een smeris zou zijn.

2. Binnen Ligne Rouge blijken inderdaad enkele infiltranten gezeten te hebben. (Hieruit had Peter B. afgeleid dat dit bij de CCC dan ook wel het geval zou zijn.) Naast het feit dat De Knipselkrant/RVF-Press Office dus had opgeroepen iemand te executeren, die geen smeris blijkt te zijn, stond er ook een nauw contact tussen Ligne Rouge en de Knipselkrant. Zij hadden immers in 1986 een gezamenlijke brosjure uitgebracht. Dit zou toch zeker aanleiding moeten zijn voor een grondige zelfkritiek. Maar daarover wordt met geen woord gerept. Peter Bormans wordt van "smeris" tot "politieke vijand" en er wordt slechts doorgehamerd over het probleem van verraad. Citaat: "Het is absoluut noodzakelijk het probleem politiek te analyseren, maar daarmee zijn de politieke of potentiële vijanden nog niet in het hierna-maals(sic!). De politieke analyse is



STELLINGNAME T.O.V. DE KNIPSELKRANT

KONKLUSIE

voor iedere revolutionaire militant verplicht, de militaire opgave voor diegenen, die na een pijnlijk nauwkeurig "politie"-onderzoek en met grote politieke verantwoordelijkheid, het politieke oordeel militair uitvoeren".

Het gaat ons er zeker niet om de figuur Bormans in bescherming te nemen. Het gaat ons om de oneerlijkheid, het gebrek aan zelfkritiek en de absoluut onverantwoordelijke manier waarop alle vijanden op één hoop worden gegooid. Geen woord over de voedingsbodem van verraad. Niets over hoe het mogelijk is dat er binnen een revolutionaire organisatie infiltranten zitten. Een dergelijke voorstelling van strijd en omgang met politieke problemen heeft voor ons niets met bevrijding en revolutionaire identiteit te maken.

HET GEVAL HANS ALDERKAMP

Op 25 mei 1988 wordt H.A. bij de grensovergang Helmstedt gearresteerd op verdenking van het voeren/verspreiden van het boek "Widerstand heisst Angriffs".

Na zijn arrestatie heeft Paul Mousault openlijk opgetreden als zijn "zaakwaarnemer". Iedere vorm van openbaarheid wordt echter vermeden en andere mensen wordt te verstaan gegeven niets te ondernemen. Pas na 6 weken wordt de arrestatie openbaar bekend via een radioprogramma!

De arrestatie wordt bovendien ten gunste van diverse mensen een "bedrijfsongeval" genoemd.

Er wordt geen enkele activiteit ondernomen om openlijke offensieve solidariteit te organiseren rond deze arrestatie. Niemand snapt dat. Daarom wordt er op een gegeven moment door enkele oude vrienden van H.A. het initiatief genomen om een ondersteuningsgroep te vormen. Samenwerking met de "zaakwaarnemer" blijkt echter onmogelijk. Begin augustus publiceert het RVF-Press Office een verklaring waarin op arrogante wijze zijn mening over "politieke solidariteit" wordt verwoord. Van een serieuze discussie is geen sprake, directe contacten worden zoveel mogelijk uit de weg gegaan. Het gevolg is dat er nog steeds geen enkel vorm van "politiek solidariteit" ontwikkeld wordt.

Eind augustus worden dan op verschillende plaatsen in de BRD juiszoekingen verricht, blijkbaar i.v.m. de arrestatie van H.A. Een reactie van de "uitgever van het boek" laat niet lang op zich wachten. In Knipselkrant nr. 8 wordt "de grote stilte" op dubieuze wijze doorbroken. Om een onzinnige reden wordt op een smerige manier afstand genomen van H.A. Hij wordt ervan beschuldigd "een typies voorbeeld van liberalisme" te zijn. De "uitgever van het boek" verklaart impliciet dat H.A. inderdaad met hem samenwerkte en levert zo nieuw materiaal voor de konstrukties van de Duitse justitie (over verraad gesproken).

Al met al is er een lijn herkenbaar, die zich de afgelopen jaren heeft doorgezet, zowel in het optreden van P.M. als in de inhoud van de Knipselkrant. Het moet deze lijn zijn geweest, die eigenlijk nauwelijks politiek te noemen valt, waarover de samenwerking met de knokploeg uit A'dam tot stand is gekomen. Het werkelijke doel en de praktische uitwerking ervan moet inmiddels voor iedereen duidelijk zijn.

In de beoordeeling van deze hele situatie moet volgens ons het revolutionaire principe "mensen op hun daden te beoordelen i.p.v. op hun woorden" centraal staan. T.a.v. de Knipselkrant betekent dat dat het blad niet los gezien mag worden van de handelwijze, de politieke praktijk van de samensteller. Paul Mousault handelt door zijn optreden objectief als een provokateur en functionariseert zich voor de belangen van staat en kapitaal, door het radikale verzet en de aanzetten tot revolutionaire strijd en organisatie hier in Nederland aan te vallen en te proberen deze kapot te maken. DE Knipselkrant kan daardoor niet langer als een blad voor revolutionair links gezien worden.

We willen een internationale discussie over een boycot van de Knipselkrant. Daarbij gaat het ons vooral om de produktie-kant: dat er geen verklaringen meer worden opgestuurd daarheen. De konsumenten-kant ervan zal waarschijnlijk pas op langere termijn te realiseren zijn. We zijn ons bewust van het feit dat de Knipselkrant de laatste tijd een centrale positie heeft gehad op het gebied van informatieverbreiding. Het kan zijn dat door het wegvallen daarvan tijdelijk een gat ontstaat.

Hoe daarvoor alternatieven kunnen worden ontwikkeld kan niet alleen ons probleem zijn. Dat moet een vraag zijn voor iedereen, die het bestaan van bladen voor informatie en discussie als onderdeel van de verdere ontwikkeling van revolutionaire strijd in West-Europa belangrijk vindt en de organisatie van structuren die daarvoor nodig zijn serieus neemt.

Wat onszelf betreft:

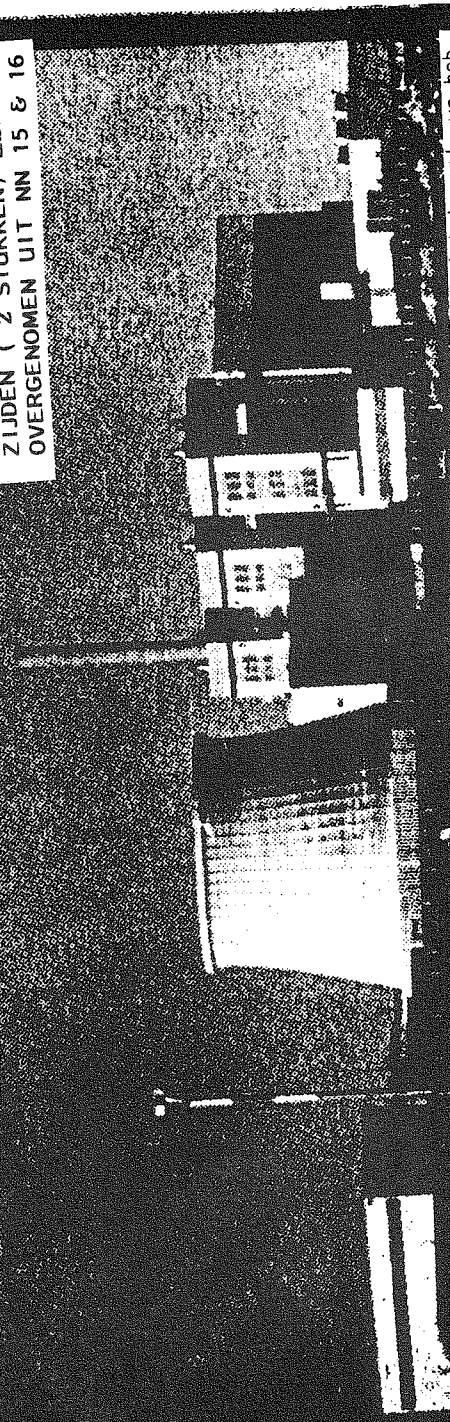
Het was de afgelopen weken helaas onvermijdelijk bepaalde zaken (tijdelijk) opzij te schuiven, om ons met de hele krankzinnige situatie bezig te houden. De provokaties kwamen op een beroerd moment. Juist in de fase waarin we op zoek waren naar nieuwe mogelijkheden om de politieke ontwikkelingen van het afgelopen jaar op een offensteve manier door te zetten. Ook wij hebben deze konfrontatie nooit gewild, en zeker niet zó, hoewel ons duidelijk is dat we er niet omheen kunnen. We zijn vastbesloten onze plannen voor de komende tijd met alle kracht door te zetten.

anti-kernenergie strijd

ER WAS EENS EEN (RADICALE) ANTI KERNENERGIE BEWEGING. DIE LIJKT HELEMAAL VERDWENEN TE ZIJN. OF, ER ZIJN NOG WEL EEN PAAR GROEPJES, MAAR: "DOEN JULLIE NOG WEL EENS WAT?"

Hieronder een verhaal over de teloorgang van de radicale AKB en wat gedachten voor en over de toekomst. Op het 'programma' in ieder geval een internationaal congres. We hopen de komende tijd weer wat meer naar buiten te treden. En we hopen dat mensen reageren; met suggesties, hulp voor het congres, discussiestukken in NN of waar dan ook, kritiek etc.

DE VOLGENDE DRIE BLAD-
ZIJDEN (2 STUKKEN) ZIJN
OVERGENOMEN UIT NN 15 & 16



Begin februari 1989 vindt er een congres plaats van voor de radicale AKB in Europa. Het vindt zelfs in Wageningen plaats. Geen toeval want het initiatief voor de voorbereiding van het congres vonden plaats in Nederland. Het belooft een behoorlijk groot congres te worden, 4 dagen lang met zo'n 200 mensen waarvan 100-150 uit de diverse 'buitenlanden' en de rest uit Nederland. Basken, Ieren, Zwitsers, Belgen enzovoort enzovoort. Het congres is vooral bedoeld voor het uitwisselen van informatie, ervaringen, intensiveren van het 'wij'gevoel, meer dan voor het uitdenken van een internationale strategie of actiecampagne. Omdat we bij de vaststelling van de onderwerpen, het programma, vooral uitgegaan zijn van onze eigen vragen en behoeften zonder te weten hoe die zouden aansluiten bij de vragen en problemen in de andere landen, hebben we 1 dag open gelaten voor invulling door andere landen/groepen. Inmiddels zijn er interessante voorstellen voor de invulling van die dag binnengekomen. In het algemeen reageren landen en groepen zeer enthousiast op het voorstel. Het voert hier te ver om het hele programma voor die dagen uit de doeken te doen, het is slechts bedoeld als inleiding op een stuk over de situatie van de radicale AKB.

Want waarom dit congres? Kort gezegd komt het erop neer dat we, de voorbereidingsgroep, als actief onderdeel van de AKB, een beetje met de handen in het haar zaten. We hopen door het congres, door de vele verhalen en vernieuwde contacten, weer nieuwe inspiratie op te doen. En niet alleen het congres zelf dient als pepmiddel, ook de voorbereidingstijd gebruiken we om intensief te analyseren, discussiëren en, als resultaat van de discussies, te schrijven. Aanvankelijk alleen als voorbereiding op de Nederlandse bijdrage aan het congres maar inmiddels is dat uitgedroefd. De voorbereidingsgroep van het congres heeft een reader samengesteld van oude artikelen uit de periode van '78 tot '87. Discussie- en strategie bijdragen, analyses en overpeinzingen geventileerd in 'eigen' bladen en in bladen als De Groene en De Tijd.

De reader is onder een kleine groep mensen verspreid, mensen waarvan we dachten dat die wel zin en tijd hadden voor een intensieve serie discussies over de situatie van de radicale AKB. De bedoeling is dat er n.a.v. die discussies een aantal stukken over het nu en de toekomst geschreven worden die verschillende posities innemen, die dus liefst behoorlijk botsen, kwa analyse en toekomstperspectief. Met die stukken 'verrijkt' wordt die brochure dan uitgegeven.

Inderdaad, deze discussiegroep is niet 'open', we hebben zelf een aantal mensen gevraagd waarvan we dachten dat die het leuk zouden vinden om, tamelijk abstract en 'filosofies' te brainstormen over de (situatie van de) AKB. Maar, wij kennen ook maar een beperkt aantal mensen. Dus, als het je aanspreekt; schroom niet. Wat vers of in ieder geval voor ons wat onbekender bloed zou geen kwaad kunnen. Wel is het handig om enigszins op de hoogte te zijn van de ups en downs, de geschiedenis van de AKB. De reader is een goed hulpmiddel 'om er een beetje in te komen'.

Iedereen weet wel hoe belangrijk het is je eigen geschiedenis te kennen: de oorzaken en gevolgen van een huidige situatie. Wat was het goede en waar ging het fout. Voor een deel zal dit altijd voor ons verborgen en ongrijpbaar blijven, buiten ons gezichtsvermogen en dus voor een deel buiten onze macht. Maar veel momenten uit de geschiedenis zijn terug te halen en bieden aanknopingspunten voor een analyse(tje). Hier volgen een aantal, veronderstelde, oorzaken voor de teruggang van die eens zo krachtige nieuwe sociale beweging, de AKB. Al deze oorzaken zijn aan bod gekomen in de discussiegroep maar ze corresponderen niet noodzakelijkerwijze met de mening van allen uit die groep. Iedereen heeft immers een eigen geschiedenis binnen die radicale AKB doorgemaakt.

In min of meer willekeurige volgorde:

* Het onvermogen om in de voorbereiding van en in de tijd na de 2e Dodewaard Gaat Dicht actie meningsverschillen goed uit te praten. In de voorbereiding ging het al helemaal niet meer om de vraag wat radicaliteit was en hoe je dat vorm geeft maar meer om de vraag of je 'het' 'wel' of 'niet' was. En hoe die radicaliteit zich zou uiten stond bij voorbaat vast: bij hetzelfde object als het jaar daarvoor maar nu niet meer netjes achter het prikkeldraad maar door het politiecordon. Stevig geholpen en gestimuleerd door een slim uitgekende en uitgespeelde tactiek van de overheid kreeg de botheid de overhand. Mueslibollen contra 'autonomen', ook toen al. En alleen de mueslibollen vroegen zich nog af of deze vorm van "recht op verzet" nog uit te leggen was. Voor het merendeel was die vraag niet interessant meer. Radicaliteit had niets meer te maken met een analyse van wat je wil, afgezet tegen de politieke verhoudingen maar met de strijdmethode, de vorm van je actie. (DGD 2 had ook zeer goede kanten, veel mensen zijn n.a.v. de gebeurtenissen daar actief geworden.)

Het bleek een breekpunt. Radicaliteit hoefde niet meer uitgelegd te worden. Zelfs niet meer aan elkaar of aan de

minder radikale groepen, organisaties die bijv. alleen uit milieuhygiënisch oogpunt tegen kernenergie stredden en minder vanuit b.v. politiek-economische redenen. Het "recht op verzet", de 'directe actie' hoefde niet meer beaangumeent te worden, iedereen deed voortaan maar wat.

Op dat moment kon het nauwelijks anders, maar door zo'n invulling te geven aan het sleutelbegrip autonomie van de (basis)groepen zijn veel groepen uit elkaar gegroeid. Massabewegingen als partijen, kerken en vakbonden haakten af als participant in de discussies. Niet zozeer omdat ze dat zo graag wilden maar omdat ze weinig anders bleef. De radicale AKB werd onvindbaar en was nergens meer op aan te spreken. Daarmee was de AKB elke mogelijkheid tot reflectie kwijtgeraakt en kwa mze in het lichtledige te hangen.

Discussies vonden er niet meer plaats, geschreven werd er niet meer. (Vergelijkbare ontwikkelingen zie je bij de radicale anti-apartheidsscene; veel groepen daarbinnen zien niet het belang voor zichzelf in van voortdurend confrontatie/discussie met de sociaal-democratische, parlementaristische, muelibollige massabewegingen als KZA, AABN, laat staan met de PvdA.)

Het radicaliseren van een strijd of een groep strijdenden bereik je niet door zelf de meeste radicale actie te voeren (radicaliteit verengd tot actievorm) en dan maar af te wachten. Nee, heel taai zul je steeds moeten blijven kijken naar de verhoudingen van dat moment. Steeds de deur een klein eindje verder open proberen te wrikken. En uitleggen wat er volgens jou achter die, nu nog helemaal of voor een deel gesloten deur, voor moois is. Want het is knap eng om zekerheden, positie, macht te dumpen en mee te gaan door die deur. Daar zul je ze voor een deel toe moeten dwingen natuurlijk. Maar ze moeten op z'n minst wel eerst nieuwsgierig worden naar hetgeen achter die deur zit.

Je kan het de sociaal-democraten eeuwig blijven verwijten dat ze niet mee gaan en je zlefs tegenwerken. (Op dat moment geeft het zelfs even een gevoel van macht, een euforie; kijk, wij doen het gewoon en zij hebben het nakijken). Maar op den duur is het niet constructief. En dit alles heeft niets te maken met al dan niet loslaten van je radicale standpunten of praktisch maar met het besef dat je het alleen domweg niet redt. Behalve natuurlijk als je gelooft en vooral vertrouwt in de revolutie, blijft het nodig de 'harten en de hoofden van de mensen te veroveren'.

* De opkomst van andere items die kennelijk strijd vereisten. De stationering van de kruisraketten was een onderwerp waar ook veel radicalen uit de energiebeweging zich mee gingen bemoeien (1, 2, 3 juni '84 Woensdrecht). Niet alleen had de vredesbeweging een wat radicalere inbreng nodig, ook het terugverlangen naar het horen bij een massabeweging speelde mee, het gevoel weer ergens bij te horen. Het is immers nog fijner om eventueel negatieve reacties en kritiek te krijgen op je acties dan helemaal niets te horen.

* En natuurlijk de Brede Maatschappelijke Discussie; een prima gebruikt instrument van de overheid om de toech op dat moment niet meer zo bijster sterke AKB verder lan te leggen. En als die radicale AKB dan nog wat deed, werd het echt alleen nog maar afgezeked; er was immers een unieke inspraakmogelijkheid waarin het hele volk zich kon uitspreken? De groepen die het in de gaten hadden en riepen dat de hele BMD een grote depolitiserende wattendeken was, kregen geen poot aan de grond. Veel groepen uit de

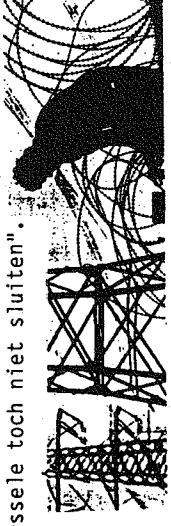


DE ZWARTE 30

AKB gingen meedoen met de BMD en werden als speciale actie opgenomen in het circus.

* Het zogenaamde failliet van de basisdemocratie. Moelijk te beoordelen. Feit was, en is, dat er aan het strikt doorvoeren van basisdemocratie (en vooral concensus) veel nadelen kleven. Erg vlot verliepen de overleggen nou bepaald niet. Maar ik denk dat de moed ook wel erg gauw opgegeven is. Mensen (mannen!) leren niet binnen een paar jaar zuiver met concensus en directe democratie om te gaan. Met flink schreuwende vlotte b.v. een overleg veel sneller en hoefde je veel minder van jezelf bloot te geven. Basisgroepen als organisatiestructuur sloegen, mits niet te veel overliden met allerlei ideologische rram, wel aan. Het model drong door in veel bewegingen en structuren al is dit natuurlijk niet alleen een verdienste van de AKB.

* Een van de belangrijkste oorzaken: het gevoel van velen dat 'we' gewonnen hadden. Uitstel na uitstel met betrekking tot de bouw van nieuwe centrales, het verbod op de zeedumpingen en de volkomen vastgelopen plannen voor opslag in zoutkoepels. En tegelijkertijd vermoedheid; voor velen is het moeilijk zich jarenlang vast te bijten in een onderwerp. En iedereen is het hele debat meer dan spuugzat. "Het komt er toch niet meer van" en "we kunnen Dodewaard en Borssele toch niet sluiten".



De AKB is er bij uitstek altijd goed in geslaagd begrijpelijke en aansprekende analyses te maken. Theorie en praktijk die mensen het gevoel gaf er, in hun eigen situatie of omgeving, zelf iets mee te kunnen. Aansprekend werden de gevolgen van de toepassing van kernenergie (politie-atoomstaat, het nog meer wegvallen van de democratie, de sterk centralistische en verticale structuur van de energievoorzieningsorganisatie, het verband met de uitbuiting van de 3e wereld en de meer directe gevolgen: ongelukken, straling, hogere prijzen) duidelijk gemaakt zonder alleen maar angst en onmachtgevoelens aan te wakeren. "Het is een grote klotezooi, maar, JE KAN ER WAT AAN DOEN".

Steeds meer ruimte werd er veroverd. Door samen te werken en botsingen aan te gaan met partijen, de parlementaire democratie, de milieubeweging, door open te staan voor kritiek en een redelijke portie zelfkritiek werd er iets opgebouwd wat leefde en perspectief bood. De radicale AKB had een plaats in de maatschappij, was daar een actief onderdeel van. Nu is het zo dat we helemaal losgeschoten zijn, zweven. We 'zijn' niets meer en hebben geen enkel reflectiepunt meer. Het lijkt wel of het niets uitmaakt of je wel of niet iets doet.

Allemaal ideeën en overpeinzingen die misschien niet (voor iedereen) kloppen, in ieder geval nuanceringen behoeven en verder uitgewerkt kunnen worden.

En dan het zoeken naar de toekomst. Vast staat dat wat zich nu nog radicale AKB noemt, teveel buiten de maatschappij staat. Misschien is elitair een goed woord. Voordat er her en der weer acties georganiseerd worden, moet er eerst veel meer gepraat, gesschreven en gediscussieerd worden. Een andere stelling is dat er vanzelf weer iets zal gaan groeien als er eerst maar weer aansprekende acties gevoerd worden. Dat de grootste uitdaging bestaat uit het zoeken naar (nieuwe) actievormen die iets teweeg brengen. Moet er een structuur komen voor mensen die zich alle met de anti-kernenergiestrijd bezig willen houden? Tot nu toe was de enige nog bestaande radicale grotere structuur m.b.t. kernenergie die nog over was die van de basisgroepen die zich met allerlei zaken bezig hielden. Maar wat voor zin heeft het een structuur in het leven te roepen als er nauwelijks groepen of mensen actief zijn? (overleg)Structuren moeten toch altijd het gevolg zijn van bruisend activisme en niet andersom?

De slag om de nieuwe kerncentrales kan (makkelijk) gewonnen worden, mits er weer voldoende druk komt. Druk die zich het beste kan richten op de reeds bestaande centrales; als die weer een hot item worden is het helemaal moeilijk om met nieuwe centrales aan te komen. Het zou vreselijk zonde zijn om het nu af te laten weten, op een moment waarop juist een grote overwinning binnen handbereik ligt.

Hopelijk is het congres een nieuwe inspiratiebron voor verzet. Een begin van meer participatie kan zijn het schrijven. B.v. een reactie hierop.

Peer.

TOEKOMSTPERSPEKTIEF IN ANTI-KERNENERGIE

Alweer sinds enkele jaren wordt er gefilosofeerd over het weer opnieuw tot leven brengen v.d. AKB. Veel gepraat en enkele mislukte pogingen (Borssele, Almelo) waren daarvan het gevolg. Er moet dus gekonstateerd worden dat de publieke verontwaardiging niet groot genoeg meer is om massaal de straat op te gaan. Ondanks dat uit opinie peilingen blijkt dat een overgrote meerderheid tegen het "vreedzame" gebruik van kernenergie is (denkt men misschien dat de slag al gewonnen is). Hoe tragies het misschien ook mag klinken; de AKB heeft een nieuwe impuls nodig. Deze zou toegedient kunnen worden door de regering om te besluiten nieuwe kerncentrales te bouwen of bij het aanwijzen van opslag/dump plaatsen voor radio-actief afval. Maar ook dat alleen is niet genoeg. Immers de impuls die Tsjernobyl had kunnen zijn (en in andere landen ook zeker was) werd onbenut gelaten. Er is geen organisatie meer; er zijn geen structuren meer die mensen kunnen mobiliseren. Een ieder werkt zijn/haar eigen verontwaardiging individueel. Daarom zal de anti-kernenergie strijd de bovengenoemde punten (impuls, structuur) als basis moeten gebruiken willen we weer uitzicht op perspectief hebben.

TOEKOMST PERSPEKTIEF VAN DE AKB IN DE TOTALE EKOLOGIESE STRIJD.

De anti-kernenergie strijd is van origine een ecologische strijd en zodoende vormd zij een onderdeel v.d. milieu beweging. En laten we eerlijk zijn; de aandacht v.d. groeperingen in de milieubeweging is allang verschoven van kernenergie naar de verzuring, aantasting v.d. ozonlaag of de massale ontbossing. Willen we weer aansluiting vinden bij de "massa's" zullen ook wij onze aandacht niet alleen meer moeten richten op de kerncentrales maar ook op de andere steeds nijpender wordende milieuproblemen. Hierin zie ik het nieuwe perspectief v.d. AKB. Een anti-kernenergie strijd als onderdeel v.e. totale ecologische strijd. We moeten ons niet vastbijten in stokpaardjes die het 10 jaar geleden goed deden maar we moeten flexibel zijn en de moed hebben om de prioriteiten te verleggen.

RADIKAAL EN BURGELIJK

Was er in het begin v.d. jaren '80 nog sprake van een radikale milieu beweging, tegenwoordig is hier geen sprake meer van. Momenteel heerst er een volstrekt monopoly van burgelijke clubs. Weliswaar houdt Green Peace zich bezig met spektakulaire aksies, maar zij weigert (net zoals alle andere burgelijke clubs) om hier politieke konsekwenties aan te verbinden. Er ligt dus een duidelijke taak weggelegd voor een radikale ecologische beweging. Zij zou in moeten springen op deze politieke armoede. D.m.v. verbanden aan te tonen tussen milieu-vernietiging en de multi-nationals, of tussen imperialisme en b.v. de ontbossing, etc. En vooral ook uit te leggen dat deze verbanden niet bijgesteld of hervormd kunnen worden maar alleen slechts vernietigd. Gezien de grote bezorgheid en belangstelling voor de milieuproblematiek, moet het mogelijk zijn om ingangen te vinden om mensen te politiseren. Een radikale ecologische beweging zou niet alleen een functie hebben naar de "massa's" toe, maar zeer zeker ook binnen onze eigen anti imp./autonomen zien. Het valt me nml. erg op dat in alle analyses en discussie stukken v.d. laatste tijd het begrip ecologie zelden is gevallen. Ook in het bewustzijn van veel radikalen dus is het besef v.d. noodzaak om op dit thema een radikale strijd te ontwikkelen, niet doorgetrongen.

VOORSTEL

Als we er vanuit gaan dat de AKB op moet gaan in een radikale ecologische beweging dan valt ook meteen het wachten op een impuls (waar ik het in het begin over had), om konkreet mee aan de slag te gaan weg. Er zijn immers thema's te over waar de publieke aandacht wel op gericht is. Er blijven dan twee fundamentele taken over, nml:
* structureren
* politiseren
Eén v.d. manieren om daarmee aan de slag te gaan is het creëren v. e. plek waar radikale mensen elkaar kunnen ontmoeten op het thema ecologie. Waar informatie te vinden is en waar aksies voorbereid kunnen worden. Vandaar dat ik nu dan ook het voorstel doe om tot oprichting te komen van een info/actie centrum. Ik denk dan dat zo'n centrum de volgende functies zou moeten hebben:

- * Het verwoorden van specifieke ecologische analyses in de radikale beweging d.m.v. het uitgeven van zelfgeschreven stukken, manifestaties, lezingen, literatuur, films, video's, etc.
 - * Het politiseren van gematigden. Het is voor veel mensen een gemakkelijker ingang tot de radikale politiek dan de nu sterk opkomende anti-imp. stromingen. Deze anti-imp's zijn voor veel mensen veel te intelektueel en er is een niet altijd even gemakkelijk uit te leggen relatie met ons dagelijks leven hier. Daar tegenover heeft de ecologische strijd het beginpunt in ons dagelijks leven. Van daaruit is het gemakkelijker om o.a. imperialistische structuren te verduidelijken.
 - * Het organiseren van aksies.
 - * Kontakten leggen naar gematigder clubs.
 - * Het doorgeven van radikale ecologische strijd in binnen en buitenland.
 - * Kontakten zoeken met deze radikale clubs.
 - * Het organiseren van internationale solidariteit met radikale strijd v.d. inheemse volkeren in verband met o.a. de vaak radikale ecologische stellingname. (1992 is het 400 jaar geleden dat Columbus Amerika kolonialiseerde. Daarom is dat jaar uitgeroepen tot het jaar v.d. inheemse volkeren).
- Verder is het mogelijk om zodoende éénaspekt v.d. radikale strijd een gezicht te geven, waardoor het gemakkelijker is om in dialoog te treden. Hierdoor wordt ook een mogelijkheid geschapen voor mensen om aansluiting te zoeken en (meer) actief te worden.
- Graag zou ik hierop reacties krijgen. En het liefst natuurlijk zou ik met een aantal enthousiaste mensen meteen aan de slag willen gaan.

Open

(een reactie op "moeilijk")

Lang geaarzeld toch maar gedaan: een reactie schrijven op "Moeilijke woorden" (Zwarte 114).

Als er in een op zich leuk geschreven stuk zóvaak de woorden menselijk en persoonlijk voorkomen, moet je wel tot de konklusie komen dat de schrijver zelf een héél erg menselijk iemand is. En dat is natuurlijk heel erg goed. De schrijverster heeft er zelfs een term voor bedacht: de menselijke maat... Als je dan ziet dat de schrijverster zijn opa gewoon als een soort van zielig zeehondje gebruikt om zijn eigen gelijk te halen, begin ik te twijfelen. Als-ie vervolgens over een mens dat een stuk in de Zwarte heeft geschreven vertelt dat dat eigenlijk een emotionele, onpersoonlijke klootzak is, die mensen lastig valt met zijn moeilijke woorden, die eigenlijk alleen zijn verwrongen, primitieve emotionele projecties zijn, kunnen de twijfels alleen maar groter worden.

De schrijver komt ook nog met de statement van het jaar: er moet een evenwicht zijn tussen theorie en menselijkheid. Tsjá, 1 en 1 is 2, is dat nou wat de schrijver bedoelt met concreet worden. Als je geen woord zegt over wat die theorie zou moeten inhouden, en hoe er een evenwicht kan worden gevonden met de menselijke maat, waar je verder ook niet over uitweidt, dan vind ik dat vrijblijvend, tot niets oproepend, vaag, abstrakt gezever (in jouw terminologie). Laat staan dat ik van mijn stoel rol vanwege de menselijkheid en de persoonlijkheid ervan.

Op een bepaalde manier is het demagogie van het ergste soort. De schrijver is er erg goed in: Hij vraagt zich af wat iemand nou eigenlijk doet, suggereert daarna dat hij zelf wel iets doet, samen met zijn opa na-

tuurlijk, trapt vervolgens open-deur zoveel in: "Ik ben er niet voor alleen actie te voeren en er verder niet over te praten", en 'bewijst' zijn eigen gelijk aan de hand van een lijstje willekeurig achter elkaar geplakte citaten met veel moeilijke woorden, waaruit inderdaad een zekere belachelijkheid naar voren komt. Ik bedoel: wat zeg je daar nou eigenlijk mee?

Ik neem op voorhand aan dat jij heel veel doet; of ik daar nou zo blij mee moet zijn, nou, het stuk wat je geschreven hebt leert dat in ieder geval niet. En ik wil ook op voorhand aannemen dat het bewuste Binnenschippers-artikel het slechtste is wat ooit is geschreven; maar elk stuk kan je belachelijk maken door in de goede volgorde wat citaatjes te noemen. Bewijst het iets? En laten we wel wezen: de vragen c.q problemen die in de binnenschippers naar voren komen, worden op geen enkele manier beantwoord door jouw artikel. Ja, nee, natuurlijk: er zal een evenwicht moeten zijn tussen menselijke betrokkenheid en politieke analyse. Een waarheid als een koe, maar concreet? Ik zou er in ieder geval geen binnenschipper mee lastig willen vallen.

De schrijver heeft er nog steeds niet genoeg van. De zwarte krijgt ook nog een veeg uit de pan. Nou ben ik geen fan van de zwarte, aandeelhouder, medewerker of wat dan ook. Ik vindt de zwarte niet slecht en niet goed. Maar de zwarte verwijten dat ze een zwaarmoedig, ideologies-onmenselijke brei aan het worden is, daar wordt ik toch wel een beetje eng van. Dat kan je nou wel vinden, maar wie verwijt je nou wat? Als je een blad ziet als de weerspiegeling van een beweging, kun je het blad niet kwalijk nemen dat de huidige stand van zaken jou niet aanstaat. Het verschil tussen de boodschap en de

deuren

woorden" zw. 114)

boodschapper, weet je nog wel?

En als je een blad niet ziet als de weerspiegeling van een beweging, verwijt je dus de 'mensen van de zwarte' iets: dat ze de verkeerde stukken plaatsen, dat ze niet goed bezig zijn. Uit jouw artikel begrijp ik dat je de zwarte verwijt dat ze teveel "onmenselijke, onpersoonlijke, abstracte tot niets verplichtende, ongemotiveerde en konservatieve - van instelling- zijnde stukken plaatsen. En eigenlijk vraag je de zwarte of ze wat meer "opa" erin willen doen. Nou sorry hoor, maar als ik bij de zwarte was betrokken zou ik daar toch echt niets mee kunnen, zelfs al was ik het met je eens. En, als lezer, sta ik echt niet te springen om een invasie van opa's, zeehondjes, blinden en al die anderen die volgens de maatschappelijke normen en zielel moeten worden gevonden ter inleiding van stukken in de zwarte, om te bewijzen hoe menselijk de schrijver/ster wel is, om tot de konklusie te komen dat er een "evenwicht" moet komen. Dan zou ik naar een ander blad op zoek gaan.

Dan kom je ook nog eens met het verschil tussen radikaal en revolutionair. Dat zal dan wel zo zijn, maar het enige wat ik nu weet is dat jij een woordenboek hebt of dat je wel eens voor Grieks hebt geïnteresseerd. Wat me waarschijnlijk een stuk verder zou brengen, is als je konkreet aangaf hoe je radikaal, dus volgens jou: "aan de wortel" met pakweg de binnenschippers omgaat. Of als je konkreet aangaf dat we ons over zoïets helemaal niet druk hoeven te maken. Enne, die radikale visie van jou is die van een man of een vrouw? Of doet dat er niets toe?

Afgesleten kliché's, banale vooroordelen, stereotypen, vaag een wollig gepreek, en dat alles

om uit naam van de menselijkheid een flinke groep mensen de blubber in te stampen. Wat is er toch met die menselijke maat van je gebeurd?

Sorry beste aktionist, je zal toch echt met iets meer moeten komen om mij verder te helpen (aktionisten, wat zijn dat trouwens?). Dat het niet goed gaat, dat bijv. het onderlinge vertrouwen minimaal is, is al erg genoeg. Ik denk dat jou parochie zich aardig heeft verkneukeld over jou stuk - en van hun uit gezien terecht. Maar of dit iets oplost? Misschien als uitlaatklep of zo, maar zou er misschien niet ook wat "projektie" mee-spelen?

Opa vroeg eens aan zijn aktionistische kleinzoon, toen het even rustig was op de barrikades: "Jongen, ik vraag me wel eens af, ik twijfel wel eens. Mijn woede ben ik nog steeds niet kwijt, mijn angst een beetje, maar zijn we wel goed bezig?". Zijn kleinzoon hoorde hem helaas niet, want die was net een Nono in de nek gesprongen die iets te lang naar dezelfde straattegel had gestaard. "Ik vraag me wel eens af" vervolgde opa, "we rennen wel van de ene greppel naar de andere barrikade, maar het schiet maar niet op. Misschien moeten we daar eens over praten, of we niet een andere weg moeten inslaan". "Ja, ja", zei zijn kleinzoon, maar nu moeten we weg, je weet hoe het met je loopvermogen is gesteld. Opa vond dat eigenlijk geen antwoord, maar ging toch maar mee. Wat zou oma hiervan vinden, vroeg hij zich af, toen ze wegsjokten, en waarom is ze hier eigenlijk niet? Hij wou dat tegen zijn kleinzoon zeggen, maar bedacht zich. Hij wist dat zijn kleinzoon heel veel van hem hield... Maar over sommige dingen kon je nooit met hem praten. Dat vond opa eigenlijk wel een beetje jammer.

OVER DEV SOL ANTI-TURK

Het volgende stuk is de niet ingekorte versie van het stuk waarvan in de vorige zwarte (nr. 114) alleen de inleiding stond. Bij deze toch nog een keer de inleiding en nu ook de rest.

INLEIDING

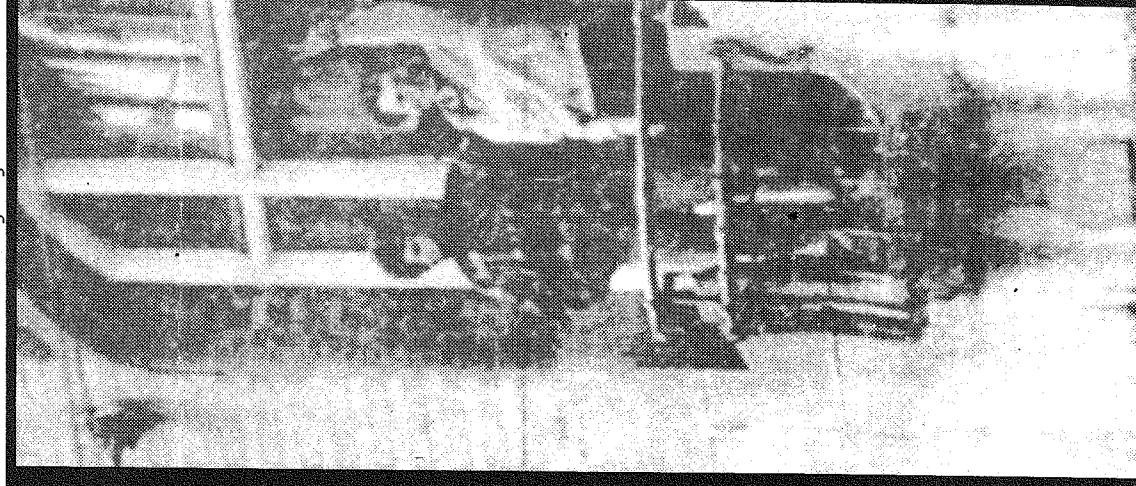
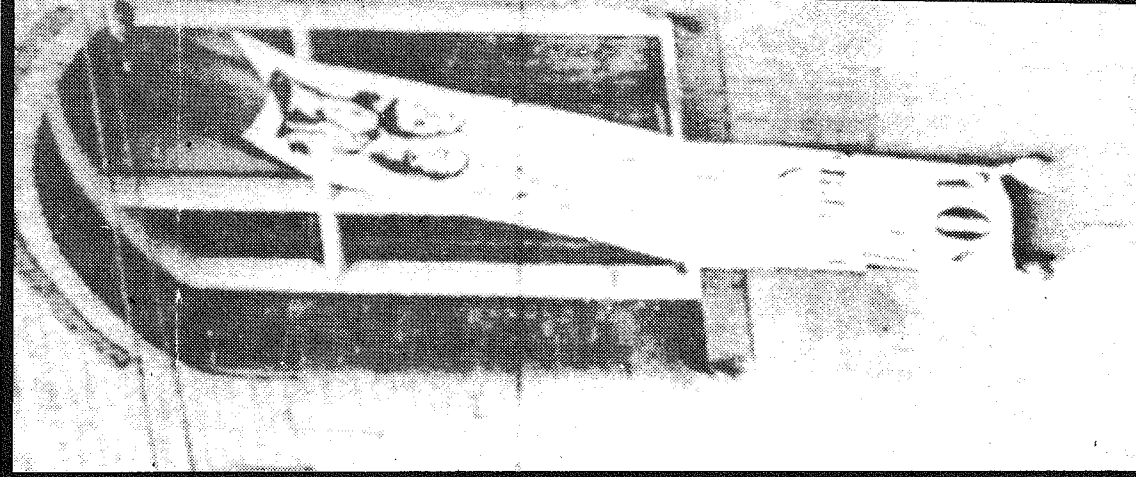
Op 5 juli dit jaar vond in de Wijtenbachstraat (Amsterdam Oost) een schietpartij plaats. Daarbij vielen 2 doden, iemand die door Dev Sol als "een fascist die in de maffia actief was" omschreven werd en Ahmet Köksal, een militant van Dev Sol. Ahmet was bezig met een geldinzamelactie voor politieke gevangenen in Turkije en liep in de val die de maffia voor hem had opgezet, aldus een politieke vriend van Köksal. Er was een hongerstaking en een parlementaire politieke actie van de PSP voor nodig om hem in Turkije te kunnen begraven. Vlak na de schietpartij begon de politie een hezuchtige campagne tegen Dev Sol in de media. Een Turkse organisatie, er werd gezinspeeld op Dev Sol, zou zich bezig houden met het afpersen met vooral gewone burgers en de schietpar-

tij in de koffieshop moest in dat kader geplaatst worden. Slachtoffers en getuigen werden opgeroepen zich te melden. Over het feit dat de koffieshop in handen is van de Turkse maffia en over de relatie tussen de naffia en fascisten werd nagenoeg gezwegen. Het was de propagandistische voorbereiding op invallen en arrestaties onder leden van Dev Sol die 3 weken later plaats vonden. Op 26/27 juli werden 9 huiszoekingen verricht en 5 mannen opgepakt, een gezochte bleef voortvluchtig. Van die 6 verdachten zitten er nu, in de Bijlmer-Bajes, nog 3 vast. Op 1 november is er over deze zaak een proforma-zitting geweest. De echte show vind plaats op 23 november. Aan solidariteit vanuit de radikale beweging heeft het tot nu toe flink geschort. Naast onbekendheid met de Turkse (strijd)situatie ligt volgens ons een van de belangrijkste oorzaken hiervoor in de bestaande twijfel over- en kritiek op het feit de geldinzamelactie de Turkse maffia, berucht van heroïnehandel, betref. Revolutionaire principes en (geld van) drugsmaffia kunnen en mogen immers op geen enkele manier samengaan, is het veel gehoorde argument. Dat argument,

op zich, onderschrijven wij. Toch valt er over drugsnetwerken en wat revolutionaire strijd daarmee te maken heeft veel meer te zeggen. Hoewel dit thema veel meer discussies en feitenkennis vereist hieronder toch een poging.

COLOMBIA EEN VOORBEELD

In eerste instantie is het van belang een scherp onderscheid te maken tussen die landen waarvoor al de drugsproductie c.q. handelskontrole en de landen waarvoor al de drugsconsumptie een voorname rol speelt. Bekende heroïneproductielanden zijn Pakistan, Thailand en voorheen ook Turkije, de grootste cocaïne productielanden zijn Colombia, Bolivia en Peru. Die belangrijkste afzetmarkten zijn de VS en West-Europa. Aan de hand van enkele ontwikkelingen zoals die zich in Colombia afspelen en afspelden willen wij een aantal consequenties van drugsproductie- handelskontrole aangeven. Hoewel Colombia wellicht het meest extreme voorbeeld is, kunnen parallellen getrokken worden met de situatie in andere landen. Aanvankelijk speelde Colombia vooral een belangrijke rol als



DE DRUGSMAFFIA

doorvoer- en verwerkingsland van coca-pasta uit andere latijns-amerikaanse landen. Nu worden er in Colombia zelf op grote schaal (naast marihuana) coca-bladeren verbouwd. In '83 schat men dat 15 duizend hectare landbouwgrond voor coca gebruikt is. Van deze coca middels een chemisch proces verwerkt tot cocaine werd hetzelfde jaar zo'n 35 ton cocaine geëxporteerd. De exportwaarde van marihuane en cocaine te samen bedroeg dat jaar ongeveer 3-miljard dollar, meer dan het traditionele exportproduct koffie. M.a.w. drugs is het belangrijkste exportproduct van Colombia geworden. De winsten van de drugshandel, de 'narco-dollars' hebben ervoor gezorgd dat de 'ondergrondse ekonomie' (voor de helft bestaande uit activiteiten die met handel in drugs te maken hebben) kwa omvang de nationale begroting overtreft. Omdat veel narco-dollars, zwart geld dus, wit-gewassen wordt middels onroerende goed transakties zijn de prijzen van de huizen in de grote steden omhoog geschoten. Midden-klasse gezinnen gaan daarom steeds vaker wonen in huizen die voor de lagere inkomensgroepen gebouwd zijn. Deze laatste worden daarom gedwongen te verhuizen naar de sloppen wijken. Die spekulatie in onroerend goed wakkert weer die inflatie aan, zodat uiteindelijk alle producten en zeker ook die voor het gewone levensonderhoud duurder worden. Ook dit treft de lagere klassen het hardst, omdat loonsverhogingen achterblijven op de prijsstijgingen. Op deze wijze verscherpt de 'drugssektor' de toch al niet geringe tegenstellingen in de Colombiaanse maatschappij. Voor diegenen die direkt zijn betrokken bij de produktie en de handel in verdovende middelen ligt de zaak natuurlijk anders. En dan hebben wij het niet over de 10-duizenden kleine boeren en landarbeiders die dankzij de verbouw van coca of marihuane het hoofd boven water kunnen houden maar wel over de drugsmafia. Deze groep van ongeveer 200 personen beheerst zowel de produktie en de verwerking als die export van drugs. Het was deze zog. clase emergente (opkomende klasse, nieuwe rijken) die bezig waren hun economische en politieke macht te bestendigen en uit te breiden. Zij beschikten steeds over meer connecties tot in de hoogste regionen van de politiek. Ondanks de verschillen die er kwa ekonomiese activiteiten en politieke reputatie bestaan tussen de Colombiaanse oligar-

gie (grote grondbezitters) en de drugsmafia, vond langzaam maar zeker een integratie plaats tussen beide groepen. Het feit dat de drugsbaronnen onderdeel zijn van de lokale elites verheldert het gegeven dat drugsnetwerken onderdeel vormen van de contrarevolutionaire strijd. Zo werd in '81 die Colombiaanse variant van die zo beruchte doods-escaders' opgericht: MAS. MAS staat Muerte a los Sucuestrades (dood aan de ontvoerders). Een van de oprichters van MAS was Carlos Lehder Rivas, destijds top-drugshandelaar. De diverse guerrilla-organisaties (o.a. M 19, FARC, EPL en ELN) kunnen volgens MAS slechts voortbestaan dankzij het eisen van losgeld voor rijke colombianen. Deze activiteiten wil MAS wreken. De slachtoffers blijken vakbondleiders, studenten, advocaten (ex)-guerrillastrijders of "potentieel" guerrillastrijders. Zo funktioneerde MAS als gewapende arm van de zich bedreigd voelende elite: drugsmafia en oligarchie.

Die Colombiaanse drugsmafia kan zich echter op meer beroepen. Het Iran-contra schandaal in de VS maakt duidelijk dat het anti-Sandinistische kontra-netwerk parallel liep c.q. geïntegreerd was met een uitgebreide smokkel route van Colombiaanse cocaine. Op weg naar El Salvador en Costa-Rica vlogen de toestellen van CIA-maatschappijtjes met wapens voor de contra's, op de terugtocht werden dezelfde vliegtuigen volgeladen met cocaine voor de VS.

EEN STRATEGIE TEGEN DE DRUGSMAFFIA ?

Hoewel bovenstaande tendenzen niet overall op dezelfde schaal plaatsvinden of zich langs dezelfde lijnen ontwikkelen als in Colombia, kunnen er wel ver-

gelijkingen gemaakt worden met de situatie in andere drugsprodukt of drugshandelslanden. De hoeveelheid mensen die werkzaam zijn in de drugssektor, het ekonomies belang van de drugs, de verscherping van de binnenlandse tegenstellingen, het bestaan van een drugselite en hun belang - plus daadwerkelijk deelnemen - in contrarevolutionaire processen zijn factoren die in meer of mindere maten een rol spelen in alle drugsproduktie- en drugshandelslanden. Deze factoren maken het voor de daar aanwezige organisaties veelal noodzakelijk om op verschillende niveos een strategie te ontwikkelen tegen de gehele drugssektor en de bijbehorende mafia-/fascisme structuren. Dat is voor ons misschien moeilijk voor te stellen (dat klopt typ.). In het rijke westen, waar het grootste deel van de drugsverslaafden zich bevindt, heeft optreden tegen de drugsnetwerken geen prioriteit voor radikaal-links en betreft de discussie (hooguit) een ander relevant aspect: de hulp aan en rechten van verslaafden. Alleen in noord-Ierland en baskenland zien we soms resp. IRA en ETA ook hard optreden (likwidaties) tegen het (hogere) middenkader van de drugsmafia. In de ontwikkeling van de ierse en baskiese bevrijdingsstrijd is de enorme vlucht van het drugsgebruik en zijn depolitiserende en uiteindelijk alles-vernietigende uitwerking op de gebruikers dan ook een politieke-sociale faktor van betekenis geworden.

Terug naar de ontwikkeling van een strategie tegen de drugsmafia-fascisme-structuren. Het grootste gevaar schuilt daarbij in de voortdurende bestaande verleiding hierin opportunistic te handelen ofwel, de verleiding om in het proces van revolutionaire machtsopbouw deze structuren te gebruiken i.p.v. te vernietigen. Of, en zoja, in welke mate, dat opportunisme aanwezig is is doorgaans moeilijk te beoordelen.



Drie vooraanstaande leden van Dev-Sol horen in oktober 1982 voor de tweede maal de doodstraf tegen zich eisen. De foto is genomen



tijdens het aanhoren van de eis. Let op de ge-
laatsuitdrukking!

OVER

DEV SOL

De beoordeling wordt daarbij nog eens extra complex gegeven het feit dat kontrarevolutionaire krachten grote moeite doen middels enorme desinformatie campagnes revolutionaire organisaties of regieems te beschuldigen van drugspraktijken. Het meest absurde voorbeeld daarvan zijn wel de "bewijzen" die de vs "vinden" aan samenwerking tussen drugshandel en de Sandinistische overheid van Nicaragua. Des te cynischer gezien de direkte organisatie door de VS van het geïntereerde Contra-drugsnetwerk tegen Nicaragua. Om de houding van Dev Sol al of niet opportunistic te kunnen bestemmen moet eerst specifiekere ingegaan worden op de positie van de turkse drugsmafia, de relatie mafia-fascisme en de praktijk van Dev-Sol daartegen.

DE TURKSE MAFFIA

Turkije is een belangrijk heroïne-producent geweest. ho
Hoewel een aanzienlijk deel van de productie als gevolg van antidrugsoperaties vernietigt is, is het veelvuldig bewezen dat de turkse mafia vandaag de dag nog een groot aandeel heeft in de drugsmokkel (heroïne en hasj) vanuit het midden Oosten naar W-Europa. Turkije, teven beschikkend over veel drugslaboratoria, is niet het enige maar wel het belangrijkste doorvoerstation voor genoemde drugs. Er zijn ook aanwijzingen dat de Turkse mafia tevens van grote betekenis is voor de Afgaanse Mujahadeen, de rebellen die hun kontrarevolutionaire oorlog deels financieren uit de opbrengst van marihuana-verbouw. Het belang van de Turkije lijn en de Turkse mafia wordt niet alleen bepaald door de strategische ligging van het land maar ook door de relatief grote macht- en daarmee mogelijkheden- van de mafia in Turkije zelf.

De militaire coup ('80) in Turkije ha naast enorme repressie van de in de voorafgaande periode gestaag groeiende volksoppositie ook konsekwenties voor de teveel in opspraak geraakte -en in feite falende fascistiese MHP partij van Turkes (verbonden met de beruchte Grijeze Wolven). De MHP was een van de regerende partijen in het "demokraties Turkije" van voor de coup, maar haar Grijeze Wolven traden "illegaal" op. Ze vermoordden tegenstanders van het regiem of probeerden bv. stakingen te breken d.m.v. gewapende overvallen op stakers. Het volksverzet echter nam in kracht toe en organiseerde zich steeds effectiever tegen de aanvallen van de Grijeze Wolven. Dev Sol onderscheidde zich daar-

bij omdat ze als een van de weinige groepen inzag dat het, fascisme, om het te kunnen overwinnen, offensief bestreden moet worden. T.a.v. de militaire coup van '80 werd veelal aanvankelijk een afwachtende houding aangenomen, juist omdat de militairen zich profileerden als fel gekeerd tegen "rechtse en linkse terreur". Zo werden echter ook de akties van de Grijeze Wolven, ofwel het functioneren als niet-officiële gewapende arm van (delen) de oligarchie, onder het nieuwe bewind overbodig: de militairen pakten simpelweg iedereen op die hen niet aanstond en verboden bijna alle linkse organisaties.

DE TURKSE MAFFIA EN FASCISTEN

Het is in die tijd dat veel MHP's en Grijeze Wolven zich intensiever met mafia-praktijken, waaronder drugsbusiness, gaan bezighouden. De relatie tussen mafia en MHP-structuren bestond al ruim voor '80.

De personifikatie daarvan, drugs-smokkelaar, grootgrondbezitter en minister van Monopolies en Grenzen (in '79) voor de MHP-partij, Gun Sazak, werd destijds door Dev Sol om het leven gebracht. De direkte aanleiding daarvoor was overigens het feit dat Sazak hoofdverantwoordelijke was voor verschillende massamoorden in Turkije zoals in K.Maras. Heden ten dagen blijken ex-MHP-ers een grote vinger in de mafia-pap te hebben. Steeds duidelijker wordt dat de opbrengsten van hun mafia-praktijken dienen ter organisatie van een nieuwe fascistiese beweging o.l.v. Turkes, nu MCP of Nationalistische Werk Partij geheten. Binnen de mafia vormen deze fascisten zo a.h.w. een aparte groep. Van oude MHP-ers uit Istanbul zijn naar schatting 3 van de 4 nu in de mafia aktief ook met de opbouw van de MCP. Andere ex MHPers hebben zich aangesloten bij Ozal's Moerland Partij die het opnieuw intreden van de "demokratie" ('83) in Turkije aan de macht kwam. De inspanning die Turkije levert om zich als democraties te profileren maakt ook haar belang duidelijk bij de opbouw van een fascistiese beweging. Het schept de mogelijkheid eventueel noodzakelijk geachte terreur van linkse bewegingen op het conto van fascisten te schrijven en zelf de handen in onschuld te wassen. Een patroon dat we ook in andere zgn. demokratien tegenkomen (Colombia, El Salvador, Filipijnen etc.)

Harde bewijzen van de structurele mafia aktiviteiten van bovengenoemde fascisten zijn moeilijk te leveren, die praktijk en kon-takten zijn immers niet openlijk. Maar ook de goede relaties tussen de MCP/mafia en de Turkse veiligheidsdienst/politie (ook weer moeilijk aan te tonen) spelen hierin een rol. Toch sijpelen met de regelmaat van de klok berich-

ten in de media die de beide beweringen staven. Zo stond in Nokta (bekend opinieblad in Turkije) van 11-9-'88 het verhaal van ex-fascist en mafioso Hakan Cesuigil.

Hakan noemt namen van bedrijven die in handen zijn van Grijeze Wolven en een aantal illegale praktijken waartoe die berijven als dekmantel zijn opgezet. Zoals de zgn. "Bemiddelingsburo's voor Schulden en Lening-en". Via deze buro's opereren ze als gewapende knokploegen ten gunste van schuldeisers, in Turkije eufemisties cheque-mafia genoemd. Hakan geeft ook namen van politie functionarissen die de mafia in bescherming nemen en ter illustratie van de bestaande goede kontakten belt hij, tijdens het gesprek met de Nokta-journalist, naar kommissaris Tayfun Kutbay van Afdeling Berovingen (groep 2). En zo verschijnen er regelmatig berichten over de samenhang tussen (drugs)mafia en fascisme, iets waar veel Turken allang van overtuigd zijn.

OPPORTUNISME ?

Terug naar de koffieshop in de Wijtenbachstraat en de vraag omtrent eventueel opportunisme van Dev Sol t.o.v. de Turkse mafia en de daarmee in verband staande twijfels over solidariteit. Dev Sol/buitenland zegt dat hun militant Köksal bezig was met een geldinzamelaktie en dat hij in een val liep die iemand, uit de in dit stuk beschreven fascistiese Turkse mafia, voor hem had opgezet. Voor een groot deel van de mensen binnen de radikale beweging nam dit verhaal echter niets weg van de bestaande twijfel over de toedracht in de koffieshop en Dev Sol's houding tegenover de Turkse (drugs-)mafia. Maar ook als de gebeurtenissen in de koffieshop een geldis aan die mafia i.p.v. een geld-verzoek aan een willekeurige bezoeker van de koffieshop zou zijn, zien wij dat het onmiddellijk als een opportunistiese aktie. Juist niet omdat de Turkse (drugs)mafia en fascistiese structuren zo verweven zijn. We zouden het dan zien als een gerichte aktie tegen die Turkse mafia. Waarbij enerzijds in de (drugs)mafia/fascisme structuren ingegrepen wordt en hen anderzijds geld ontnomen wordt voor revolutionaire doeleinden (een vorm van revolutionaire belasting) dat anders bv. in de financiering van de volgende drugssmokkel of in de opbouw van de MCP gestoken zou worden.

Hoewel de preciese toedracht in de koffieshop wel nooit boven water komt, duidelijk is in ieder geval dat er geen sprake is geweest van een "deal" tussen Dev Sol en de mafia.

SOLIDAIR MET DE DEV SOL ARRESTANTEN !!!!

WATEN WE 'T KORT HOUDEN

AMOK:

Verklaring over de PVK

Wij willen de bijgevoegde verklaring uitgeven omdat de wijze waarop een politiek konflikt uitgevochten wordt te kenmerkend is in haar middelen en te belangrijk in zijn soort om onbesproken voorbij te laten gaan. Ook al hebben we er persoonlijk weinig mee te maken. Het zijn de middelen van (fysiek) bedreiging en mishandeling, te grof voor woorden, die we met alle kracht verwerpen. Het onmogelijke maken van een vrij debat met mogelijkheid voor andere opvattingen en gedragingen verwijzen te veel naar zwarte bladzijden in geschiedenisboekjes om zomaar onbesproken te laten.

De laatste weken is er een nieuwe fase aangebroken in de strijd tussen verschillende kraakgroepen die zich toespitst in Amsterdam. Een van die groepen is de politieke vleugel van de kraakbeweging (PVK). Zij brachten de afgelopen winter een brochure uit "Parels voor de Zwijnen" genaamd. Hierin worden bepaalde groepen binnen de kraakbeweging bestempeld als verraders. Een ander bekend wapenfeit is de overval op een amsterdams advocatenkantoor en de roof aldaar van de dossiers van nijmeegse krakers die beschuldigd waren van aanstichting van de rellen bij de ontruiming van de gekraakte Mariënburcht. (Inmiddels zijn zij op grond van art.140 veroordeeld.) Deze Nij-

megenaren zouden zich aan verraad schuldig hebben gemaakt. Hoofddoelstelling van deze groep is het zuiveren van de (kraak) beweging van "alle vormen van reformisme", zoals in hun "Mededeling van de Politieke Vleugel van de Kraakbeweging" valt te lezen.

Vanaf 6 oktober is deze strijd heropgelaaid. Nadat de PVK de vechtpartij om de "Eerste Hulp" verloren had werd vervolgens de inboedel van boekhandel Slagerzicht veruïneerd. De represaille daarop was het vernielen van het centrum van de PVK in de staatsliedenbuurt. Sindsdien hebben de gebeurtenissen een nog desastreuzer verloop gekregen doordat mensen op straat werden gemolesteerd. Als grootste probleem in dit konflikt beschouwen we de doelstelling van de PVK om de beweging "vanalle vormen van reformisme" te zuiveren, waarbij ze alle middelen geoorloofd achten. Niet de woningnood, spekulatie of het partikulier bezit van grond wordt als grootste probleem gezien maar krakers met andere opvattingen en gedragingen. De afgelopen jaren zullen huisjesmelkers en projektontwikkelaars nog niet zo'n lol hebben gehad. Door de meetlat waarmee de PVK alles beoordeelt worden anderen van de strijd op hun manier afgehouden.

Deze "reformistische krakers worden vervolgd volgens de meest

treurige methoden zoals intimidatie, bedreiging, ontvoering en regelrechte fysieke mishandeling. Dit is zeker niet de methode om tot een vrije sterke politieke beweging te komen. Integendeel.

Voor een gezonde beweging zijn vrijheid van meningsvorming en meningsuiting van het grootste belang. De aangehouden normen van de PVK hebben een funeste uitwerking, niet alleen op de kraakbeweging maar op veel grotere delen van links nederland. De opgelegde politieke denkbeelden door de PVK hebben invloed op het democraties gehalte van het handelen. Als slechts enkelen mogen bepalen hoe er gehandeld moet worden is hiërarchie een feit. De hiërarchie gekoppeld aan geweld brengen een knokploegmentaliteit met zich mee.

Wij vinden het logies dat mensen zich weren uit zelfverdediging. Tegelijkertijd vinden we het niet slim om een veldslagenwedloop te varen. Deze methode is alleen in het voordeel van de PVK, die daarmee de strijd precies op het terrein heeft waar zij die hebben wil.

Wat ons betreft wensen we op geen enkele manier voor of met de PVK te werken.

AMOK

Paap in Den Bosch zoekt nieuwe bewonersters

De Paap is 10 jaar geleden gekraakt en sinds enige tijd gelegaliseerd. Na jarenlange onderhandelingen met de eigenaresse, de gemeente Den Bosch, hebben wij, de bewonersters, ingestemd met een huurkontraakt. Op dit moment wordt ons huis (vroeger was het een ziekenhuis) verbouwd, en per februari gaat het huurkontraakt in. Ook met dat huurkontraakt blijven we zelf ons pand beheren; onderhoud, toewijzing, beheer van werkplaatsen etc. We zoeken nog nieuwe (groepen) mensen die hier willen wonen en evt. werken.

We verwachten van mensen dat

ze nadenken & meebeslissen over alles wat ons als Paap aangaat, variërend van het vegen van de stoep t/m verzet tegen de heersende klasse hier en elders op de wereld. Betrokkenheid en inzet bij politieke aangelegenheden worden verwacht.

Rustig wonen is er hier in ieder geval niet bij, we zijn geen revalidatiecentrum voor moegetergde aktievoerdersters.

Er zijn op de Paap verschillende woonvormen mogelijk; individueel, "samen" of in groepen. Echter; er worden geen privékeukens en sanitaire voorzieningen ver-

strekt; wie wil kan zich nog aardig uitleven om nieuwe woonruimten te bouwen of bestaande aan te passen. Aan ruimte ontbreekt het hier niet - het pand is niet helemaal opgedeeld in HAT-jes en er is nog van alles mogelijk.

Gezellig is het soms ook. Moelijkheden gaan we niet uit de weg!

Als je interesse hebt (wij zouden vooral blij zijn met een bestaande/toekomstige woongroep) neem dan

contact met ons op:
De Paap
Papenhulst 26
5211 LC Den Bosch
073-136921

Anarcha-feministies week-end

Op 9, 10 en 11 december organiseren anarcha-feministes uit Nijmegen een landelijk anarcha-feministies week-end voor vrouwen in Putten (op de Veluwe).

Het thema is anarcha-feminisme. Op Appelscha '86 zijn vrouwen voor het eerst bij elkaar gaan zitten om over anarcha-feminisme te praten. Hierna zijn in verschillende steden anarcha-feministische groepen opgestart die hier mee verder zijn gegaan. We willen nu landelijk verder praten over dit thema. Het is dus de bedoeling dat je er al wel een beetje 'in' zit als je naar het week-end wil komen. We willen aan de hand van stukjes met stellingen in kleine groepjes gaan praten over wat anarcha-feminisme voor jezelf is/kan betekenen en wat we met een landelijk overleg willen (voor gezelligheid en contacten), opbouwen netwerk, 3e feministiese golf, anarcha-feministische revolutie...).

De stellingen, routebeschrijving en praktische informatie kun je krijgen door te bellen naar:
* 080-223546 (marian of Janine)
* 080-239972 (Jolanda)
of door te schrijven naar
* postbus 1610, 6501 BP,

Nijmegen.

Wanneer je kinderen hebt en die graag mee wilt nemen vinden we het fijn als je dat van te voren doorgeeft. Hiervoor kan je naar dezelfde telefoonnummers bellen. Omdat het voor sommige vrouwen misschien moeilijk is om er het hele week-end te zijn, willen we pas zaterdag echt met het thema beginnen. Als je vrijdag komt, zal het week-end in klusief eten je ongeveer f25,- kosten. Vrijdag ben je vanaf 16.00 uur welkom. De avond is o.a. bedoeld om het week-end door te spreken, uitwisseling tussen de steden, mededelingen etc. Zaterdag willen we dus praten over anarcha-feminisme.

Zondag willen we het over revolutie hebben. Eerst over het begrip, omdat het soms te pas en te onpas lijkt te worden gebruikt, maar in elk geval ook over de praktijk: een vrouw die in Nicaragua is geweest zal hier wat over vertellen en misschien komt er een video. Waarschijnlijk kunnen we voor deze dag niet veel van te voren invullen; eigen inbreng/kennis/ideeën zullen dus belangrijk zijn.

De planning is dat het week-end uiterlijk om 18.00 uur afgelopen is.

25-11: Internationale dag tegen geweld tegen

In 1984 is de 25e november uitgeroepen tot Internationale dag tegen geweld tegen vrouwen door de "Gabriela Commission on Violence against Women". Elk jaar vinden er op deze dag protest-acties plaats in Manila in de vorm van massale vrouwendemonstraties. Dit jaar zal ook in Duitsland en Nederland actie gevoerd worden.

THEMA

Het thema in Duitsland en Nederland is dit jaar de sexuele exploitatie van vrouwen in de 3e Derde Wereld landen d.m.v. sex-tourisme en vrouwenhandel. Bij sex-tourisme spelen een aantal machtsmechanismes een belangrijke rol, waarvan hier twee:
- de sociaal economische positie waarin vrouwen in de Derde Wereld landen verkeren. In veel landen hebben vrouwen de verantwoordelijkheid voor het onderhoud van de familie. Tegelijkertijd hebben zij de minste kansen op de arbeidsmarkt, en vaak maar één mogelijkheid: zich prostitueren.

- Ten tweede speelt sex-tourisme een grote rol. Thaise vrouwen, bijvoorbeeld, zouden exotisch,

sensueel en onderdanig zijn. Deze beeldvorming is gebaseerd op de heersende racistische en sexistische norm. Aziatische vrouwen liggen dus goed in de markt bij de "westerse man", en handelaren in sex en vrouwen proberen in de behoefte te voorzien.

Er is de laatste jaren een ontwikkeling gaande van sex-tourisme vanuit het "Westen" naar vrouwenhandel naar het Westen toe... De Aziatische vrouwen worden verhandeld naar Westerse landen om daar nachtclubs, bars, en bordelen te werken. Dit al dan niet met medewerking van de vrouwen zelf.

Dubieuze Correspondentie Clubs maken misbruik van het op racistische en sexistische gebaseerde beeld van de Aziatische vrouw en houden dit in stand. De clubs geven brochures uit. Hierin staan foto's van 'huwbare' vrouwen en gegevens over lichaamsmaten en gewicht en wordt benadrukt dat deze vrouwen gewillig, sensueel, onderdanig en exotisch zijn. Een man bestelt een brochure, zoekt uit de foto's een leuke vrouw uit en bestelt vervolgens de vrouw, van zijn wensen. De vrouwen worden eenvoudig tot handelswaar gemaakt.

BRUMMEN

In de nacht van zaterdag 5 november is in Brummen (20 km boven Arnhem) een groot monumentaal landhuis uit 1829 gekraakt, door vrije gezellen die ruimte zochten om een leef-woon-werk-ge-meenschap op anarchistische basis verder te ontplooiën, en willen uitgroeien naar zelfvoorziening. Het huis is eigendom van de stichting Philadelphia, een instituut ter disciplineren en ge-lijkschakeling van wat men in die kringen zwakzinnigen noemt. Het huis stond zo'n 1,5 jaar leeg en verkeert in zeer goede staat. Het heeft 26 kamers, 12 toiletten, en 7 douches, koud en warm stromend water, gas en elektra. Volgens het Zutphens dagblad is er een kort geding aangespannen, wat dient op maandag 21 november

Op dinsdag 6 december is er een aktievergadering van de Werklozen Belangenvereniging in Amsterdam. Dit in verband met het voorstel van B&W de subsidie voor werklozen alleen nog te geven aan f-schoolings- en werkveringsprojecten.

De vergadering is om 14.00u in het Palgebouw, Arie Biemondstr. 7c (hoek Nic. Beetsstr.) tel: 181815.

- Veelal zijn de vrouwen op de foto's niet huwbaar (weten ook niet dat ze aangeboden worden) en is de correspondentie 'fake'

- De mannen betalen duizenden gulden voor vertalingen van brieven en een ticket voor een vrouw die ze nooit te zien krijgen.

- Vrouwen die hier naar toe gehaald worden door den Nederlandse man 'verdwijnen' na een paar dagen in een sexclub waar ze gedwongen worden te werken.

- Vrouwen komen bij mannen terecht door wie ze mishandeld en vernederd worden. Tot nog toe is het niet mogelijk gebieken deze buro's en clubs vanwege een strafbaar feit te vervolgen. Er is nog steeds geen wettelijke bepaling waaraan huwelijksburo's behoren te voldoen.

ACTIES

- In Duitsland zal in 6 steden actie gevoerd worden.
- In Manila zal een 'Sterren-mars' worden gehouden.
- In Nederland zal een publieks-informerende actie worden gehouden.

DOEL

1. Het 'publiek' informeren over vrouw-vernederende praktijken van sommige huwelijksburo's/correspon-